

အချစ်နဲ့စွန့်စားသန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

ရွှေဘဝင်

ကောင်းကင်ပြိုည

BURMESE
CLASSIC

La E

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာတာဝန်တို့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ဝုခံနိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအန္တရာယ်များမှအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ဇွှားအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။
- စည်းတမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီနှင့် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုသော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ဝိုင်းရံပြီးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ဆက်ပိုမိုကုန်ပစ္စည်းထုတ်ကုန်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်သွယ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နေရာရက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုမိုပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာစေ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လတ်လပ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြင့်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး။

သစ္စာမွန်စာပေတိုက်
 ၂၁၁၊ ဒုတိယထပ်၊ (၃၂) လမ်းအထက်
 ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 ဖုန်း- ၀၁-၅၄၁၄၂၁

ရွှေဘဝင်

ကောင်းကင်ပြို ည

(အချစ်နှင့်စွန့်စားမှု လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ် (၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
- အတွင်းနှင့် မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂) -
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၀၆)၊
တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး(က+ခ)ရပ်ကွက်
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - A.လင်း
- ကွန်ပျူတာ - အောင်ကျော်ကျော် (ခရီးသည်)
- ဖြန့်ချိရေး - တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- အတွင်းဖလှယ် - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန်(T.S.M)Publishing Centreမှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

ရွှေဘဝင်

၈၉၅-၈၃

ကောင်းကင်မြို့ည / ရွှေဘဝင် - ရန်ကုန်

သိန်းမင်းစာပေ၊ ၂၀၁၃။

၂၀၄-စာ၊ ၁၂၁၀၀ စင်တီ။

(၁) ကောင်းကင်မြို့ည

အိမ်ထဲသို့ လှမ်းပြီးဝင်လိုက်သည်နှင့်... ရယ်မောသံများကိုကြားနေရလေသည်။ ရယ်သံတွေက ခိုဝှေ့နေသော အသံများ... အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းတွင် ဦးမာန်ခင်တို့လူစု၏ အောင်ပွဲခံနေသော ညတစ်ညဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပေ။

ရတုဒီပါ အိမ်စည့်ခန်းထဲသို့ ဆက်ပြီးမဝင်သေးဘဲ... စကားသံတွေကို နားစွင့်ရင်း ရပ်နေလိုက်မိသည်။

“ဦးမာန်... ခင်ဗျားရဲ့ ဗျူးဟာပိုင်းကတော့ တကယ့်ကို နိပ်တာပဲဗျာ”

“ဟုတ်ပါဗျာ... ခုဆိုရင် ရွှေမောင်ဆိုတဲ့ကောင် ကုမ္ပဏီသမီးပါ-ထိုးပြီးအပ်ရမယ့်ဘဝကို ရောက်တော့တာပဲ... ဟား... ဟား... ဟား”

ရယ်မောနေသော အသံတွေက ရတုဒီပါအတွက်တော့

သစ္စာမွန်စာပေ

အမိပွယ်မဲ့လှသော ရယ်မောသံတွေဖြစ်နေသည်။

ဦးမာန်ခင်ဆိုသူမှာ တခြားသူတော့မဟုတ်... သူ၏ ပထွေးပင်ဖြစ်သည်။ ရတုဒီပေါ (၅)နှစ်သားအရွယ်က အမေဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မာတစ်ယောက် ရတုဒီပါဖခင်ကြီးဆုံးပြီး... တစ်နှစ်အတွင်းမှာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သောသူဖြစ်သည်။

အရွယ်ငယ်စဉ်တည်းက မိခင်ကြီးနှင့် ဦးမာန်ခင် လက်ထပ်မည်အရေးကို ကန့်ကွက်ခဲ့ပေမယ့်... မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

ထိုအချိန်က အဖေဆုံးပြီး၊ အမေမှာအရွယ်ကောင်းဖြစ်သလို မုဆိုးမအမေကို မျက်စိကျသူတွေက အများအပြားရှိခဲ့သည့်ကြားမှ အမေသည် ဦးမာန်ခင်ကိုဇွဲချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဖေနှင့် ဦးမာန်ခင်က... သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ စီးပွားရေးအတူလုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့်... အမေခွဲချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ဟုထင်ခဲ့သည်။

ခုတော့... အမေလည်း ကျန်းမာရေးကြောင့် အရွယ်ကျဆင်းပြီး အရင်လိုအခြေအနေမျိုးမဟုတ်တော့ပေ။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးမာန်ခင်တစ်ယောက် မိန်းမအရွယ်ငွေမှုေတွေကို အမေမသိကျိုးကျွံပြုနေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ... ဒါပေမယ့် ခုလိုဘိတ်လင်းလင်းတော့ မယူခဲ့ပေ။

ခု... ဦးရွှေမောင်၏သမီးကို တိတိလင်းလင်းယူရန် ဒီဇွဲခွဲခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးမာန်ခင်ပေါ်မှာ... ပထွေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ရတုဒီပါမှာ သူ၏ဖခင်နေရာတွင် ယနေ့တိုင်နေရာမပေးခဲ့ပေ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ဦးမာန်ခင်၏ဩဇာအမိန့်ကို နာခံခဲ့ခြင်း မရှိသည့်အပြင် ပြေလည်သည့်ဆက်ဆံရေးမျိုးလည်း မရှိခဲ့...။

ရတုဒီပါ စိတ်ဓာတ်ကို ဦးမာန်ခင်ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ထားသူဖြစ်သည်။ ရတုဒီပါ အရွယ်ရောက်ကတည်းက ထင်ရာလုပ် ထင်ရာစိုင်းပြီးနေချင်သလို နေခဲ့သူ...။ ဦးမာန်ခင်က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်သလို ဒုစရိုက်မှောင်ခိုလုပ်ငန်းများတွင်လည်း ဆရာတစ်ဆူ... တပည့်တပန်းများနှင့်နေထိုင်နေသူတစ်ဦး...။

ရတုဒီပါ... ဒီနေ့ထောင်က လွတ်သည့်နေ့... ထောင်ထဲကိုရောက်သည့်အကြောင်းကတော့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် မတရားအနိုင်ကျင့်မှုတစ်ခုကို ဝင်ကူညီရင်း လက်လွန်ပြီး ထောင်ထဲကိုရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရပ်နေသည့် ခြေလှမ်းကိုဆက်ပြီးလှမ်းလိုက်တော့...

ဦးမာန်ခင်ဘေးတွင် ဝိုင်းရံနေသောလူများက ရတုဒီပါ
ကို ဦးမာန်ခင်တပည့်တစ်ယောက် ထောင်ကလွတ်လာသည်ဟု
ထင်မှတ်ပြီး.. အထင်သေးသော မျက်လုံးတို့ဖြင့်ကြည့်နေကြ
လေသည်။

“အန်ကယ်.. ကိစ္စရှိလို့လား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ.. တွေ့ချင်လို့ပါ”

အမေကျန်းမာရေး မကောင်းကတည်းက ဦးမာန်ခင်
နှင့် အမေအတူနေထိုင်ခြင်းမရှိသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရတုဒီပါကတော့.. (၁၀)တန်းရောက်သည့်နှစ်
ကတည်းက ဦးမာန်ခင်အိမ်မှာမနေ၊ ဖခင်ကြီးရှိစဉ်က နေခဲ့သော
အိမ်မှာပဲနေထိုင်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ်ရပ်တည်နေခဲ့သူဖြစ်
သည်။

“ကဲ.. ထိုင်ဦးကွာ”

ရတုဒီပါကို ထိုင်ခိုင်းနေစဉ်.. တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့်
ဦးမာန်ခင် ထွက်သွားလေသည်။ ရတုဒီပါသည် မိမိကိစ္စမရှိလျှင်
ချက်ချင်းပြန်ဖို့စိတ်ကူးပေမယ့်.. ဦးမာန်ခင်ဆီက သူ့သွေး၊ ဘေး
စရာရှိသောကြောင့် ထိုင်ပြီးစောင့်နေသည်။

“ချာတိတ်”

သူ့ရှေ့က အသက်(၄၀)ဝန်းကျင်လောက်ရှိမည့် လူကြီး
က သူ့ကိုလေသံမာမာဖြင့် ခေါ်သည်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်
နေလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်.. မင်းကိုခေါ်နေတာ”

ထိုလူအသံက အိမ်မှာခိုင်းစေသောအလုပ်သမားကို
အမိန့်ပေးတဲ့ပုံစံမျိုး..

“ဘာကိစ္စလဲ..”

“ငါတို့အတွက် ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေတစ်ဘူးသွားယူ
ပေးစမ်း”

“ဪ.. ဒါလား ရပါတယ်”

ရတုဒီပါ.. ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး၊ အရက်ခွက်ကို
ကောက်ယူကာ ထိုလူမျက်နှာကိုပက်လိုက်သည်နှင့်..

“ဟာ.. မင်း.. မင်း..”

ထိုလူက သူ့ကိုထပြီး ရန်ပြုမည်အပြု..

မျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ဘေးကိုယိမ်း
ထိုးကျသွားတော့သည်။ ဘေးမှ ထိုလူ၏တပည့်နှစ်ယောက်က
ရတုဒီပါကို တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်လိုက်ချိန်တွင်..

ရတုဒီပါ အတွက်.. ထိုသို့အချိုးတွေမှာ ရိုးစင်နေလေ

ပြီး၊ ဘေးမှနှစ်ကောင် အားယူချိန်တောင် မရလိုက်ပေ... ကြမ်းပြင်တွင် အသီးသီးမှောက်သွားတော့သည်။

“ဒီပါ... ရပ်တော့”

ဦးမာန်ခင် အပြေးကလေးရောက်လာပြီး... လဲကျနေသော လူကြီးကိုဆွဲမကာ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... မန်းကြီး”

“ဒီကောင်မိုက်ရိုက်တယ်... တောက်”

“ကျုပ်က မိုက်ရိုင်းတာလား... ခင်ဗျားက မိုက်ရိုင်းတာလားဆိုတာ... ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား၊ ပြန်မေးကြည့်”

“တော်... တော်ပါတော့... ဒီပါရာ”

“ကျုပ်... ထောင်ကထွက်လာတဲ့နေ့ဖြစ်နေလို့ သွေးထွက်သံယိုကိစ္စကို ရှောင်ကြဉ်လိုက်တယ်မှတ်”

“မင်းကများ... ကိုမာန်ခင် ဒီကောင်ဘာလဲ”

“မာန်... ဒါ... ငါ့သားကွ”

“ဟေ... ”

“ဟာ... ”

အားလုံးမျက်လုံးလေးများ ပြူးသွားပြီး နောက်တွန့်သွားသည်။

ဦးမာန်ခင်က... ထိုလူကြားတွင် သားဆိုသော စကားအသုံးအနှုန်းကို... ရတုဒီပါ မနှစ်မြို့ပေမယ့်၊ အောင့်သက်သက်ဖြင့်နေပေးလိုက်သည်။

“ဒီပါ... မင်း ပြန်တော့မလို့လား”

“ပြန်တော့မှာပါ... အန်ကယ့်ဆီက ငွေနည်းနည်းချေးချင်လို့”

“ဘယ်လောက်လဲပြော... ”

“သိပ်မများပါဘူး... (၁)သိန်းပါ”

“ဒါများကွာ... ရောသော့... ဗီရိုထဲမှာ မင်းလိုသလောက်ယူသွား”

ရတုဒီပါပေါ်မှာ ဦးမာန်ခင်... ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး၊ ဟိုအရင်ကတည်းက စိတ်ကြိုက်ယူသုံးပိုင်ခွင့်ပေးထားပေမယ့်... ရတုဒီပါ မလိုအပ်ဘဲ ဦးမာန်ခင်ဆီမှာ ငွေမတောင်း”

ခုလည်း ထောင်ထဲတွင် ခင်ခဲ့သော... ရဲကျော်၏ မိခင်ကြီးဆေးရုံတင်ရန် ငွေလိုနေသည်ကို အရေးပေါ်ကူညီနိုင်ရေးအတွက် ဦးမာန်ခင်ဆီမှာ ငွေတောင်းရခြင်းဖြစ်သည်။

“အန်ကယ့်မိတ်ဆွေတွေကို ခုလိုဆက်ဆံရတာ စိတ်

မကောင်းပါဘူး”

“ရပါတယ်ကွာ.. မင်းအမေအတွက် ငွေယူသွားဦး”

“အမေအတွက်.. ငွေကိစ္စကို ကျွန်တော်ဝင်မပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ.. လာပြီးပေးလိုက်မယ်”

ရတုဒီပါ.. ဦးမာန်ခင်ပေးလိုက်သော သော့ကိုယူပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။

“ဦးမာန်ခင်.. ဒါ.. ခင်ဗျား မယားပါသားဆိုတာ လား...”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီကောင်က မဟုတ်မခံဗျ၊ သူ့အပေါ် မှာ တခြားသူမပြောနဲ့ ကျုပ်တောင်နည်းနည်းလေးမှ တင်စီးလို့ မရဘူး”

“ခင်ဗျား.. ဒီကောင့်ကို မြွေပွေးမွေးထားသလိုဖြစ် မယ်နော်”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ငမန်း.. မင်းက ငါ့ကိုလျှော့ တွက်တာကိုး.. မာန်ခင်ဘဝမှာ မပိုင်ဘူးဆိုတာဘာမှမရှိဘူးကွာ ရတုဒီပါက.. ငါ့ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မွေးလာတဲ့ကလေး ပါကွာ”

ဦးမာန်ခင်နှင့် ရတုဒီပါတို့သားအမိ အတူတူမနေပေ ဆယ့်.. ဦးမာန်ခင်မှ လိုအပ်သည်မရှိရအောင် ထောက်ပံ့ထား သည်။

အိမ်က.. ရတုဒီပါဖခင်ကြီး အိမ်ဆိုပေမယ့် အဖေဆုံး ငြိ အမေက တခြားတစ်ယောက်ဆီမှာ ပေါင်နှံထားခဲ့သည်ကို ဦးမာန်ခင် ပြန်လည်ဇွှေးပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အတွက်.. ကားတစ်စီးဝယ်ပေးထားပေမယ့်.. ရတုဒီပါ မစီးခဲ့.. ဦးမာန်ခင် အထောက်အပံ့တွေကို လူမှုန်း သိကတည်းက အတတ်နိုင်ဆုံးရွှေ့ပြောင်းခဲ့သူ..

(၁၀)တန်းကျပြီးနောက် အပြင်တွင်အလုပ်ဝင်လုပ်ကာ တိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်တွင် ကိုယ်ရပ်တည်နေခဲ့သူ..

ဦးမာန်ခင်ဆီမှ ငွေယူပြီးလျှင် ပြန်ဆပ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးမာန်ခင် ရတုဒီပေါ်တွင် သြဇာမလွှမ်းနိုင်... အမေတရားစခန်းကိုဝင်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရတုဒီပါအတွက် အနှောင်အဖွဲ့ကင်းမဲ့နေသူတစ်ယောက်ပမာ...

ထောင်မှ လွတ်လာပြီးကတည်းက မည်မည်ရရအလုပ် မရှိသေးသဖြင့် ရသည့်အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရန်... အလုပ်ထွက်ရှာခဲ့ပေမယ့် အဆင်မပြေမှုတွေနှင့်ကြုံနေရသည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ... ဝင်းဇော်ဝပ်ရှော့ကို ရောက်တော့ "ဒီပါ... ငါတို့ဝပ်ရှော့မှာက အလုပ်သမားတွေကများကားက မဝင်တော့... အေခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူးဖြစ်နေတယ်ကွာ... မင်းကို ပြောရတာ တကယ်အားနာတယ်သူငယ်ချင်း၊ မင်းကျေးဇူးတွေက ငါ့မှာအများကြီးပါ... ငါပြန်ပြီး မကူညီနိုင်တာ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူးကွာ"

"ဝင်းဇော်ရာ... စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ"

"မင်းပထွေး ကုမ္ပဏီမှာရော မဆင်မပြေဘူးလား"

"ဒီလူကြီးနဲ့ ငါဘာမှ မပတ်သက်ချင်ဘူး ဝင်းဇော်... ငါလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေးဘဲ"

"မင်းစိတ်ဓာတ်နဲ့ မာနကိုငါလေးစားတယ်... ဒါနဲ့ မင်းပထွေးက နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆို"

"ဟုတ်မယ် ထင်တာပဲ... ငါထောင်က လွတ်လာတဲ့နေ့က သူတို့ပြောနေကြတာကြားတယ်... ဒါက သူ့အပိုင်းပဲ၊ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး"

"မင်း... စိုးသူဝင်းတို့ဆီကိုရောက်သေးလား၊ ဒီကောင်တွေအလုပ်က အဆင်ပြေနေတယ်"

"ရောက်ပြီးပြီ ဝင်းဇော်... ငါဒီကောင်တွေအလုပ်ကို မသတိဘူး... လူတွေပေါ် ဖွဲ့ကျပြီးစားရတဲ့ ပိုက်ဆံမျိုးကိုငါမလိုချင်ဘူး... ဒီကောင်တွေ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ မကောင်းမှုနဲ့ အဆင်ပြေနေတာကွ"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ... မင်းစိတ်နဲ့လည်း မဖြစ်ပါဘူး... ဒီပါ"

"ဘာလဲ... ဝင်းဇော်"

"မင်း... သုံးစွဲဖို့အခက်အခဲဖြစ်နေရင် ငါ့ဆီမှာပိုက်ဆံနည်းနည်းတော့ရှိတယ်... ယူသွားပါလား"

"နေပါစေ ဝင်းဇော်ရာ... မင်းက ဖခင်အိုကြီးနဲ့ ညီမလေးကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ကောင်ပါ... ငါမယူရက်ပါဘူး၊ ငါ့ဆီ"

မှာငွေရှိပါသေးတယ်”

“ဒီပါ. . အခက်အခဲရှိရင် ပြောနော်. . မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါကူညီနိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီချင်တယ်”

“မင်းဆီက ဒီစကားကြားရတာ ကျေးဇူးတင်တယ်. . ငါ. . ဖိုးတုတ်တို့ဘက်သွားကြည့်ဦးမယ်”

“အေး. . အေး”

ဖိုးတုတ်ဆိုသည့်ကောင်ကို ရတုဒီပါ. . ကျောင်းသား နာမည်က ကူညီပေး. . ကယ်ခဲ့သူ၊ ဖိုးတုတ်ဘဝနှင့် သူ့ဘဝက ကူညီတာတစ်ခုကတော့ ဖိုးတုတ်ဆိုသောကောင်ကလည်း သူ့လိုပဲ ပထွေးနှင့်နေရသူ. . ဒါပေမယ့် ဖိုးတုတ်ပထွေးက အရက်သမား. . အလုပ်အကိုင်က မည်မည်ရရမရှိ၊ ဖိုးတုတ်အမေ ဈေးရောင်းကျွေးတာကို ထိုင်စားနေသောသူ. . . ဒါကြောင့်လည်း ရတုဒီပါ. . ဖိုးတုတ်ကို မူလတန်းကျောင်းသားဘဝမှ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝထိ ကူညီခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ခု. . ဖိုးတုတ် စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မုဆိုးမတစ်ယောက်နှင့်ညားပြီး. . ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပင်ဖြစ်နေလေပြီ. . .

ဒီကတည်းက. . ဖိုးတုတ်ဆီကို ရတုဒီပါတစ်ခါမှ မရောက်တော့. . လမ်းမှာတစ်ခါတလေတော့ တွေ့တတ်သည်

ပဲရှိခဲ့ဘူးသည်။ ဖိုးတုတ်စားသောက်ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးအလုပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်. . ရလိုရငြားသူထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့်. . .

ဖိုးတုတ် ကောင်တာတွင်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ဖိုးတုတ်”

“ဟာ. . . ဒီပါ”

ရတုဒီပါကို ဖိုးတုတ်ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင်မပါသလို မျက်နှာပေးကြောင့်. . ရတုဒီပါစိတ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ. . ဒီပါ”

ခွဲခွာနေသည်မှာကြာပြီ ဖြစ်သော. . သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပေါ်မှာ. . ဖိုးတုတ်ဆက်ဆံရေးက သိပ်ပြီးမဟုတ်ချေ။

“ဘာကိစ္စမှမဟုတ်ပါဘူး. . မင်းဆီသက်သက်လာခဲ့တာ”

“မင်းကိုတော့ အားနာတယ်. . ငါက အပြင်သွားစရာ မှီနေလို့. . မင်း ငွေလိုလို့လား. . ရော”

အိတ်ထောင်ထဲက တစ်ယောင်တန်(၂)ရွက်ကို ထုတ်ပြီး

ပေးတော့ ဖိုးတုတ်မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဟေ့ကောင်.. ဖိုးတုတ်.. မင်း ငါ့မျက်နှာကိုသေသေ
ချာချာကြည့်စမ်း.. ဒီပါဆိုတဲ့ကောင်ဘဝမှာ လက်ပြန်တောင်း
ခဲ့တဲ့ရာဇဝင်မရှိဘူးကွ”

“ငါက.. မင်း ငွေလိုတယ် ထင်လို့ပါ”

“မင်း ပိုက်ဆံ(၂)ထောင်လောက်ကို မက်မက်မောမော
ကွာ.. ဖိုးတုတ်.. မင်းကို ငါပေးကမ်းခဲ့တဲ့ အတိတ်ကိုမင်းပြန်
ပြီးတွေးကြည့်.. ဟေ့ကောင်”

“ဒီပါ”

“တော်ပြီ.. မင်းနဲ့ငါကြားမှာ သူငယ်ချင်းကဏ္ဍမရှိ
တော့ဘူး”

ရတုဒီပါ စိတ်ကို အတော်ကလေးချုပ်တည်းပြီး ထွက်
ခဲ့ရသည်။ ဖိုးတုတ်မျက်နှာကို ဒေါသအလျောက်တုံ့ပြန်ရလျှင်
လက်လွန်သွားနိုင်သော အခြေအနေမို့...

“ဒီပါ.. ဒီပါ”

ဖိုးတုတ်.. သူ့အမှားကို သူသဘောပေါက်ပြီး လိုက်
ခေါ်ပေမယ့်၊ လှည့်ပင်မကြည့်တော့ပေ။ ကျေးဇူးတရားကို
မသိတတ်သည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သူငယ်ချင်းစာရင်း

ထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တာအကောင်းဆုံးပင်...

သူ့အတွက် ထမင်းတစ်လှော်စားဖို့ အလုပ်ရှာနေစရာ
လို့ပေမယ့်.. အလုပ်မရှိဘဲ နေထိုင်ရသည့်ဘဝကို လုံးဝမနှစ်
မြို့ပေ.. ပထွေးဖြစ်သူ ဦးမာန်ခင်ဆီမှာ မျက်နှာချိုသွေးလိုက်
သည်နှင့် ရတုဒီပါဘဝမှာ ဘာမှပူပင်စရာမရှိအောင် နေနိုင်
သောဘဝမျိုး...

ဒါပေမယ့် ထိုဘဝကို ရတုဒီပါမနှစ်မြို့ပေ..
ရတုဒီပါ ခြေလှမ်းတွေခီရီးဆုံးလုလုကိုရောက်နေပြီ..
ဖိုးတုတ်ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောက်ဖြစ်ခဲ့
သောကြောင့် ဒီနေ့အလုပ်ရှာသည့်အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပြီး၊
အိမ်ကို ပြန်ရုံသာရှိတော့သည်။

အိမ်ကို မပြန်ခင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သတိရ
မိသည်။

သူကတော့.. ပန်းချီဆရာ မင်းဇင်ယော်ပင်ဖြစ်သည်။
သူငယ်ချင်းထဲတွင် သူ့အပေါ်သံယောဇဉ်အရှိဆုံးက
မင်းဇင်ယော်.. သူ့ထောင်ထဲရောက်နေစဉ်တုန်းက အပြင်က
နေ သူတတ်နိုင်သလောက် အစားအသောက်တွေကို ပို့ပေးခဲ့
သူဖြစ်သလို.. ရတုဒီပါ အသက်ကိုကယ်ခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။
ရတုဒီပါကြောင့်.. မင်းဇင်ယော်၏ ဘယ်ဘက်ခြေ

ထောက်သည် ခုချိန်ထိအကောင်းဘဝကို မရနိုင်တော့ပေ။

မင်းဇင်ယော်နှင့် ရတုဒီပါတစ်နေ့ မြို့ထဲကပြန်လာစဉ်.. စားသောက်ဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်ဝင်ပြီးစားနေခိုက်..

အရက်သမားတစ်စုက စားပွဲထိုးကောင်လေးကို ခိုင်းခိုင်းစိုင်းစိုင်းဆက်ဆံသည်ကို ဝင်ပြီးရှင်းရင်း.. ရတုဒီပါ အရက်သမားကို ကွဲနေသောအရက်ပုလင်းဖြင့် မျက်နှာကိုထိုးပြီး.. နှစ်ယောက်သား လစ်ချလာစဉ်.. အရက်သမားအဖွဲ့မှ ကားနှင့်လိုက်တိုက်ခဲ့စဉ်.. မင်းဇင်ယော်သည် ဒီပါကိုကားတိုက်မိမှာမို့.. ဘေးသို့တွန်းရင်း ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ကားကြိတ်ခံခဲ့ရသည်။ ဒီမှာတင် စိတ်ထဲမှာအကြီးမားဆုံးပေါက်ကွဲပြီး ကားမောင်းလာသည့်ကောင်ကို လက်လွန်ခြေလွန် တုံ့ပြန်မိခဲ့သဖြင့် ထောင်ကျခဲ့ရပြီး၊ မင်းဇင်ယော်ကတော့ ဒုက္ခိတဘဝကိုရောက်ခဲ့ရလေသည်။ သူ့ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရသော မင်းဇင်ယော်ကို စိတ်ထဲတွင် မကောင်းခဲ့ပေမယ့်.. ဘာတစ်ခုမှ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ပေးဆပ်ခွင့်မရခဲ့သေးပေ။

မင်းဇင်ယော်ကတော့ သူ့ပေါ်တွင် ယခုတိုင်သံယောဇဉ်က ခိုင်မာစွာရှိနေတုန်းပင်..

မင်းဇင်ယော်မှာ မိဘနှစ်ပါး မရှိပေမယ့် ညီမလေး

တစ်ယောက်တော့ ရှိခဲ့သည်။ ခုဆိုရင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးပင် ဖြစ်နေလေပြီ.. ရတုဒီပါ ထောင်ကျစဉ်က (၈)တန်းကျောင်းသူလေးပင်ရှိသေးသည်။

မင်းဇင်ယော်တို့အိမ်ထဲသို့ လှမ်းပြီးဝင်မည်အပြု..

အိမ်ထဲတွင် ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့်လာသည်ကိုတော့ သိပေ..

အိမ်ထဲသို့ရောက်သောအခါ မင်းဇင်ယော်၏ ညှိုးနေသောမျက်နှာလေးကို ပြက..

“ဒီပါ.. လာကွာ၊ မင်းထောင်ကလွတ်တဲ့နေ့ကတည်းက မျှော်နေတာ”

“ငါလည်း လာမလို့ပါဘဲကွာ.. အမေရိပ်သာဝင်ဖို့ စီစဉ်နေတာနဲ့ မလာဖြစ်တာ”

“ညီမလေး ခရေင့်ရေ.. ဒီပါအတွက် တစ်ခုခုလုပ်လေကွာ”

“ဇင်ယော်.. ငါက မင်းရဲ့ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး.. သုပ်မနေနဲ့”

ခရေင့်မျက်နှာလေးကို ရတုဒီပါ.. သတိထားပြီးကြည့်

မိသောအခါ ငိုထားသောမျက်နှာ အသွင်အပြင်...

မင်းဇင်းယော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်တွင် သောတမီးတစ်ခုတောက်လောင်နေသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဇင်ယော်”

“မင်း... ဘာမေးချင်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်... ဒီပါ”

“မင်းတို့ မောင်နှမဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟူး”

မင်းဇင်းယော်... သက်ပြင်းပူတစ်ချက်ကို ပုတ်ထုတ်ပြီး...

“ဒီပါရာ... ငါတို့အပူကို မင်းကိုမကူးစက်စေချင်ဘူး”

“ဇင်ယော်... မင်းနဲ့ငါက သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ညီအစ်ကိုလိုချစ်ကြတဲ့သူတွေပါကွာ... မင်းဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါ”

မင်းဇင်းယော်... ရတုဒီပါစကားကို ချက်ချင်းမမြေ့ဘဲ၊ ခဏမျှငြိမ်သက်နေပြီး...

“ငါတို့... ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းရတော့မယ်”

“ဘာ...”

“ခုနက... မင်းဝင်လာတုန်းကတွေ့တဲ့ မိန်းမကြီးက

ငါတို့အိမ်ပေါင်ထားတဲ့ သူပေါ့... ခု သူက... ပြန်ပြီးရွေးခိုင်းနေပြီလေ”

“ဟင်...”

ဒီအိမ်ကြီးကို ဘာကြောင့်ပေါင်ခဲ့ရတယ်ဆိုသည်ကို... ရတုဒီပါ သိခဲ့ရတာက မင်းဇင်းယော်ဆေးရုံတက်ချိန်တုန်းက ဆေးကုဖို့ လိုနေသောကြောင့် ပေါင်နဲ့ရခြင်းပင်...

မင်းဇင်းယော် ပန်းချီဆွဲခန့် စားဝတ်နေရေးကိုတောင် မည်းဖြေရှင်းနေရတာဆိုတော့... အိမ်ကြီးကိုပြန်ပြီး ရွေးခိုင်းတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် အတိုးတွေများပြီး... နောက်ဆုံး အိမ်ကြီးကိုရောင်းရသည့် အခြေအနေထိရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းဇင်းယော်... ခုလိုဖြစ်ရခြင်းသည် ရတုဒီပါ၏ သောဂမကင်း...

“ဘယ်လောက်နဲ့ ပြန်ပြီးရွေးရမှာလဲ”

“ပေါင်တုန်းက (၅)သိန်းပါကွာ... ခုပြန်ရွေးရင် (၁၅)

သိန်းလောက်ဖြစ်နေမှာ ဒီကြားထဲ... ညီမလေး အစာအိမ်ဖြစ်တုန်းက ငွေကထပ်ပြီးယူထားတော့ အတိုးတွေကများသထက်များနေတာပေါ့ကွာ... စုစုပေါင်း သိန်း(၂၀)လောက်တော့ ပေးရ

မယ်. . ငါ့အခြေအနေနဲ့ ဒီသိန်း(၂၀)ကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး၊ ဆပ်
နိုင်မှာလဲ”

ရတုဒီပါ ကြားရသောစကားတွေက. . ရင်ထဲတွင်
မကောင်းလှပေ. . ရတုဒီပါဘက်က လုပ်ပေးနိုင်သည့်စွမ်းအား
ကမရှိသောကြောင့် ပိုပြီးခံစားနေမိသည်။

“ဒီအိမ်ကလေးက. . ငါတို့မိဘနှစ်ပါး ချွေးနဲ့ရင်းပြီး
ဝယ်ခဲ့ရတဲ့အိမ်ကလေးဆိုတော့ ရောင်းရမှာ. . အရမ်းကိုနုပြော
နေတယ်. . ဒါပေမယ့်ကွာ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီအိမ်
လေးရောင်းရတဲ့ငွေနဲ့ အကြွေးဆပ်ပြီးပိုတာလေးနဲ့ အိမ်ငှားနေ
ရမှာပေါ့. . .”

မင်းဇင်းယော် စကားတွေကို ဆက်ပြီးနားမထောင်ဝံ့
တော့ပေ. . .

“ဒီပါ. . မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေလား”

“ဟုတ်တယ် ဇင်ယော်. . ငါ့ရင်ထဲမှာမကောင်းဘူး”

“ဟဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ ဒီပါရယ်. . ဖြစ်လာတဲ့လောကခံ
ပေါ်မှာ ကျေနပ်စွာနေနိုင်ဖို့ ငါ့စိတ်ကိုတင်းထားပါ. . . ငါ့
အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့. . မင်း အေးအေးအေးအေး
မှပြန်ပါ။ ဒို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခွဲခွာခဲ့ကြတာကြာပြီဆိုတော့

အတိုးချပြီး စကားပြောကြတာပေါ့. . .”

မင်းဇင်းယော်၏ နှလုံးသားက ရင့်ကျက်နေသူတစ်
ယောက်ပမာ ရှိနေပေမယ့်. . ရတုဒီပါအတွက်တော့ ရင်ထဲမှာ
ဝလောင်းဆူနေလေပြီ. . .

ရတုဒီပါ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုသည်ကို ခေါင်းထဲတွင်
ချောက်ရွံ့နေလေပြီ. . ဦးမာန်ခင်အတွက် ဒီငွေလောက်နှင့်
ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူးဆိုသည်ကို ရတုဒီပါသိပေမယ့်. . သူ
အောက်ကျို့ရမှာကို လွန်စွာဝန်လေးနေသည်။

သူငယ်ချင်းကောင်း မင်းဇင်းယော်အတွက် ဦးမာန်ခင်
ရှေ့၌. . ဒူးထောက်ရမည့်အရေးကို သူနောက်မတွန့်သင့်တော့
ပေ. . .

သူငယ်ချင်းအတွက် ပေးဆပ်မှုတစ်ခုလို့သဘောထား
ပြီး. . ဦးမာန်ခင်ဆီကို သွားမည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“ဇင်ယော်. . .”

“ဒီပါ. . မင်း ဘယ်သူ့ဆီကိုသွားပြီး အကူအညီတောင်း
ဖို့ စဉ်းစားနေလဲ”

မင်းဇင်းယော်တစ်ယောက် ရတုဒီပါစိတ်ထဲက. . ကြံ
စည်မှုကိုသိနေသလို. .

“မင်းကို ငွေပြန်ဆပ်ဖို့ကို. . ဘယ်နေ့နောက်ဆုံးသတ်မှတ်ထားလဲ”

“မင်း. . ဘာလုပ်မလို့လဲ ဒီပါရာ. . ငါ့ကိစ္စကို ခေါင်းထဲမထည့်စမ်းပါနဲ့”

“ငါမေးတာကို ပြောစမ်းပါ”

“သန်ဘက်ခါ အိမ်ကိုငွေချေတာနဲ့. . တစ်ခါတည်းဆပ်မှာ. . .”

“ဇင်ယော်. . မနက်ဖြန် မင်းဆီကိုငါပြန်လာခဲ့မယ်၊ မင်းအိမ်ကို မရောင်းရဘူး”

“ဒီပါ. . .”

“ဇင်ယော်. . မင်းဘာမှပြောမနေနဲ့. . ငါသွားမယ်”

“ဒီပါ. . ဒီပါ. . .”

မင်းဇင်ယော် နောက်ကနေလှမ်းပြီး ခေါ်သည်ကို ပြုံးပြပြီး အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဦးမာန်ခင်ထံတွင် ရတုဒီပါတောင်းခံလိုက်သည်နှင့်. . ဦးမာန်ခင် ငြင်းမည်မဟုတ်သည်ကို သိပြီးသား. . ရတုဒီပါ တစ်သက်တာတွင် ခုလိုငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး. . တောင်းဆိုမှုတွေရှိခဲ့ပေမယ့် ခုလိုငွေပမာဏလောက် မများခဲ့ပေ. . .

ဦးမာန်ခင်ဆီက ယူထားမိသည့်ငွေကိုလည်း ရတုဒီပါ လက်ထဲငွေရသည်နှင့် ပြန်ပြီးပေးခဲ့တာချည်းပဲ. . ဒီတစ်ခါ ငွေက များသည်ဖြစ်၍ ပြန်ဆပ်ဖို့ကတော့ မလွယ်ပေမယ့်. . ရတုဒီပါ ရာဇဝင်တွင် ဦးမာန်ခင်၏အကြွေးကိုတော့ အစွန်းအထင်းမခံနိုင်ပေ. . .

မလဲဆိုတာ၊ အဖြေမထွက်သေးဘူးကွ”

“ကောင်မလေးကို ဒီကိုလာခိုင်းရင်ရောမဖြစ်ဘူးလား”

“ဟာ.. ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးကွ”

“ဘာလို့လဲဆရာ..”

“ငတ်မက ငါ့ဆီကိုလာမှာမဟုတ်ဘူး.. သူ့ရည်းစားနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်နေတာ.. သူ့အဖေရွှေမောင်း ထိန်းသိမ်းထားနိုင်လို့ကွ”

“ဒါဆိုလည်း.. ဦးရွှေမောင်းကိုပဲ ဒီအရောက်ပို့ခိုင်းလိုက်ပေါ့”

“မာန်ကြီးရ.. ဦးရွှေမောင်က အောက်ပိုင်းလေဖြတ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပို့နိုင်မလဲကွ”

“ဒါဆိုရင်တော့.. ကိုမာန်ခင်ကိစ္စက မလွယ်ဘူးနော်”

“ဟင်း”

ဦးမာန်ခင် သက်ပြင်းတွေကို အခါခါချနေလေသည်။ ဦးရွှေမောင်းသမီး.. မဏိဝတီကို တစ်ခါတည်းမြင်မိရုံနဲ့ ဦးမာန်ခင်နှလုံးသားတွင် တုန်လှုပ်စေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လဲ.. ဦးရွှေမောင်ကို စီးပွားရေးထောင်ချောက်ထဲကိုဆွဲခေါ်ပြီး မလှုပ်နိုင်အောင်လုပ်ကာ.. မဏိဝတီ

“ဦးမာန်ခင်.. ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

“ငမန်း.. မင်းဘာကိုပြောတာလဲ”

“သတိုးသမီးလောင်းကို သွားပြီးခေါ်မယ့်ကိစ္စကိုပြောတာ..”

ငမန်းစကားကို ဦးမာန်ခင် လေးလေးနက်နက်စဉ်းစာနေသလိုရှိသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ.. ဦးရွှေမောင် နယ်ထဲကိုဆရာ သွားပြီးဝင်ဖို့ဟော့ သိပ်ပြီးမလွယ်ဘူး.. ကျားရာဇာတို့အဖွဲ့က ဆရာ့ကိုချောင်းနေကြတယ်”

တပည့်ဖြစ်သူ သဲခဲကပါ.. ဝင်ပြီးပြောနေသဖြင့်..

“အင်း.. ငါ ဒါကိုပဲစဉ်းစားနေတာ.. ဘယ်လိုလုပ်

လေးကို ရအောင်ကြံစည်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်လား...

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ”

“ဘာဟုတ်တာလဲ ဆရာ”

“ဘာဟုတ်သလဲဆိုတာ သိရမှာပေါ့ကွာ... ငါ့မယားပါ သား ရတုဒီပါကို အသုံးချရမယ်... ဒီကောင်က လက်ရည် ကောင်းတယ်... ကျားရာဇာတို့နဲ့ ယှဉ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိ တယ်၊ ပြီးတော့... ကျားရာဇာတို့ ရတုဒီပါကိုငါ့ဆီက လွတ် လိုက်တယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဆရာမယားပါသားက လက်ခံမှကိုး...”

“ဒီကောင် ငွေလိုနေတာ... ငွေနဲ့စကားပြောရင်ဖြစ် မယ်...”

“ဒါဆိုလည်း ဆရာ... အချိန်ကသိပ်ပြီး မရှိတော့ဘူး နော်... မင်္ဂလာပွဲရက်က သတ်မှတ်ပြီးနေပြီ မဟုတ်လား”

“အေးပါကွာ... ငါချက်ချင်းစီစဉ်ရမှာပေါ့၊ မကိဝတီ လေးနဲ့အတူနေချင်လှပြီ... ဟား... ဟား... ဟား”

“ကျုပ်... မသိလို့မေးချင်တယ်”

“မင်း... ဘာမေးချင်လဲ မန်ကြီး”

“ရတုဒီပါက ကိုမာန်ခင်ခုလို နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာ

တို့ ကြည်ဖြူပါမလား... တော်ကြာ... သူကပါ ပေါက်ကွဲနေမှ”

“ရတုဒီပါဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့စိတ်ဓာတ်က တစ်မျိုးကွ... ကျုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘူး... သူ့အမေ ခုလိုရိပ်သာဝင်သွားပြီဆိုတော့... ကျုပ်နဲ့သူကြားမှာ ဘာမှပြဿ နာမရှိပါဘူး”

“ဆရာ... ဟိုမှာ ရတုဒီပါလာနေပြီ”

“ဟေ”

ဦးမာန်ခင် ထိုင်နေရာမှထကာ... အိမ်ပေါက်ဝဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဒီပါ... ကိစ္စများရှိလို့လား”

“အင်း”

ရတုဒီပါ ခေါင်းကိုတော့ညိတ်ပေမယ့်... ပြောရမည့် စကားက မထွက်ချင်သေး...

“မင်းကိစ္စမပြောခင်... အန်ကယ့်ကိစ္စကို အရင်ပြော ချင်တယ်... ရမထား”

“ရပါတယ် အန်ကယ်... ပြောပါ”

“လာကွာ... ခြံထဲကိုသွားကြရအောင်”

ဦးမာန်ခင်... ရတုဒီပါကို ခေါ်ပြီး ခြံထဲကိုလျှောက်လာ

ခဲ့ကြသည်။

“ကိစ္စကတော့... အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်လို့ပါ”

“ကောင်းမွန်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စဆိုရင်တော့ လုပ်သင့်မလုပ်သင့်စဉ်းစားပေးမယ်... ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတဲ့ကိစ္စဆိုရင်တော့ ခုကတည်းက... စကားအပြတ်ပဲပြောချင်တယ်၊ ကျွန်တော်လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီပါရယ်... အန်ကယ်က မင်းဒုက္ခရောက်မယ့်ကိစ္စမျိုးကို လုပ်ခိုင်းပါ့မလား”

“ဒါဆို... ဘာကိစ္စလဲ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်... နောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာ မင်းသိတယ်နော်...”

“အင်း”

“ဒီအမျိုးသမီးကို မောင်ဒီပါ သွားပြီးခေါ်ပေးမယ်ဆိုရင် မောင်ဒီပါအတွက် မနစ်နာစေရပါဘူး”

ရတုဒီပါ... ခဏတော့ တွေဝေမိသွားသည်။

“ဦးက... မောင်ဒီပါကိုကြောတဲ့သဘောနဲ့ ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်အခက်အခဲရှိနေလို့ပါ”

မင်းဇင်ယော်အတွက် သူငွေလိုနေသောကြောင့်...

ဒီးမာန်ခင် ခိုင်းစေသောအလုပ်ကို လက်ခံရတော့မည့်အခြေအနေကို ရောက်နေလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော်ကူညီပေးမယ်”

“ဟေ... မင်း တကယ်ပြောတာလား... မောင်ဒီပါ”

“ကူညီတယ်ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော့်မှာ... အခက်အခဲတစ်ခုကိုဖြေရှင်းချင်လို့ လက်ခံလိုက်တာပါ”

“ဘာလဲ... မောင်ဒီပါ ငွေလိုနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါများကွာ... အန်ကယ်ကိစ္စမပေါ်လည်း မောင်ဒီပါ သူပြီးသုံးနိုင်ပါတယ်... ငွေဘယ်လောက်လို့လဲ ပြော...”

“အန်ကယ်ကရော... ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းတဲ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“သိန်း(၃၀)”

လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပေးရုံနှင့်ပေးသည့်ငွေက... ထွန်စွာများပြားနေသောကြောင့် ရတုဒီပါစိတ်ထဲတွင် သံသယဖြစ်မိသည်။

“ဘာလဲ... ပေးတဲ့ငွေက အရမ်းများနေလို့ စိတ်ထဲမှာ ဒွီဟဖြစ်နေတာလား မောင်ဒီပါ”

“ဟုတ်တယ်.. လူတစ်ယောက်ကို သွားပြီးခေါ်ပေးရုံနဲ့
ငွေဒီလောက်ကြီးပေးစရာ မလိုဘူးလို့ထင်လို့ပါ”

“တခြားလူဆိုရင်တော့ ဒီငွေလောက်အန်ကယ် ဘယ်
ပေးမလဲကွာ.. မောင်ဒီပါမို့ အန်ကယ်ကပေးတာပါ”

“အန်ကယ်.. ဘယ်နေ့သွားစေချင်လဲ”

“အန်ကယ်က ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သွားစေချင်
တယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော် သွားခေါ်လို့လိုက်ပါ့မလား...”

“ဒီအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့.. အန်ကယ်အားလုံးစီစဉ်
ပေးလိုက်မှာပါ”

“မနက်ဖြန်တော့ ကျွန်တော်မသွားနိုင်ဘူး.. သန်ဘက်
ခါဆိုရင် သွားလို့ရပြီ ဘာနဲ့သွားရမှာလဲ”

“အိမ်ကကားနဲ့ သွားပြီးခေါ်ရမှာ”

“သွားရမယ့် နေရာက.. ”

“မြစ်ကြီးနား...”

“ကောင်းပြီး.. လောလောဆယ် ငွေသိန်း(၁၀)
လောက် အရင်ယူချင်တယ်.. ဖြစ်မလား အန်ကယ်”

“မောင်ဒီပါရယ်.. ဖြစ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတည်းလိုက်ပြီး

သူလေ”

ဦးမာန်ခင်နှင့် ရတုဒီပါကြားမှာ ပထမဦးဆုံး အလုပ်
စသောနေ့ပင်...

ရတုဒီပါပေါ်တွင်.. ကောင်းခဲ့သော သူငယ်ချင်း
မင်းဇင်ယော်ဘဝအတွက် ရတုဒီပါအနစ်နာခံမှုသည်.. ဘာမှ
မပြောပလောက်သော ကိစ္စလေးတစ်ခုပင်မဟုတ်လား..
ရတုဒီပါကြောင့် မင်းဇင်ယော် ဒုက္ခိတဘဝရောက်ခဲ့တဲ့အရာနှင့်
စာရင် ဘာမှမဟုတ်ချေ...။

နှိတ်နှက်နေမှုကို ရပ်ပြီး.. ကားဆီသို့လှမ်းပြီးကြည့်နေလေသည်။

ရတုဒီပါ.. ကားပေါ်မှအောက်သို့ဆင်းကာ.. အေးအေးဆေးဆေးပင် လျှောက်လာ၏။

တကယ်ဆို သူ့ကိစ္စမဟုတ်ပေမယ့်.. ခုလိုအမြင်မတော်တာတွေကိုတွေ့ရင် မနေတတ်သော အကျင့်ကြောင့်.. ခတ်နေရသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ထောင်ထဲကိုရောက်ခဲ့ပေါင်းများနေလေပြီ...

“အစ်ကို ကယ်ပါဦးဗျာ...”

ရတုဒီပါထက် အသက်ငယ်မည့်ပုံပေါ်သော ချာတိတ်ကလေး.. သူ့ဆီကိုပြေးလာပြီး.. ရတုဒီပါဘေးတွင်ရပ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ.. ညီလေး”

“ဟို.. ဟို.. ဒီလူတွေ သက်သက်ဗိုလ်ကျနေတာ”

“ဟေ့ကောင် ဖျံလေး.. မင်းစကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော်.. မင်းက ငါတို့ဆီကခွက်ကျသွားတာကို ပြန်ပြီး တောင်းတာကွ”

သစ္စာမွန်စာပေ

မြစ်ကြီးနား မြို့ထဲသို့ ရတုဒီပါကားလေးစတင်ပြီး..

ဝစ်လိုက်ချိန်တွင် မိုးချုပ်စပြုနေလေပြီ...

ဦးရွှေမောင်ဆီကို တိုက်ရိုက်မသွားဘဲ.. တည်းခိုခန်းဟစ်ခုံတွင် တစ်ညနားပြီး၊ မနက်မှထသွားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး.. ကားကို တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ဟာ...”

ကားမီးနရောင်ရှေ့တွင်.. လူတစ်ယောက်ကို လူသုံးယောက်ဝိုင်းပြီး ရိုက်နှက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကားကိထိုးရပ်လိုက်သည်။

ရတုဒီပါ၏ ကားမီးရောင်ကြောင့် လူသုံးယောက်မှာ

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ.. မတရားအနိုင်ကျင့်
နေတာတော့ မကောင်းဘူး”

“ဘာကွ.. မင်းက ဘာကောင်မို့ဝင်ပြီး ပြောရတာလဲ”
တုတ်ကိုယ်စီကိုင်ထားသည့်ထဲမှ နှစ်ကောင်က ရတုဒီပါ
ကို အသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောနေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ ဘာကောင်မှမဟုတ်ပါဘူး.. မျက်လုံး
ထဲမြင်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ ဝင်ပြောတာပါ”

“ဘာလဲ.. မင်းကိုယ်မင်း ရုပ်ရှင်ထဲကမင်းသားများ
မှတ်နေလား”

“နံရိုးတွေ တစ်ချောင်းချင်းကျိုးချင်ပြီနဲ့တူတယ်...”
ရတုဒီပါကို တိုက်ခိုက်ရန် အနားသို့ကပ်လာသော
ကြောင့်...

“ချာတိတ်.. မင်းခပ်လှမ်းလှမ်းမှာနေ”

“ကျွန်တော်လည်း ဝင်ပါမယ်”

ချာတိတ် သတ္တိကလည်း မခေ...

“မင်း အနုခြအနေက ဖြစ်ပါ့မလား...”

“ဒီဇာနည်လောက်ကတော့ ဖျံလေးဘဝမှာ အမေ့ဖွဲ့ပါ
ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြင်ထားတော့”

နှစ်ယောက်သား ကျောချင်းကပ်ပြီးအသင့်ပြင်ထား
စိတ်သည်။

“ချာကွာ”

ရတုဒီပါတို့ နှစ်ယောက်ဆီသို့ ညာသံပေးပြီး ဝင်တိုက်
သည်နှင့်.. ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း လက်သီး၊ ဒူး၊ ခြေထောက်
တို့ကို အလှည့်ကျထုတ်ပြီး သုံးလိုက်ရသည်။

ရတုဒီပါနီးပါး ဖျံလေးလည်း ခက်သွက်သွက်ဆိုတော့
သုံးကောင်လည်း နောက်ကြောင်းကိုပြန်ပြီးပြေးတော့သည်။

ပွဲက ပြီးသွားပြီမို့...

“ကဲ.. မင်း ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“ရှေ့မှာ လှမ်းပြီးမြင်နေရတဲ့ အိမ်ကလေးပါ”

ဖျံလေး လှမ်းပြီးပြလိုက်သော အိမ်ကလေးကကုန်းမြင့်
လေးပေါ်တွင် ဆောက်ထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံး...

“ငါလိုက်ဖို့ လိုသေးလား...”

“ရပါတယ် အစ်ကို.. ခုလိုကူညီတာကို ကျေးဇူးမမေ့
ဘူး ဒါနဲ့ အစ်ကိုကိုကြည့်ရတာ ဒီနယ်ကမဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ငါ့ညီ.. အစ်ကိုက ရန်ကုန်က ဒီနယ်ကို

ကိစ္စတစ်ခုနဲ့လာတာ”

“ဪ... ဒီည ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ”

“တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ...”

“အစ်ကို... ကျွန်တော့်အိမ်မှာလိုက်ပြီးတည်းပါလား”

“ဟဲ့”

“နေပါစေကွာ”

“လိုက်ခဲ့ပါ အစ်ကိုရ... ကျေးဇူးရှင်ကိုတစ်ညလောက်

တော့ စည်ဝတ်ပြုပါရစေ”

“ဖွဲ့လေး အတင်းခေါ်နေသောကြောင့် ရတုဒီပါ ဆက်ပြီး

မပြင်းချင်တော့ပေ...”

“ဒါဆို ကားပေါ်တက်...”

မင်းအိမ်ရှေ့ထိ ကားမောင်းပြီးသွားလို့ရလား...”

“ရတယ်... အစ်ကို”

“ဒါဆို သွားကြရအောင်”

ကားမောင်းထွက်လာရင်း...

“အစ်ကိုနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ရတုဒီပါ...”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဖွဲ့လေးလို့ အများကခေါ်ကြ

တယ်... နာမည်ရင်းက စိုးသွင်းပါ”

“ဘာလို့... ဖွဲ့လေးလို့ခေါ်တာလဲကွ”

“အင်း... ပြောရရင် အစ်ကိုကျွန်တော့်ပေါ်မှာတစ်ဖျိုး

မြင်သွားမလား မသိဘူး”

“ဘာလဲ... အမှောင်လောကသားမို့လား”

“အမှောင်လောကသားလို့ဆိုရင် မမှားပါဘူး... ဒါပေ

မယ့် ကျွန်တော်က လူကောင်းတွေဆီက ဘယ်တော့မှဖျံမကျ

ဘူး... ဒုစရိုက်ကောင်တွေဆီကပဲဖျံကျတာ”

“ဖွဲ့လေးပုံစံနဲ့စကားတွေက ရတုဒီပါကိုလိမ်ညာပြောနေ

သည့် ပုံစံတော့မဟုတ်...”

“ကျွန်တော့်စကားကြောင့်... ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ဖို့ စိတ်

မသန့်ဖြစ်သွားပြီလား”

“မင်းကို ငါကစိုးရိမ်နေမယ်လို့သင်လို့လား”

“မထင်မိပါဘူး အစ်ကို”

“မထင်မိရင် ဘာမှမပြောနဲ့တော့ကွာ... ဒီညမင်းဆီမှာ

ငါအိပ်မယ်... မင်းငါ့ပေါ်မှာ မကောင်းစိတ်မွေးတော့လည်း

မွေးတဲ့အတိုင်းဖြေရှင်းတာပေါ့”

“ဟာ... အစ်ကိုရ ကျွန်တော်က ဒီလောက်ထိမလုပ်

မာပါဘူး.. ပြီးတော့ အစ်ကိုလက်ရည်ကို သဘောပေါက်ပါ
တယ်.. ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှယှဉ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမရှိ
ပါဘူး”

ကားကို မြေနီလမ်းအတိုင်းမောင်းဝင်လာပြီး.. ဖျံလေး
အိမ်ရှေ့ကိုရောက်မှ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ဒီအိမ်မှာ မင်းအပါအဝင်ဘယ်သူရှိသေးလဲ...”

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး.. ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
ပါ.. အိမ်က ကျွန်တော့်အိမ်မဟုတ်ပါဘူး.. အိမ်ရှင်တွေက
ရန်ကုန်ပြောင်းသွားပြီ”

“ဒါဆို.. မင်းက ခိုးပြီးနေတာပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး.. ဒီအိမ်ရှင်တွေက အိမ်
စောင့်သဘောမျိုး ထားခဲ့ကြတာပါ”

အိမ်ထဲကိုဝင်တော့.. အားလုံးသပ်သပ်ရပ်ရပ်ပင် တွေ့
လိုက်ရသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေက မင်းအပိုင်လား...”

“ကျွန်တော့်ပိုင်တာဆိုလို့ မီးအိမ်တစ်လုံးပဲရှိပါတယ်..
ဒါ အိမ်ရှင်တွေရဲ့ပစ္စည်းတွေပါ”

ရတုဒီပါကို အိမ်ရှေ့တွင်နေရာပေးပြီး...

“အစ်ကို သောက်တတ်လား...”

“ယောက်ျားလေးပဲကွာ.. သောက်တတ်တာပေါ့..
ဒီပေမယ့် ငါမသောက်ဘူး၊ မင်းသောက်ချင်ရင်သောက်လေ”

“ကျွန်တော် မသောက်တတ်ပါဘူး.. အစ်ကိုသောက်
ဆီဆိုရင် လုပ်ပေးမလို့ပါ”

“ဒါဆိုရင် နေပါစေကွာ”

“အစ်ကို ညစာစားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး”

“ဒါဆို.. ခဏစောင့် ကျွန်တော်စီစဉ်လိုက်မယ်”
ရတုဒီပါ ခရီးပန်းလာသောကြောင့် ခြေဆန့်လက်ဆန့်
ထွဲနေလိုက်သည်။

နာရီဝက်လောက်အကြာတွင် ဖျံလေးနောက်ဖေးမှ
ထွက်လာပြီး...

ထမင်းပန်းကန်နှင့် ဟင်းနှစ်မျိုးလောက်ကို ယူလာ
သည်။

“မင်းက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချက်စားတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို.. အိမ်မှာရိက္ခာအပြည့်လှောင်
ထားတာ၊ အပြင်မှာအခြေအနေမကောင်းလို့ အပြင်မထွက်ရရင်

စားနိုင်သောက်နိုင်အောင်တော့ ပြင်ထားရတာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝက မလွယ်ပါဘူး”

“စပ်စုတာတော့မဟုတ်ဘူး.. မင်းအလုပ်က ဘာလဲ”

“တစ်ခါ တစ်ခါ ပစ္စည်းပို့တယ်.. တစ်ခါတစ်လေကျ တော့လည်း ဒုစရိုက်အဖွဲ့တွေဆီက သတင်းတွေကိုရောင်းစား တယ်”

“ဒုစရိုက်အဖွဲ့တွေရဲ့ သတင်းဆိုတာ ဘာလဲဖျလေး”

“အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လှုပ်ရှားတာကို တခြားတစ်ဖွဲ့ကိုသတင်း ပေးတာလေ.. ဒီနယ်က ဒုစရိုက်အဖွဲ့အချင်းချင်းဦးတဲ့သူက ဆော်နေကြတာပဲ မတည့်ဘူးလေ.. ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စားရချောင်နေတာပေါ့”

“မင်းနဲ့ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ကောင်တွေနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာ လဲ...”

“ဒီကောင်တွေ သယ်ခိုင်းတဲ့ပစ္စည်းထဲက ပစ္စည်းတချို့ ပျောက်တာကို မကျေမချမ်းဖြစ်ပြီး.. ကျွန်တော့်ကိုရန်ရှာတာ”

“မင်းကဲ့.. ဖြတ်ပြီး ခုတ်ထားတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို.. ဒီလိုလုပ်ရတဲ့အကြောင်းက လည်း ကျွန်တော့်အတွက်မဟုတ်ပါဘူး”

သဗ္ဗာဗွန်စာပေ

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲ ပြောပါဦးကွ”

“ဒီလိုအစ်ကို... ဒီကောင်တွေ နယ်စပ်ကိုမှောင်ခို ဆင်းကြောင်းက ပို့မယ့်ပစ္စည်းတွေက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ ဒီထဲမှာ.. စေတီတစ်ဆူက ခိုးလာတဲ့ ရှေးဟောင်းဘုရားတစ်ဆူ ခေါ်လာတယ်လေ.. ဒီဘုရား တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ရောက်မသွား ဆဲချင်လို့ ကျွန်တော်ဖြတ်ခုတ်ပြီး.. ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလျှံခဲ့ အာပါ”

ဖျလေး၏ ဘာသာသာသနာကို ချစ်တတ်သော စိတ် ဓာတ်လေးက ချီးကျူးစရာပင်.. အမှောင်ထဲရောက်နေပေမယ့် အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်ရှိနေသူ..

“ကဲ.. အစ်ကို သုံးဆောင်ဦး၊ ကြက်အူချောင်းနဲ့ ကြက်ဥပဲကြော်ခဲ့တော့တယ်.. ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မဟုတ် တော့ အားနာတယ်ဗျာ”

“ရပါတယ်ကွာ...”

ရတုဒီပါ ဗိုက်ဆာလာသောကြောင့် အားပါးတရ စားမိ လိုက်ကြသည်။

“မင်းမှာ မိဘတွေမရှိတော့ဘူးလား...”

“မရှိကြတော့ပါဘူး အစ်ကို.. ကျွန်တော်(၁၀)နှစ်သား

သဗ္ဗာဗွန်စာပေ

လောက်မှာ ရွှေဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးခဲ့ကြတာ”

“ဪ... ”

ဖျံလေးက ထမင်းစားရင်း သူ့ဘဝ၏ဝမ်းနည်းစရာ အကြောင်းလေးတွေကို ပြောပြသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

ထမင်းစားပြီး ခဏမျှစကားပြောပြီး၊ ခဗိုပန်းလာသောကြောင့် ဖျံလေးခင်းကျင်းပေးထားသောနေရာတွင် အနားယူလိုက်မိလေတော့သည်။

ရတုဒီပါ ခေါင်းထဲတွင်.. မကိဝတီ အမည်လေးကို အကြိမ်ကြိမ်စွတ်ဆိုနေမိလေသည်။

“တီ.. တီ.. တီ”

ခြံကြီးမှာ ခမ်းခမ်းနားနားရှိနေသလို ဆောက်ထားသည့် အိမ်ကြီးမှာလည်း ထည်ဝါလှသည်။ ကားဟွန်းသံကြောင့်.. ခြံစောင့်တစ်ယောက်ပြေးထွက်လာပြီး..

“ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲဆရာ”

“ရန်ကုန်က.. ဦးမာန်ခင်လွတ်လိုက်တဲ့သူ လာတယ်လို့ပြောလိုက်ပါ”

“ဒါဆို ဝင်ခဲ့ပါ.. ဆရာကြီးက မှာထားပါတယ်”

ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ခြံထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ.. အိမ်ထဲကိုကြွပါ”

ဦးမာန်ခင် အရှိန်အဝါသည် ဦးရွှေမောင်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ ကြီးစိုးနေသည်ကို . . သဘောပေါက်မိသလိုတော့ ဖြစ်သွားသည်။

အိမ်၏ညောင်ခန်းတွင်ထိုင်၍မှ ခြေစာပေါ်ထပ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားတစ်ယောက်တွဲပြီး . . ခေါ်လာသော လူကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“မောင်ရတုဝတီ ဆိုတာများလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော်ရတုဒီပါပါ အန်ကယ်”

“ရှေးကွယ် . . ဦးမာန်ခင် အကြောင်းကြားထားလို့ အမည်ကိုသိနေပေမယ့် . . လူကိုတော့ ခုမှပဲမြင်ဘူးတာပါ။ အန်ကယ်ထွက်ပြီးမကြိုနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

“ရပါတယ် . . အန်ကယ်”

“ဒေါ်နန်းမို့”

“ရှင် . . ဆရာကြီး”

“သမီးလေး မကံကို . . သွားခေါ်ချေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်နန်းမို့ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးအနားမှထွက်သွားတော့ . .

“မောင်ရတုဒီပါအတွက် ဘာစီစဉ်ပေးရမလဲ . . .”

“နေဖို့ထိုင်ဖို့ကိစ္စကလွဲပြီး ဘာမှမစီစဉ်ပါနဲ့အန်ကယ်”

“အသောက်အစားရော . . .”

“ကျွန်တော် မသောက်ချင်ပါဘူး”

“ဪ . . ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင်နေမှာလဲ”

“ဦးမာန်ခင်ကတော့ (၃)ရက်လောက်နားပြီး . . ပြန်လာခဲ့တော့ ပြောပေမယ့် . . ကားကိုနည်းနည်းလေးပြန်ပြီး ပြင်ချင်ဩ . . ဒါကြောင့် (၅)ရက်လောက်တော့ အချိန်ယူပြီးမှပြန်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . အန်ကယ်”

“ဦးမာန်ခင်က . . စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်ကွယ်”

“မုန်းဆက်ပြီးတော့ အကြောင်းကြားရမှာပဲ . . စိတ်ဆိုးမည်းမတ်တိုင်နိုင့်ဘူး . . ကားမကောင်းဘဲပြန်ရင် အန္တရာယ်များတယ်”

ဦးမာန်ခင်ပေါ်မှာ သိပ်ပြီးကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိသောအားကြောင့် ဦးရွှေမောင် . . ရတုဒီပါကို အံ့သြသလိုကြည့်နေသည်။

“အန်ကယ်..စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်..
တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်”

“မေးပါ.. အန်ကယ်”

“မောင်ရတုဒီပါက.. ဦးမာန်ခင်ရဲ့တပည့်မဟုတ်ဘူး
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး.. ဦးမာန်ခင်က အတူအညီတောင်းလို့
ကူညီပေးတာ.. အရှင်းဆုံးပြောရရင် ငွေကြောင့်လုပ်ပေးတာ
ပါ..”

ရတုဒီပါ.. ဦးရွှေမောင်နှင့် စကားပြောရင်း ဘေးတို့
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့.. ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ မွမ်းမံထားသော
အလှပိုင်ရှင်မလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသလို..

“ထိုင်သမီး.. မကီ”

ဦးမာန်ခင် မက်မောမယ်ဆိုလျှင်.. မက်မောစရာပင်
မကီဝတီ၏အလှက ပုရိသယောက်ျားသားတွေအတွက် တစ်
မက်ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦးပင်..

“သမီး.. ဒါ.. ဦးမာန်ခင်လွှတ်လိုက်တဲ့သူ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မကီဝတီ၏စကားသံက သက်မဲ့အရပ်တစ်ရပ်လို့..

“မောင်ရတုဒီပါတဲ့ မှတ်ထားနော်.. သမီးလေးကို
ရန်ကုန်ထိ ခေါ်သွားမယ့်သူပဲ”

မကီဝတီ မျက်နှာတွင်.. နာကျင်မှုတွေကို ဟန်ဆောင်
ထိန်းသိမ်းထားသည့်အသွင်အပြင်..

“ဦးချုံး”

“ဗျာ.. ဆရာကြီး”

“မောင်ရတုဒီပါအတွက် အခန်းကိုပြင်ထားစမ်း..

ဒီမှာ(၅)ရက်လောက် နေဦးမှာကွ”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဆရာကြီး”

“ဆရာကြီး.. ရန်ကုန်က ဖုန်းလာနေတယ်”

ဒေါ်နန်းမူက လှမ်းပြီးပြောလိုက်သောကြောင့်..

“ဘယ်သူလဲဟေ့..”

“ဦးမာန်ခင်တဲ့”

“အေး.. အေး.. ခုလာပြီ”

ဦးရွှေမောင်အတွက် လုပ်ပေးထားသောတွန်းလှည်း
လေးနှင့် တယ်လီဖုန်းရှိရာကိုသွားလိုက်သည်။

မကီဝတီက ခေါင်းလေးငုံ့၍ ဘာစကားမှ မပြော..

ရတုဒီပါလည်း ဘာစကားမှပြောစရာမရှိပေမယ့်..

၄၈

ရွှေဘဝင်

ဦးမာန်ခင်ဘဝထဲကို မကိဝတီရောက်သွားမှာကို. . နှမြောသလို
“မောင်ရတုဒီပါ. . ဦးမာန်ခင်က စကားပြောချင်လို့တဲ့”
ရတုဒီပါ ထိုင်နေရာမှထပြီး တယ်လီဖုန်းဆီကိုသွား
တာ...

“ဟဲလို. . ဒီပါ စကားပြောနေပါတယ်”

“မင်း(၅)ရက်လောက်နေဦးမယ်ဆို. . .”

“ဟုတ်တယ်. . ကားကိုပြင်ဆင်ရဦးမှာ. . .”

“မပြင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ကွာ”

“ဒါတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဖြစ်မှာလဲဗျ. . . ပြန်ရမယ့်
ခရီးက ပဲခူးလောက်မဟုတ်ဘူး. . ပြန်မလာနိုင်ဘူးဗျာ”

“ဒီမှာက. . စိစဉ်စရာတွေ နီးကပ်နေလို့”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး. . သိပ်အရေးကြီးနေရင်
ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်နဲ့သာ လာပြီးခေါ်တော့. . ကျွန်တော်က
တော့ (၅)ရက်လောက်နေပြီးမှ ပြန်လို့ရမယ် ဒါပဲ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရောကွာ. . (၅)ရက်ထက်တော့ နောက်
မကျစေနဲ့”

“လမ်းမှာ ဘာမှမဖြစ်ရင်တော့ သတ်မှတ်ရက်အတွင်း
ရောက်မှာပဲ”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ရတုဒီပါပေါ်မှာ ဦးမာန်ခင်. . သူ့တပည့်တွေလိုအမိန့်
သံဖြင့်ပြောလို့မရသောကြောင့် ဘာမှဆက်ပြီးမပြောတော့ဘဲ
ဖုန်းချသွားသည်။

ဦးရွှေမောင်ကတော့ ရတုဒီပါ. . ဦးမာန်ခင်ပေါ်မှာ
ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိသည့် အပြုအမူကို အံ့အားသင့်နေသည်မှာ
အမှန်. . .

“မောင်ရတုဒီပါ. . အေးအေးဆေးဆေး နားရင်နား
လေ. . .”

“ကောင်းတာပေါ့အန်ကယ်. . ကားကိုဝပ်ရှော့တစ်ခု
ကို ပို့ပေးပါဦး”

“စိတ်ချ. . အန်ကယ်စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ရတုဒီပါ. . ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲမပြီးသွားမည်အပြု

“ဦးချို. . သယ်ပေးလိုက်လေ”

“နေ. . နေ. . ကျွန်တော့်ဘာသာ သယ်ခဲ့ပါမယ်၊ နား
ခွင့်ပြုပါဦး မကိဝတီ”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့”

မကိဝတီမျက်နှာလေးကို မြင်ရခြင်းမှာရင်ထဲတွင်
မကောင်းပေ. . စစ်နူးဘူရင်တစ်ပါး၏ သမီးတော်ကို မောင်းမ

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

မိသံအဖြစ်သိမ်းယူခြင်းခံရသလိုဖြစ်နေသည့် မဏိဝတီ...

ရတုဒီပါအတွက်... စိစဉ်ပေးထားသော အခန်းထဲကို ရောက်တော့... အိပ်ရာပေါ်တွင်လွဲကာ ဦးရွှေမောင်ဘာကြောင့် သမီးဖြစ်သူကို ဦးမာနခင်လက်ထဲသို့ထည့်ရသလဲဆိုတဲ့ အမေးစကားကို အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားနေမိလေသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

ရတုဒီပါ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားပြီး တော်တော်ကြာတော့ အခန်းတံခါး ခေါက်သံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှထကာ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့...

“ဟင်... မဏိဝတီ”

မဏိဝတီမျက်နှာလေးက ဘာမှပြင်ဆင်လိမ်းခြယ်ထားခြင်းမရှိပေမယ့်... အပြစ်ကင်းစင်စွာလှနေသော မျက်နှာ...

“ရှင့်ကို နှိုးလိုက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကိစ္စမျှာရှိလို့လား”

“ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုတာ လာပြီးပြောတာပါ...”

“ဪ... အချိန်ရရင် ရေချိုးချင်တယ်ဗျာ”

“ရပါတယ်... အခန်းထဲမှာပဲချိုးလေ... အပြင်ရေကို

ဘော့ မချိုးပါနဲ့ အရမ်းကိုအေးနေတယ်”

“ဒါဆို ခဏလောက်အချိန်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ... အောက်ကနေ ကျွန်မစောင့်နေမယ်”

မဏိဝတီ အောက်ကိုပြန်ဆင်းသွားမှ ရေချိုးခန်းထဲသို့

ဝင်ကာ ရေချိုးလိုက်ရတော့သည်။

စိတ်ထဲမှာလန်းသလို ဖြစ်သွားပေမယ့်... သိပ်ပြီး

ကြည်လင်သလို... ဘာကြောင့်လည်းဆိုသည့်အဖြေကိုရှာတော့

မဏိဝတီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခြင်းပင်...

မဏိဝတီ၏ ကံဆိုးမှုလေးက ရတုဒီပါကို ကူးစက်ရန်

ဆက်နေလေပြီဟု ထင်မိလိုက်သည်။

ထမင်းစားဝိုင်းတွင်...

“အန်ကယ်တစ်ယောက် မတွေ့ပါလား...”

“ဒက်ဒီက ဆေးခန်းသွားတယ်လေ”

မဏိဝတီစကားသံတွေက... နည်းနည်းတော့ တည်ငြိမ်

သလိုရှိလာသည်။

“ဒီဟင်းတွေက ရှင့်အတွက်အကြိုက်တွေ့ပါမလား

သိဘူး... အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့ စိစဉ်ထားတာပဲ

ပြန်ရင်ပြောပါ”

စားပွဲပေါ်တွင် ဟင်းတွေကစုံနေသည်။

ရတုဒီပါသည် မိမိကိုဘုရင်ခံတစ်ယောက်လို ပြုစုခြင်း ခံနေသည်ကို စိတ်ပျက်နေမိသည်။

“ဒီလောက်ဟင်းတွေ စုံနေတာပဲ. . ဘာကိုမကြိုက်စရာ ရှိမှာလဲဗျာ. . ဟင်းတစ်ခွက်လောက်ဆိုရင် ရပါတယ်ဗျာ”

ရတုဒီပါဘေးတွင်ရပ်ပြီး ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ပေးနေသည့် ဦးချုံးနှင့် ဒေါ်နန်းမို့ကို အရမ်းအားနာသဖြင့်. . .

“ဦးလေးနဲ့ အမေတို့ သက်သာသလိုနေပါဗျာ. . ကျွန်တော့်ကိုအထူးနည်းသည်တစ်ယောက်လို့ မသတ်မှတ်ပါနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာမှမဟုတ်တဲ့လူပါ”

“ဦးမာန်ခင်နဲ့ပတ်သက်ရင် မဏိတို့အိမ်မှာက အရှင်သခင်တစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတာမို့ပါ”

“ဘာ. . အရှင်သခင် ဟုတ်လား. . .”

“ဟုတ်ပါတယ်. . ဦးမာန်ခင်က ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်ပါ”

မဏိဝတီစကားကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုရတုဒီပါက ဘာမှမသိထားဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်. . ကျွန်တော်က ဦးမာန်ခင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှစိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်တော့. . သူ့အကြောင်းတွေကို မသိဘူး”

“ခု. . ကိုရတုဒီပါကို ဦးမာန်ခင်ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်လေ. . ဒါကလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်းနဲ့ကျွန်တော်မို့ သူ့ခိုင်းတာကို လုပ်ပေးရတာပါ”

“ရှင်က သူ့လက်ရုံးတပည့်ဆို. . .”

“ပေါက်ကရဗျာ. . ဦးမာန်ခင်က ကျွန်တော့်ဆရာဘယ်တော့မှဖြစ်လာစရာ မရှိဘူး”

မဏိဝတီ မျက်လုံးကလေးတွေက မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေလေသည်။

“ကဲ. . ထမင်းသုံးဆောင်ပါဦးနော်”

“မမလေး. . . မမလေး”

“မောင်ခိုင်. . ဘာလဲ”

“ဟို. . ဟို. . ခြံမှာ ကိုနောင်နောင်ရောက်နေတယ်”

“ဟင်. . .”

မဏိဝတီ မျက်နှာတွင်စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေကို တွေ့

နေရပေမယ့်. . ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်သောကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ
ထမင်းကိုသာစားနေလိုက်သည်။

မဏိဝတီ ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်နေပြီး. . ရတုဒီပါ
ကိုကြည့်ကာ. . .

“ကိုရတုဒီပါ. . .”

“မဏိဝတီ. . ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောလေ”

“ဟို. . ကျွန်မ ရှင့်ဆီက တစ်ခုလောက်ခွင့်တောင်းချင်
လို့”

“ဘာများလဲ”

“ခု. . ခြံဝမှာရောက်နေတဲ့လူနဲ့ စကားခဏလောက်
ပြောချင်တယ်”

“ဒါများ. . မဏိဝတီရယ်. ပြောစရာရှိတာ သွားပြီး
ပြောပေါ့၊ ခွင့်တောင်းစရာမလိုပါဘူး. . ကျွန်တော်က မဏိဝတီ
ကို ဖမ်းထားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဦးမာန်ခင်ဆီ သွားပြောမှာကိုကြောက်လို့ပါ. . .”

“မဏိဝတီကတော့ ခက်နေပြီ၊ ကျွန်တော်က ဦးမာန်ခင်
တပ်ညွှန်မဟုတ်ဘူးလေ. . သူ့ကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောဖို့
မလိုအပ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စက မဏိဝတီကို ခုန်ကုန်ခေါ်သွား
.....

“အားလုံးပြီး. . တခြားကိစ္စတွေကို သူနဲ့ပြောစရာမရှိဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်. . ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“သွားပါ. . မဏိဝတီ”

မဏိဝတီ. . သူ့ကို တကယ်ပင်ကျေးဇူးတင်သော မျက်
စုံလေးနှင့်ပြောကာ အပြင်သို့ထွက်သွားလေသည်။

မဏိဝတီနှင့် ခြံဝရောက်နေသူတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်
သလဲဆိုသည်ကိုမပြောတတ်ပေ၊ ရတုဒီပါသိဖို့လည်းမလိုအပ်. .

ထမင်းစားပြီးခြံဝသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်စဉ်. . .

“ဟာ. . .”

ခြံဝတွင် လူတစ်ယောက်ကို အတင်းဗိုက်နှက်နေသည့်
ဤမှ. . မဏိဝတီဝင်ပြီးတားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသလို. .

ဦးရွှေမောင်ကိုလည်း ကားပေါ်မှာတွေ့မြင်နေရပြန်သည်။

ခဏကြာတော့. . မဏိဝတီမျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် အိမ်
ထဲကို ဦးရွှေမောင်ကားနှင့်အတူ ပြန်ပြီးဝင်လာသည်။

မဏိဝတီနှင့် ရပ်စကားပြောသည့်လူကတော့ မရှိတော့

ပေ။

“မောင်ရတုဒီပါ. . .”

“ဗျာ. . အန်ကယ်”

“အန်ကယ်.. တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“ဟင်.. အန်ကယ်က ဘာကိုတောင်းပန်နေတာလဲ”

“သမီးလေးရဲ့ အပြုအမူအတွက်ပါ”

“မဏိဝတီက ဘာလုပ်လို့လဲ...”

ဦးရွှေမောင် တော်တော်လေးပင် စိုးရိမ်နေသောအနေ

အထား..

“ဦးမာန်ခင်ကို ပြန်ပြီးမပြောပါနဲ့ကွယ်”

ရတုဒီပါ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဒါလား.. အန်ကယ်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှဖြစ်မနေဖို့နဲ့.. ဦးမာန်ခင်ကို မလိုအပ်တဲ့စကား ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး.. ပြောစရာလည်း မရှိဘူး၊ မဏိဝတီနဲ့ စောစောကလေး ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာ.. ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“အန်ကယ်”

“ဘာများလဲ.. မောင်ရတုဒီပါ”

“ဘာလို့.. ဦးမာန်ခင်ကို အရှင်သခင်လို သတ်မှတ်နေရတာလဲ”

သဒ္ဓါမွန်တေး

♥ ကောင်းကင်ပြို ည

၅၇

“ဒါ... ဒါတော့...”

ဦးရွှေမောင်စကားကို မဆက်ပေမယ့်.. မျက်နှာပေါ်တွင် ကြေကွဲမှု၊ နောင်တရမှုတွေက ထင်ဟပ်နေလေသည်။
ဦးမ...

“ဒါတွေအားလုံးဟာ.. အန်ကယ်ရဲ့ မိုက်မြစ်တွေပါကွယ်...”

ဦးရွှေမောင် အံ့ကိုကြိတ်ပြီးပြောလိုက်လေတော့သည်။

“ဘာလို့...”

“ဦးမာန်ခင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြောက်ရွံ့မှုမရှိလို့”

“လူလူချင်း ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ... ဦးမာန်ခင်က
ဘွန်တော့်အတွက် ကြောက်စရာလူသားဆိုရင် ကိုယ့်ရာဇဝင်ကို
မိန့်ပစ်လိုက်မယ်”

မဏိဝတီ နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်တုတုလေးပြုံးလိုက်
ကာ...

“ရှင်နဲ့ ဦးမာန်ခင်ကြားမှာ... ပဋိပက္ခရှိနေမလား”

“ပဋိပက္ခအသွင်အပြင်တော့ မရှိပါဘူး... တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် မတူညီတာလေးတွေရှိတော့...”

“မတူညီမှုဆိုတာ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

မဏိဝတီအတွက် အားကိုးတစ်ခုကိုမျှော်လင့်ကြီးစွာနှင့်
ပြောနေသောစကားများပင်...

“မတူညီတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောရင်... အများကြီး
ဆိုရမှာပါ... ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတန်မဲ့ လူတစ်ယောက်
မကောင်းကြောင်းကို မပြောချင်ဘူး”

တကယ်လည်း ရတုဒီပါမပြောချင်...

ဦးမာန်ခင်၏ အလုပ်ကိုလက်ခံပြီးလုပ်ကိုင်ခဲ့သလို...

နှင်းဆီပန်းခင်းလေးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း
လျှောက်လာရင်း... နှင်းဆီပန်းခင်းနေသော မဏိဝတီကိုအမှတ်
မထင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့်...

“ဪ... ကိုရတုဒီပါ ပျင်းနေပြီနဲ့တူတယ်”

“ပျင်းတယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး... ကိုယ်မရောက်ဖူးတဲ့
ဒေသတစ်ခုကိုရောက်လို့ စိတ်ထဲမှာအသစ်အသန်းလိုဖြစ်နေ
တာပါ”

မဏိဝတီနှင့် ရတုဒီပါ ဆုံစည်းသည်မှာ (၁)ရက်ပင်ရှိ
သေးသော်လည်း မဏိဝတီဘက်မှ ခပ်စိမ်းစိမ်းအသွင်မျိုးတော့
မရှိတော့ပေ။

“ရှင်ကို ကျွန်မအံ့သြတယ်”

ဦးမာန်ခင်ဆီက ငွေကိုယူထားသူတစ်ယောက်ဆိုတော့ မလိုအပ်တာတွေကို မပြောချင်...

“ကျွန်မဘဝအတွက် ငရဲခန်းကို သွားဖို့ရက်တွေနီးလာပြီနော်...”

“ဟင်...”

မဏိဝတီ ဆိုလိုသည့်စကားကို သိပ်ပြီးနားမရှင်း...

“မဏိဝတီ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ... ကျွန်မဘဝရဲ့ အဆုံးသတ်ရင်ခွင်ဟာ၊ ကျွန်မရဲ့ ငရဲခန်းတစ်ခုဖြစ်နေလို့ပါ”

မဏိဝတီမျက်နှာလေး နှမ်းသွားသည့်ပန်းကလေး တစ်ပွင့်လိုပင်...

“ခင်ဗျား... ဘာလို့မငြင်းတာလဲ”

“ငြင်းလို့မရတဲ့ဘဝမို့ပါ”

“ငြင်းလို့မရတဲ့ဘဝဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲမဏိဝတီ”

“ဟူး...”

မဏိဝတီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုမှုတ်ထုတ်ပြီး လက်ထဲက ပန်းပွင့်လေးရဲ့ ပွင့်ဖတ်တွေကို ခြွေနေလေသည်။ ပြီးတော့မှ...

“ကျွန်မ... မငြင်းနိုင်တဲ့အဓိကအကြောင်းရင်းက ဒက်ဒီကြောင့်ဆိုရင် မမှားပါဘူးရှင်...”

“မင်းဒက်ဒီက... ဦးမာန်ခင်နဲ့ သဘောတူတဲ့သဘောပေါ့...”

“ရှင်ရယ်... ဒီလိုအသက်အရွယ်ကြီးတဲ့လူနဲ့ သမီးကို ဘယ်မိဘက သဘောတူပါ့မလဲ”

“ဒါဖြင့်... ဘာလို့ ဦးမာန်ခင်နောက်ကို ထည့်လိုက်တာလဲ...”

“ဒါတွေဟာ... ဒက်ဒီအပေါ်မှာ ဦးမာန်ခင်ကြီးကိုင်နိုင်တဲ့အခြေအနေတစ်ခုကို ရောက်ရှိသွားခဲ့လို့ပါ... ခုဆိုရင် ကျွန်မတို့ပိုင်တဲ့အရာအားလုံးဟာ... ဦးမာန်ခင် လက်ထဲရောက်သွားပြီလေ... ကျွန်မဘက်က ငြင်းပယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့သားအဖ နှစ်ယောက်ဘဝဟာ၊ အခြေအနေတော်တော်ဆိုးဆိုးကိုရောက်ခဲ့ကြမှာ... ဒက်ဒီက ဒီမြို့မှာမျက်နှာဖုံးတစ်ယောက်လိုနေခဲ့သူဆိုတော့ လမ်းဘေးကိုရောက်သွားမယ့်ဘဝကို အရမ်းကြောက်နေခဲ့တယ်လေ... ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ သိပ်ပြီးမမူပေမယ့်၊ ဒက်ဒီအတွက် ကျွန်မမငြင်းရက်ဘူး... ဒါကြောင့် ဦးမာန်ခင်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရမှာပါ”

ဦးမာန်ခင်. . ဦးရွှေမောင်ဘဝကို ကိုင်နိုင်လောက်အောင်တမင်းလုပ်ခဲ့လေသလားဆိုသည့် သံသယကိုတော့ စိတ်ထဲမှာတွေးမိလိုက်သည်။

“မင်း ဒက်ဒီ. . ဘာကြောင့် ဦးမာန်ခင်ရဲကြီးကိုင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတာလဲ”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်ပေါ့. . .”

“ဘာ. . မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . အမျိုးသမီးအမည်က သီရိမွန်တဲ့ အရမ်းကိုလှပြီး စွဲမတ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ဦးပါ. . ဒက်ဒီဟာ မာမီဆုံးပြီးလို့ (၃)နှစ်ဝန်းကျင်လောက်ထိ မာမီနေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားထိုးခြင်းမရှိခဲ့ပါဘူး. . ဒါပေမယ့် သီရိမွန်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒက်ဒီဟာ. . အရပ်ကြီးပြက်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်. . ဒီနောက် ဒီမိန်းမကို လက်ထပ်ယူဖို့ထိ ဖြစ်လာခဲ့တယ်လေ”

“ယူဖြစ်ခဲ့တယ်ပေါ့. . .”

“ဟုတ်တယ်. . ဒက်ဒီယူဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သီရိမွန်ဟာ ရုပ်ချောသလောက် အပြောအဆိုကလည်း ညက်တယ်. . ဒီလိုနဲ့ ဒက်ဒီပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့

ကျဆင်းလာပြီး. . နောက်ဆုံးဒေါလီခံရတဲ့အထိဖြစ်လာခဲ့တယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဦးမာန်ခင်ဟာ ဒက်ဒီစီးပွားရေးတော်တော်များများကို ပိုင်ဆိုင်လာပြီး ဒက်ဒီက အမည်ခံသက်သက်ပဲရှိတော့တယ်”

“ဘာလို့. . ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ မဏီဝတ်”

“အရှင်းဆုံးပြောရရင် သီရိမွန်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကလွဲပြီး တခြားဘက်တွေမှာ. . ဒက်ဒီကရုမစိုက်ဘဲ သူ့လူရင်းတွေနဲ့ လွဲထားခဲ့ရာမှ အရှုံးပြမှုတွေဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ. . ဒီကြားထဲ ဒက်ဒီ နှုတ်သွပ်ခဲ့တဲ့သီရိမွန်လည်း ဒက်ဒီဒုက္ခိတ၊ဘဝကို ရောက်တာနဲ့ ဘောက်ပြန်ရေးလွှတ်လမ်းတွေပေါ်လာပြီး. . နောက်ဆုံး ကွာရှင်းပေးရတဲ့အဆင့်ထိကို ရောက်ခဲ့ရတယ်. . သီရိမွန်နဲ့ ဒက်ဒီ ဆက်ပြီးပေါင်းနေရင် ဒက်ဒီသိကွာတွေဟာ ဘာတစ်ခုမှသုံးစားလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာကို ဒက်ဒီသိချိန်ဟာ အရမ်းကိုနောက်ကျနေပေမယ့်. . သူ့ဘဝအဆုံးသတ်ခါနီးအချိန်ထိ သည်းမခံနိုင်တော့လို့ နစ်နာကြေးပေးပြီးကွာခဲ့ရတာ. . .”

“အင်း. . ဆက်ပြီးပြောပါဦး”

“ဒက်ဒီ. . ကွာရှင်းဖို့အတွက် သီရိမွန်ကိုလျှော်ကြေးငွေအဖို့ အချိန်ရောက်တော့ ဒက်ဒီမှာငွေမရှိတော့ဘူး. . ဘဏ်မှာ ဒီတဲငွေနဲ့ ကုမ္ပဏီကငွေအားလုံးက. . ကုမ္ပဏီအရှုံးကြောင့် ကုန်

နေပြီလေ.. နောက်ဆုံး ဒီအိမ်နဲ့ခြံကိုရောင်းပြီးပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ”

“ခုနေတဲ့ အိမ်နဲ့ခြံလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုရတုဒီပါ.. ဒက်ဒီရဲ့အကူအညီနဲ့ဒီနည်းနဲ့မှ မဖြေရှင်းရင်.. မရတဲ့အခြေအနေကိုရောက်တော့မလားဦးမာန်ခင်က ကြားဝင်ပြီး ဖြေရှင်းပေးခဲ့တယ်”

“စေတနာသက်သက်နဲ့လား..”

“စေတနာခေါင်းစဉ်နဲ့ ဒီအိမ်နဲ့ခြံကို သူကဝယ်ခဲ့တာပါ.. ကျွန်မတို့သားအဖကိုတော့ ဟန်မပျက်ဆက်ပြီး နေခိုင်းတာ.. ခုထိပဲလေ၊ ကျွန်မကတော့ ဦးမာန်ခင်ကို ပထမတော့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့်.. နောက်ဆုံးကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ပြောတော့မှ စေတနာကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး ကျွန်မဘဝကို သိမ်းပိုက်ဖို့ကြံခဲ့တာကို သိခဲ့ရပါတယ်.. ဦးမာန်ခင်တောင်းဆိုချိန်မှာ ဒက်ဒီအနေနဲ့ ခေါင်းခါလို့မရနိုင်တော့ဘူးလေ ဒက်ဒီကျန်းမာရေးနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ရွေးချယ်စရာ.. တစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ်”

မဏိဝတီပြောရင်း မျက်ရည်များဝဲနေလေတော့သည် ဦးမာန်ခင်၏ စနစ်ကျသော ချဉ်းကပ်မှုတစ်ခုဆိုသည်ကိုတော့

သဘောပေါက်လိုက်မိသည်မှာ အမှန်..

“မင်းအတွက်.. ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး မဏိဝတီ..

ဒါနဲ့ မင်းမှာချစ်သူမရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်”

“ဟင်.. ဒါဆို မင်းနဲ့သူ့ကြားမှာ အကောင်းဆုံးအဖြေအစ်ခု ရှာသင့်တယ်.. ရှာခဲ့ပါတယ်၊ အဖြေမရခဲ့ပါဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မနေ့က ကျွန်မကိုလာပြီးတွေ့တဲ့ နောင်နောင်ဆိုတဲ့ သူက.. ကျွန်မချစ်သူပါ”

“ဪ... ”

“နောင်နောင်ဟာ.. ကျွန်မကိုချစ်တာတစ်ခုကလွဲပြီး ကျွန်မဘဝအတွက် အားထားလို့မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး.. ဘာကြောင့်ဆိုတော့ နောင်နောင်ဘဝဟာ မိဘရဲ့အဓိပ္ပာယ်အာဏာ ရုန်းထွက်နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘဝတစ်ခုကို နှစ်ယောက်အတူတူ ရင်စည်းပြီးရင်ဆိုင်ဖို့ သူနဲ့ကျွန်မ ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်.. သူ့ဘက်ကပြင်ဆင်ချိန်မရှိသေးလို့ ကျွန်မရဲ့အရေးပေါ်ကိစ္စတွေကို သူမဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရတဲ့ဒီပါ”

www.burmeseclassic.com

“ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ပါဦးလား...”

“ခုချိန်ကျမှတော့ ဘာမှဆွေးနွေးလို့မရတော့ပါဘူးရှင်၊ နောင်နောင် မိဘတွေက... သိရိမ္မန်နဲ့ဒက်ဒီပတ်သက်မှုကိုသိပြီး ထွက်ပေါ်လာတဲ့ သတင်းတွေကြောင့် ကျွန်မကိုသဘောမကျ တော့ဘူးလေ... တကယ်လို့ နောင်နောင်သာ ကျွန်မကိုလက် ထပ်ခဲ့ရင် သူတို့ဘက်က ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ဖို့ကြေညာထား တယ်”

မဏိဝတီရဲ့ ခံပြင်းစရာ၊ နာကျင်စရာ ခံစားမှုတွေက သူမရင်မှာ ပြည့်နှက်နေလေပြီ...

“အခုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါပြီ”

“မဏိဝတီက ဘာကိုဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလဲ...”

“ရုန်းလို့မရတဲ့နဲ့မှာ... ရုန်းရင်းနစ်မယ့်ဘဝကို မရုန်း တော့ပါဘူး... ဖြစ်သမျှအားလုံး အကောင်းလို့ပဲသတ်မှတ်လိုက် ပါပြီ”

မဏိဝတီအတွက် ရွေးစရာလမ်းက မရှိတော့ပြီမဟုတ် လား...

“ဟိုမှာ... ဒက်ဒီတောင်လာနေပြီ”

တွန်းလှည်းကလေးကို တွန်းပြီး... ရတုဒီပါတို့နားကို

ဆောက်လာခဲ့လေသည်။

“ပျင်းနေပြီလား... ရတုဒီပါ”

“မပျင်းပါဘူး အန်ကယ်”

“ကားကြည့်မယ့် ဝပ်ရှော့ဆရာ... ညနေရောက်လာ ခိန်မယ်ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

“ရပါတယ်ကွာ... မောင်ရတုဒီပါကို အန်ကယ်တစ်ခု ဆောင်းဆိုချင်တယ်”

“ဘာများလဲ... အန်ကယ်”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး... သမီးလေးကို ရန်ကုန် ဆောက်ရင် ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေးပါကွယ်”

တကယ်ဆို... ရတုဒီပါနဲ့ ဦးမာန်ခင်ကြားမှာ နီးနီးကပ် ကပ်နေထိုင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် ကတိပေးဖို့ခက်နေပေမယ့်...

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

ဦးရွှေမောင်နှင့် မဏိဝတီတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ဘဝ ကို ရတုဒီပါအနေဖြင့်... ကယ်တင်နိုင်ခြင်းမရှိသည်ကို စိတ်ထဲ ကောင်းပေ...

မဏိဝတီကို ခေါ်သွားရမှာကိုပင် . . ရတုဒီပါ စိတ်ထဲ
မှာလေးလံနေလေပြီ . .

ဦးမာန်ခင်ရင်ခွင်ထဲသို့ မဏိဝတီကို သယ်ဆောင်ယေ
ရမည့်လူတစ်ယောက်အဖြစ်ကို မဖြစ်ချင်တော့ပေ . . သူက ငွေ
ယူထားသူတစ်ယောက်ဖြစ်သလို . . ဒီအတွက်တာဝန်ကျေသူပဲ
ဖြစ်ချင်သည်။

“ဪ . . မောင်ရတုဒီပါ”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“အချိန်က (၃)ရက်လောက်ကျန်သေးတော့ . . ရောက်
တုန်းရောက်ခိုက် လျှောက်ပြီးလည်ပါလား”

“ကောင်းသားပဲ . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မသွားတတ်
ဘူး အန်ကယ်”

“သမီး မဏိ . . .”

“ရှင် . . .”

“မောင်ရတုဒီပါကို လိုက်ပြီး . . ပို့ပေးလိုက်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကိုရတုဒီပါသွားချင်ရင် ပို့ပေးမယ်လေ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ . . .”

“ဟင် . . ဘာလို့”

မဏိဝတီ စကားမဆက်ဘဲ ဦးရွှေမောင်ကိုကြည့်နေ
လေသည်။

“ဒီလိုကဲ့ . . သမီးလေးကို အန်ကယ်က အပြင်ကို
မသွားခိုင်းဘဲ အိမ်ထဲမှာနေခိုင်းခဲ့တာကြာပြီလေ”

“ဪ . . ဒါကြောင့်ကိုး”

“ကိုရတုဒီပါ . . ဘယ်နေသွားမလဲ”

“မဏိဝတီပို့ပေးမယ့်နေ့ သွားပါမယ်”

“ဒါဆို . . မနက်ဖြန်ပေါ့နော်”

“သမီး . . .”

“ဒက်ဒီဘာပြောမယ်ဆိုတာကို သမီးသိပါတယ်၊ စိတ်
ချပါဒက်ဒီ . . သမီး ဒက်ဒီဒုက္ခရောက်မယ့်ကိစ္စကို မလုပ်ပါဘူး”

“သာဓု . . သာဓု . . သာဓုပါ သမီးရယ်”

သားအဖနှစ်ယောက်ကြားတွင် ရတုဒီပါဘာမှ စကား
မဆိုဘဲ . . ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ပြီးနားထောင်နေမိလေသည်။

ထိပ်တိုက်တွေ့မှာလေ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. .”

မဏိဝတီစကားကြောင့် ရတုဒီပါ အားရပါးရရယ်မော လိုက်သည်။

“ရှင်.. ဘာလို့ရယ်တာလဲ”

“မင်းစကား ရယ်စရာဖြစ်နေလို့ပါ။ ကျွန်တော့်အလုပ် တ မင်းကိုခေါ်တဲ့အလုပ်.. မင်းကိုလာပြီးဖမ်းတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း မလိုက်ချင်လို့ ရှောင်သွားတာကို.. ကျွန်တော်က မရမတ ချာရမှာလားဗျာ.. ဦးမာန်ခင်ကရော ကျွန်တော့်ကိုပြဿနာရှာ လို့ ရမလား.. မဖြစ်မနေခေါ်ခဲ့ပါမယ်လို့ ခံဝန်ကတိနဲ့လာခဲ့တာ ခု မဟုတ်တာဘဲ”

“ရှင်.. ပြောပုံဆိုပုံကြည့်ရတာ ဦးမာန်ခင်ကိုနည်းနည်း လေးမှ ဂရုစိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးမရှိဘူးနော်”

“မင်းထင်သလို ဟုတ်ချင်ဟုတ်နေမှာပါ.. ကျွန်တော်နဲ့ ဦးမာန်ခင်ကြားမှာ ဆက်နွယ်တာဆိုလို့ မင်းကိုခေါ်ပေးတဲ့ကိစ္စပဲ နှိမ့်တယ်.. တခြားကိစ္စတွေကတော့ သူနဲ့ကင်းရှင်းတယ်။”

ကျောက်သားတွေကို ထွင်းပြီးလုပ်ထားသော လှေကား လေးတွေအတိုင်းတက်လာကြရင်း စေတီပေါ်သို့ရောက်ခဲ့သည်။

ကျောက်သားတောင်ပေါ်လေးတွင် တည်ထားသော စေတီလေးတစ်ဆူ ရွှေနားသို့ရောက်တော့..

“ကိုရတုဒီပါ.. ကားခဏလောက် ရပ်ပေးပါလား”

မဏိဝတီစကားကြောင့် ကားကိုလမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ် လိုက်သည်။

“ဒီစေတီလေးကို ဝင်ပြီးဖူးချင်တယ်.. ရမလား”

“ဧကိဝတီရယ် ဘာလို့ခွင့်တောင်းနေရတာလဲဗျာ.. ကျွန်တော်က မဏိဝတီကို ချုပ်ထားတဲ့လူမှ မဟုတ်တာဘဲ”

“ကျွန်မ စွဲက်ပြေးသွားမှာကို ရှင်မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“ခက်နေပြန်ပြီ.. ဘာကိုစိုးရိမ်ရမှာလဲ”

“ရှင်.. ရန်ကုန်ပြန်လို့ ကျွန်မမပါရင်.. ဦးမာန်ခင်နဲ့

စေတီလေးမှာ အောက်ကကြည့်လျှင် သိပ်ပြီးသာသာ
မည်မထင်ရပေမယ့် အပေါ်သို့ရောက်သောအခါ တကယ်သာ
ယာသည့်နေရာလေးတစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မဏိဝတီက စေတီလေးကို ဦးချွတ်ပြသလို ရတုဒီပါ
လည်း တခြားတစ်နေရာမှာ ဦးချွတ်ပြီးနေမိလေသည်။

မဏိဝတီကတော့ ဘာတွေဆုတောင်းနေလဲ မသိ။

ရတုဒီပါကတော့ မိခင်ကြီးကျန်းမာရေးအတွက် ဆု
တောင်းပေးပြီး၊ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။

“ကိုရတုဒီပါ. . ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီလား”

“အင်း. . ပြီးပါပြီ”

“မြန်လိုက်တာ. . .”

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အမေတစ်ယောက်အတွက် ဆု
တောင်းပေးရုံကလွဲပြီး ဆုတောင်းစရာမရှိဘူးလေ”

“ရှင်အတွက်ရော. . ဆုတောင်းဘူးလား”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဆုတောင်းစရာမရှိပါဘူး”

“ရှင်ချစ်သူအတွက်ရော. . .”

“ဝိပြီးဝေးသေး”

“ရည်စားမရှိဘူးပေါ့. . .”

“စိတ်ကူးယဉ်ဖို့တောင် ရှာမတွေ့ဘူး”

“အံ့ဩစရာပဲနော်. . လူရယ်လို့ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ချစ်
တတ်မှုတစ်ခုတော့ ပါရမှာပေါ့”

“ဘုရားရှင်က. . ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို ချစ်တတ်တဲ့နှလုံး
သား ထည့်ပေးဖို့ မေ့များသွားသလားမှ မသိတာ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး. . ရှင့် ရင်ကိုကိုင်လုပ်မည့်သူ မတွေ့
သေးလို့ဘဲ နေမှာပါ”

“မင်းကြောက်လို့. . ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အချစ်ခွဲတဲ့ဘဝနဲ့ လူ့ဘဝကြီးကိုအဆုံး
မသတ်ချင်ဘူး. . မဏိဝတီကရော တော်တော်များများဆု
တောင်းခဲ့တယ်ပေါ့”

“ကျွန်မ ဘုရားဆီမှာ(၂)ခုဆုတောင်းခဲ့တယ်”

“မေးရင် သင့်မလား. . .”

“သင့်ပါတယ်”

“ဘာတွေ ဆုတောင်းခဲ့လဲ. . .”

“ခုလို ကြုံတွေ့ရတဲ့ဘဝမျိုးကို မကြုံပါရစေနဲ့. . ကျွန်မ
ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တဲ့သူနဲ့ ဘဝအဆက်ဆက်ချစ်သူ ပြန်ပြီးမဖြစ်ပါ
စေနဲ့လို့. . .”

“ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချစ်သူဆိုတာ.. ဘဝရဲ့သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ခု.. ကျွန်မချစ်သူက အရမ်းကို သူရဲဘောကြောင်တဲ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့လို့ပါ”

“ဒါကတော့.. သူလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူမို့နေမှာပါ”

“ဘဝရဲ့အခက်အခဲဆိုတာကို ကျွန်မသဘောပေါက်ပါတယ်.. ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့အခက်အခဲမျိုးဆိုရင် ကျွန်မဘက်က နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်.. ခု အခက်အခဲကတော့ ဘယ်လိုမှခွင့်လွှတ်ပေးလို့မရဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ.. မဏိဝတီ”

“ကျွန်မကို လက်ထပ်ခဲ့ရင် သူ့မိဘဝတွေက စွန့်ပစ်မှာကို ကြောက်ပြီး.. ချစ်သူ တခြားသူနောက်ပါမှာကို လက်လှမ်းပြီး မဆွဲနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ပါ ကိုရတုဒီပါ”

မဏိဝတီ၏ ခံစားချက်က ပြင်းပြင်းထန်ထန်တော့ ရှိနေလေသည်။

“ကျွန်မချစ်သူနေရာမှာ.. ကိုရတုဒီပါဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ဗျာ.. အဲ”

မဏိဝတီစကားကြောင့် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ခဏ အစားထိုးခံစားခိုင်းတာပါ.. ပြောကြည့်ပါလား”

“ကျွန်တော့်ပင်ကိုယ်စိတ်နဲ့ပြောရမှာလား.. ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေကိုပြောရမှာလား မဏိဝတီ”

“ကိုရတုဒီပါ.. ကြိုက်တာတစ်ခုနဲ့ပြောကြည့်ပါ”

“ကျွန်တော့်ပင်ကိုယ်စိတ်နဲ့ ပြောမယ်”

“အင်း.. .”

“ကျွန်တော့်ပင်ကိုယ်စိတ်က အခက်အခဲတွေကို ဖြေရှင်းတဲ့အခါမှာ အရှုံးပေးတတ်တာမျိုးမရှိသလို လောကဒဏ်ကို မကြောက်တတ်ဘူး.. ဘဝကိုအောက်ဆုံးကနေ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းဖို့ ဝန်မလေးတတ်သူဆိုတော့ မဏိဝတီကို တခြားသူလက်ထဲထည့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မဏိဝတီ.. ရတုဒီပါမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ-

“ကျွန်မချစ်သူကို ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးတွေ ရောက်စေချင်ခဲ့ပေမယ့်.. ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး၊ ကဲပါလေ.. သူ့အကြောင်းတွေကို ပြောနေဖို့မကောင်းတော့ပါဘူး၊ ဒီစေတီလေးမှာ သူ့ကိုကျွန်မအာပေါ့ပေးခဲ့တာကို.. ဒီစေတီမှာ ကျွန်မအချစ်တွေကိုပြန်ပြီး

ရုပ်သိမ်းတဲ့နေ့ပါပဲ.. ပြန်ကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ.. မဏိပတီ”

“ကိုရတုဒီပါ.. ဘယ်ကိုသွားချင်သေးလဲ”

“မပြောတတ်ဘူးလေ.. မဏိဝတီစိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်စွာသွားချင်တဲ့နေရာကိုသွားပါ”

“ဟုတ်တယ်.. ကျွန်မဘဝအတွက် လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတာ နောင်ဆိုရင်ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး.. ဒီရက်အတွင်းမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လျှောက်ပြီးသွားချင်တယ်.. ကိုရတုဒီပါ ကူညီပေးပါလား”

“ကျွန်တော်က ဘာကူညီပေးရမှာလဲ..”

“ကိုရတုဒီပါ.. အပြင်ကိုသွားမှ ကျွန်မသွားခွင့်ရှိမှာမို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

“ကျေးဇူးနော်.. ကျွန်မ မမေ့ပါဘူး”

“မှတ်စားပါမယ်”

နှစ်ယောက်သား တောင်ခြေသို့ပြန်ဆင်းလာပြီး.. ကားမောင်းထွက်ခဲ့တော့..

“ဟင်..”

ရတုဒီပါတို့ ကားနောက်တွင် ကားတစ်စီးမောင်းပြီး ခုတ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ကားစက်ရွှန်ကိုမြှင့်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်။

“ကိုရတုဒီပါ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

မဏိဝတီ.. စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားမှာစိုးသဖြင့် ဘာမှရှင်းပြတော့ပဲ ကားကိုဝရစိုက်ပြီးမောင်းလာခဲ့တော့သည်။

နောက်မှလိုက်လာသောကားက အတင်းကျော်တက် ခန့်ကြိုးစားလေသည်။

“မဏိ.. လက်ကိုမြဲမြဲကိုင်ထား”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”

ကားလမ်းမှာ ကားတစ်စီးသာ မောင်းလို့ရတာမို့.. နောက်ကကျော်တက်ဖို့ မက်နေသည်။

မဏိဝတီလည်း အခြေအနေကိုသဘောပေါက်သွားပြီး ထက်ကိုမြဲမြဲကိုင်ထားလေသည်။

“ဟာ..”

ရှေ့မှ တံတားပေါ်တွင် ထော်လာလျှီတစ်စီးပျက်ပြီး ရုပ်ထားသောကြောင့် ကားဆက်ပြီးမောင်းလို့မရတော့ပေ..

ရတုဒီပါ.. မဖြစ်မနေ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။
 “ကိုရတုဒီပါ.. ဖြစ်ပါ့မလား”
 “မဖြစ်တော့လည်း ရွေးစရာမရှိတော့ဘူးလေ.. မကိ
 ကားပေါ်မှာနေပါ”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အောက်ကိုဆင်းတော့.. လိုက်လာ
 သည့်ကားပေါ်မှ လူ(၃)ယောက်ဆင်းလာနေသည်။

“ဘာလို့.. ဘီလူးသရဲလို လိုက်နေတာလဲ”

“အလဲ့.. ဒီကောင်က အလာကြီးပဲကွ”

“အေးကွာ.. သိချင်လည်း ပြောပြလိုက်”

ရတုဒီပါကို အထင်သေးသောအကြည့်နှင့် ကြည့်ကာ
 အနားသို့ကပ်လာနေသည်။

“မင်းကားပေါ်က.. မကိဝတီကိုခေါ်သွားချင်လို့”

“ပြောတာ လွယ်လှသည်လား.. မင်းတို့ခေါ်ချင်တိုင်း
 ခေါ်ရအောင် မကိဝတီက မင်းတို့ပိုင်တဲ့အရပ်မဟုတ်ဘူး”

“မင်းစကား တော်တော်ရှည်ပါလား”

“မင်းကို စကားတိုတိုပြောရင်.. တိုတိုနဲ့ပြန်ရတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်.. အသားမနာချင်ရင် ဘေးဖယ်နေ”

“မဖယ်ဘူးဆိုရင်ရောကွာ”

“ကျော်ဗိုး.. ကြာတယ်ကွာ”

“ကွာ.. . .”

ရတုဒီပါကို ပြေးပြီးခုန်ကန်လေသည်။ ဒါပေမယ့် ကန်
 ခုတ်က အရာမရောက်လိုက်ပါ.. ရတုဒီပါ၏ တုံ့ပြန်သည့်
 ခြေဖျားအောက်မှာ ရောက်သွားလေသည်။

တစ်ယောက်ချင်း မဝင်တော့ဘဲ.. (၃)ယောက်လုံးပြိုင်
 တွင်ပြီး တိုက်ခိုက်သည်ကို ရတုဒီပါ.. မနည်းရှောင်ရင်း ဟာ
 တွက်ကိုစောင့်ကာ တုံ့ပြန်လိုက်ရသည်။

“ဖြောင်း.. . .”

“အင့်.. . .”

“ခွပ်”

ရန်ပွဲများစွာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံနှင့်
 သင်္သေယလေးတည်းက ကိုယ်ခံပညာကိုသင်ဆရာ မြင်ဆရာ
 တွေနှင့် သင်ခဲ့သည့်ရတုဒီပါအတွက် ခပ်ညံ့ညံ့လူမိုက်တွေရဲ့
 ခိုက်ခိုက်မှုကို အမြန်ဆုံးပွဲသိမ်းလိုက်နိုင်သည်။

“ကိုရတုဒီပါ.. ကဲဟာ.. . .”

“ဖြောင်း.. . .”

“အား”

ရတုဒီပါကို နောက်မှတုတ်နှင့်ရိုက်ရန် ပြင်နေသူကို..
မဏိဝတီမှ အောက်တွင်ကျနေသည့် တုတ်နှင့်ရိုက်ချလိုက်
သဖြင့်.. ငနဲသား ရှေ့ကိုမှောက်ပြီးကျသွားသည်။

မြေပြင်မှာလဲနေသော ကောင်တစ်ကောင်က ထပြေး
မည်အပြု...

“ဟေ့ကောင်...”

“ကြောက်.. ကြောက်ပါတယ်”

ရတုဒီပါမှ ထိုလူကုတ်ကိုဆွဲပြီး

“မင်းတို့.. ဘာသဘောနဲ့ မဏိဝတီကိုခေါ်ချင်တာလဲ

ပြောစမ်း...”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မသိပါဘူးဆရာရယ်.. ဆရာ
ကြီးက ခေါ်ခိုင်းလို့ လာပြီးခေါ်ရတာပါ”

“မင်းတို့ ဆရာကြီးက ဘယ်သူလဲ...”

“ကျားရာဇာ”

“ဘာ၊ ကျားရာဇာ ဟုတ်လား.. ဒီကောင်က ဘာ
ကောင်လဲ”

“ဒီနယ်မှာ ဆရာကျားရာဇာကိုကျော်ရတဲ့သူ မရှိပါဘူး”

“မင်းဆရာကို ပြောလိုက်.. ငါ့နာမည် ရတုဒီပါတဲ့

မင်းတို့ဆရာကို ကြောက်တဲ့ထဲမှာ ငါမပါဘူး.. မကျေနပ်သေး
ရင် ထပ်ပြီးစမ်းလို့ရတယ် သိလား”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”

“သွားတော့...”

မဏိဝတီနှင့် ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့
လေတော့သည်။

“သူတို့ ကျွန်မကို ဘာကြောင့်ဖမ်းချင်တာလဲ မသိဘူး”

“အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိမယ်”

ဘာကြောင့်ဆိုသည် အဖြေကိုတော့သေသေချာချာ
မသိပေ...

“ကျွန်မတို့ မနက်ဖြန်အပြင်ကိုထွက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ ခေါင်းထဲမှာမရှိဘူး.. မင်း
တို့ပဲမေးရမှာ.. ထွက်ရဲပါမလား”

“ရှင်နဲ့သွားနေတဲ့ အချိန်တွေမှာ ရှင်.. ဘေးမှာရှိပေး
နေမယ်မဟုတ်လား”

“ရှိပေးနေရမှာပေါ့”

“ဒါဆို.. ရှင်နဲ့အတူသွားမယ်လေ”

“မင်းလည်း မခွေးဘူးဘဲ”

“သတ္တိကောင်းသူရဲ့ဘေးရန်ကံမှတော့ သတ္တိကောင်း
ရမှာပေါ့ရှင်...”

“ရန်ပွဲလေးတစ်ပွဲလောက်နဲ့ သတ္တိရှိတယ်လို့ မထင်ထား
နဲ့လေ”

“ရှင့်လက်ရုံးရည်ရော... စိတ်ဓာတ်ကိုရော ကျွန်မယုံ
ပါတယ်... ရှင်ဟာ ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်
ဘူးဆိုတာကိုပါ”

“ဒီစကားတော့ ကျွန်တော်လက်ခံတယ်... ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားတစ်
ယောက်ဖြစ်မှာကို အရမ်းကြောက်တဲ့သူဗျ”

ကားလေးမှာ သူမလမ်းပြတဲ့အတိုင်းမောင်းလာခဲ့ရင်း
သူမ၏ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးတွေက... တစ်ချက်တစ်ချက်တိုးဝင်
လာနေခဲ့လေသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံမှုက... ရက်ပိုင်း
လေးရှိပေမယ့် ယုံကြည်မှုတွေကို ခိုင်ခိုင်မာမာတည်ဆောက်
နေမိလေသည်။

“ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲဟေ့...”

ဦးမာန်ခင် အရက်ခွက်ကိုစားပွဲပေါ်ပြန်ချပြီး... ပြော
ဆိုက်သောစကားကြောင့်...

“ဘာကို ထင်တဲ့အတိုင်းဖြစ်နေတာလဲ ဦးမာန်ခင်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ငမန်းရဲ့... ကျားရာဇာတို့အဖွဲ့တွေ
မဏိဝတီကိုဖမ်းဖို့လုပ်နေကြတာ ပထမပွဲကတော့ အထိနာသွား
ပြီ...”

“ဦးမာန်ခင်ပြောတာ သိပ်ပြီးမရှင်းဘူး”

“ဒီလို ငမန်းရဲ့... ငါအခေါ်လွှတ်လိုက်တဲ့ ရတုဒီပါနဲ့
မဏိဝတီတို့ အပြင်ကိုထွက်ကြတာ... ကျားရာဇာတပည့်တွေ
မဏိဝတီကိုအတင်းဝင်ပြီးခေါ်ဖို့လုပ်တာ... ဟိုကောင်

ရတုဒီပါကြောင့် ပြန်ပြေးကြရတယ်တဲ့. . .”

“ဆရာကောင်က လက်သံတော့ပြောင်တယ်နော်”

“ဒီကောင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက. . . အသတ်အပတ် ကျွမ်းကျင်တာ. . . သုတ္တိလည်းကောင်းတယ်၊ ကြောက်တတ်တဲ့ စိတ်ကတော့နည်းနည်းမှ မရှိဘူးကွ၊ ဒီကောင့်ကို ငါငယ်ငယ် တုန်းက မိန့်ပို့လုပ်သေးတယ်. . . မရဘူး၊ ဒါကြောင့် အချို့သတ် ပြီးမွေးထားရတာ”

“ဦးမာန်ခင် ငယ်ငယ်ကတည်းကမှ ချိုး၊ မချိုးထားရင်. . . ခုချိန်မှာ ချိုးဖို့ကမလွယ်တော့ဘူးနော်”

“ဒီတော့လည်း. . . အချို့သတ်ပြီး ခိုင်းစားတာပေါ့ကွာ”

“ဒါနဲ့. . . ဒီကောင့်အခြေအနေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး. . . နေသလဲ”

“ဒီကောင်ခရီးစထွက်ကတည်းက နောက်ကနေ. . . တစ်ယောက်ထည့်ပေးလိုက်တယ်လေ”

“စိတ်ချရပါ့မလား. . .”

“မဝိုး. . . ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ငမန်း”

“မဏိဝတီက ချောချောလေးဆိုတော့ ဒီကောင်ကြာ. . . သုတ်သွားမှဖြင့်. . .”

“ဒီအတွက် ဘာမှပူစရာမရှိဘူး”

“ဘာလို့လဲ. . . ဆရာ”

တပည့်ဖြစ်သူစကားကို. . . ဦးမာန်ခင် မဖြေသေးဘဲ. . . ဖန်ခွက်ထဲက လက်ကျန်အရက်ကို မော့သောက်ပြီး. . .

“ဒီကောင်က နှလုံးသားမပါဘူး. . . ဒီကောင့်ဘဝမှာ ရန်ဖြစ်မယ်. . . ထောင်ထဲဝင်မယ် ဆိုတာလောက်ပဲသိတဲ့ကောင် ကွ. . .”

“ဆရာ. . . ဆရာ”

“ဘာလဲ. . . ဝဏ္ဏ”

“သိရီ. . . ရောက်နေတယ်”

“အထဲဝင်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငမန်း. . . မင်း သိရီနဲ့ကိစ္စကို အပြီးမဖြတ်သေးဘူး လား”

“ဖြတ်ပြီးသွားပြီ. . . ဒီကောင်မ ဘာလာပြီးရှုပ်ပြန်သလဲ မသိဘူး. . . ကျုပ်သွားပြီးပြောလိုက်ရမှာလား”

“နေပါစေ. . . သူ့ဘာပြောမလဲဆိုတာ နားထောင်ဦး”

ဦးရွှေမောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး. . . သိရီမွန်ကို ငမန်း

အဆက်အသွယ်ဖြင့်ခေါ်ယူပြီး.. ဦးရွှေမောင်အနားကို ပို့ပေး
ခဲ့ခြင်းမဟုတ်လား”

“ဆရာ...”

“ထိုင်.. သီရိ.. ဘာကိစ္စလဲ”

သီရိမွန်.. ဦးမာန်ခင်ဘေးတွင် ဝင်ပြီးထိုင်ကာ...

“ကျွန်မကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ဘာ.. မင်းကိစ္စဟုတ်လား.. ဘာကိစ္စလဲ”

သီရိမွန် စကားမဆက်ဘဲ.. ငမန်းကိုကြည့်လိုက်သော
ကြောင့်...

“ငမန်းနဲ့ ကျားကြီး.. မင်းတို့အပြင်ကိုသွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငမန်းနဲ့ကျားကြီး အပြင်ကိုထွက်သွားတော့...

“ကဲ.. ပြောနိုင်ပြီ သီရိ”

“ကျွန်မမှာ ဦးမာန်ခင်နဲ့ရထားတဲ့ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ...”

“ဘာ.. မင်း.. မင်း.. ဟာကွာ”

ဦးမာန်ခင်.. သီရိမွန်ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ကြည့်ကာ...

“မင်းကို ငါပြောထားသားနဲ့ ကြိုတင်ပြီးလုပ်စရာရှိတာ
ကို လုပ်ပါလို့”

“ကျွန်.. ကျွန်မ...”

“မင်းဘာမှ စကားမရှည်နဲ့တော့.. ငါရှင်းပေးမယ်၊ ပြန်
တော့”

“ဦးမာန်ခင် ဘယ်လိုရှင်းပေးမှာလဲ.. ကလေးကိုဖျက်
ချဖို့ဆိုရင် ကျွန်မဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်ဘူး”

သီရိမွန်အသံက ခပ်မာမာဖြင့်...

ဦးမာန်ခင်အတွက် မအိပ်တီနှင့် မင်္ဂလာရက်က နီးကပ်
နေသည်ကို သီရိမွန်သိနေခြင်းကြောင့် ခပ်တင်းတင်းပြောနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းက.. ငွေလိုချင်လို့လား”

“ကျွန်မအတွက် ငွေကသိပ်ပြီးတန်ဖိုးမရှိတော့ပါဘူး”

“မင်းဆိုလိုတာက.. ငါက လက်ထပ်ရမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်.. ကျွန်မရင်သွေးလေးအတွက် ဖခင်အ
ည်ကိုပဲ လိုချင်တယ်”

“သီရိ...”

ဦးမာန်ခင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ.. မင်းနဲ့ငါ ဒီကိစ္စကို အေးအေးဆေး
ဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

“ကျွန်မ အချိန်သိပ်ပြီးမရတော့ဘူး.. ဗိုက်ကဖူးလို့
ဖိလို့မရတော့တဲ့အခြေအနေကို ရောက်တော့မယ်”

“သီရိ.. ငါအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်လို့
ပြောပြီးပြီ.. မင်းပြန်တော့ သီရိ”

“ကောင်းပြီ.. ကျွန်မ ဦးမာန်ခင်လာမယ်ရက်ကို စောင့်
နေမယ်.. ဘယ်နေ့လာမယ်ပဲ ပြောပါ”

“မနက်ဖြန် တိုက်ခန်းကစောင့်နေ”

သီရိမွန် ထွက်သွားသည်နှင့် ဦးမာန်ခင်ဘာလုပ်ရမည်
ဆိုသည်ကို ခေါင်းအေးအေးဖြင့် စဉ်းစားပြီးပြန်လိုက်သည်။

ဦးခင်မောင်၏အပြုံးမှာ ကောက်ကျစ်ခင်းလဲသော
မြေခွေးတစ်ကောင်၏ အပြုံးမျိုးဖြစ်လေသည်။

“ငါ့ မင်္ဂလာမဲ့ကို.. မင်းက ဖျက်ဖို့ကြံတယ်.. သီရိ..
ဟား.. ဟား.. ဟား.. ရယ်ဖို့ကောင်းနေပြီ၊ မာန်ခင်ဆိုတဲ့
ကောင်ကိုရွှေမောင်လိုများ မှတ်နေလား သီရိ.. မင်းမှားသွား
မှာပေါ့”

မဏိဝတီ၏သူငယ်ချင်း မော်လီ၏မွေးနေ့ပွဲကို လိုက်ပြီး
ပို့ခိုင်းသဖြင့်.. ရတုဒီပါ လိုက်ပြီးပို့ပေးလေသည်။

မွေးနေ့ပွဲကို သွားရသည့်အချိန်က ညနေစောင်း..

ဒီဇင်ဘာရဲ့အေးစိန်နေ့မှုက ကျောကွဲမတတ်..

“ကိုဒီပါ.. ချမ်းနေပြီလား”

“အင်း.. ရန်ကုန်ဒီဇင်ဘာထက် ပိုပြီးအေးသလိုပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်..”

ရတုဒီပါ.. ကားကိုသာ မောင်းနေပေမယ့်၊ ပတ်ဝန်း
ထွင်အနေအထားကို သတိလည်းထားနေရသည်။

မဏိဂင်္ဂီကို ဖမ်းဆီးချင်သောသူများ ရှိနေပြီမဟုတ်
သေး.. ဦးရွှေမောင်ကတော့ တခြားအကြောင်းရင်းကို ဘာမှ

မပြောပေမယ့် အပြင်သွားလာမှုကိုတော့ သတိပေးသည်။

ဘာကြောင့်လည်းဆိုသည်ကိုတော့ ဦးရွှေမောင်ပဲ သိပေမည်။

“သူငယ်ချင်းကို နှုတ်ဆက်တဲ့သဘောနဲ့လာခဲ့တာပါ”

“မဏိစကားကို နားထောင်ရတာ.. နောက်တစ်ကြိမ် မြစ်ကြီးနားကို ပြန်ပြီးမလာတော့မယ့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်နေသလို ပဲ...”

“နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ရင်လည်း.. ခုလိုဘဝမျိုး နဲ့ လာခွင့်ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူးလေ”

မဏိစကားလေးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုသဘောပေါက် မိသည်။

“ဪ... ကိုဒီပါ”

“မဏိ.. ဘာပြောချင်လဲ ပြောပါ”

“ရန်ကုန်ရောက်ရင်တော့ ရှင်နဲ့ဆုံစည်းမှုရှိပါ့မလား”

“အရှင်းဆုံးပြောရရင်.. ဦးမာန်ခင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မနေတာများပါတယ်”

“ဒါဆို.. မဆုံနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

မဏိဝတီ.. ဝမ်းနည်းခြင်း အားငယ်ခြင်း မျက်နှာလေး

နှင့်...

“အမြဲတမ်း မဟုတ်ရင်တောင် တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် တော့ ဆုံကြရမှာပါ.. အန်ကယ့်ကို ပေးထားတဲ့ကတိ ရှိတယ်လေ”

“ဘာကတိများလဲဟင်...”

“မဏိကို စောင့်ရှောက်ပါမယ်ဆိုတဲ့ကတိလေ”

“ရှင်ရယ်.. ရပါတယ်၊ မဏိအတွက် အရာရာကိုသတ္တိ ခိုရှိနဲ့ ရင်ဆိုင်တော့မှာပါ.. ဒါပေမယ့်လို့ ရှင်နဲ့ဆုံနေရရင် ပိုပြီး အားဖြစ်စေမှာပေါ့”

ကားလေးမှာ.. မြေနှီလမ်းတစ်ခုဆီသို့ ကွေ့ဝင်လာခဲ့လေပြီ...

“ကျွန်မ မေးချင်တယ်.. မေးခွင့်ရှိမလား မသိဘူး”

“မဏိဘာကို မေးချင်တာလဲ”

“ဦးမာန်ခင်မှာ မိန်းမရှိတယ်ဆို...”

“အင်း”

“သူ့မှာ မိန်းမဘက်ကပါတဲ့သားတစ်ယောက် ရှိတယ် ဆို...”

“ဒါလည်း ဟုတ်တယ်လေ.. မဏိကိုဘယ်သူပြောတာ

လဲ..."

"ဒက်ဒီ.. ပြောပြခဲ့တာပါ"

"ဦးမာန်ခင်က ပြောခဲ့လို့နေမှာပေါ့"

"ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး.. ဒက်ဒီမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆီက သိခဲ့ရတာပါ။ ဦးမာန်ခင်က သူ့မာမိန်းမရှိတယ်ဆိုတာကို တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး.. မေးလည်း ဘာမှမထူးတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ ဒက်ဒီလည်း မမေးတော့ပါဘူး"

"မထူးဘူးဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်က.. ဘာလဲ"

"မဏိဘဝက.. မိဘုရားကြီးဘဝမျိုးမှ မဟုတ်တာ..

စစ်ရှုံးသူရဲ့ဘဏ္ဍာလက်ဆောင်အဖြစ် ပေးအပ်ခြင်းခံရသူပါ။ ဒါကြောင့် ဦးမာန်ခင်ဆီမှာ.. အိမ်ထောင်ရှိတာတွေကို ငြင်းဆန်ခွင့် မရှိဘူး.. အင်း ဆက်ပြီးပြောရဦးမယ်.. ဒီမိန်းမဘက်က ပါတဲ့သားက အရမ်းဆိုးတာတဲ့ ဦးမာန်ခင်တောင် မကားမာမာ မပြောရဲဘူးလို့ ကြားတယ်.. ဟုတ်လားဟင်"

"အဲဒီလိုဟက်ထိတော့ မသိဘူး မဏိ"

ရတုဒီပါ.. သူ့ဘဝမှန်ကို မပြောချင်ပေ...

"ဦးမာန်ခင်ကို ဂရုမစိုက်တဲ့လူဆိုရင် မဏိကအရမ်းတိုသဘောကျတာပဲ"

"ဒီထဲမှာ ကျွန်တော်လဲပါတယ်ပေါ့.."

"ဟုတ်တယ်"

မဏိဝတီက ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် ဝန်ခံလိုက်သည်။

"မဏိလေ.. ဦးမာန်ခင်ကို အနိုင်လိုချင်တယ်"

"ဘာလို့လဲ.. မဏိ"

"မဏိစိတ်ထဲမှာ.. သိနေတဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိတယ်။

ကိုဒီပါ.."

"ဘာကိစ္စလဲ"

"ဒက်ဒီ.. ခုလိုဘဝမျိုးရောက်ခဲ့ရတာ ဦးမာန်ခင်ရဲ့

ဓမ္မိသားတဲ့ကြံစည်မှုကြောင့်လို့ထင်တယ်"

"မဏိစဉ်းစားတာ အများဆုံးနီးစပ်ပါတယ်။ ဦးမာန်ခင်ဟာ ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့.. သေချာသလောက်ရှိတယ်"

"သူရဲ့ ဘဝကြင်ဖော်ဖြစ်ပေမယ့်.. သူ့အပေါ်မှာတော့ နည်းနည်းလေးမှ ကျေနပ်မှာတော့မဟုတ်ဘူး ကိုဒီပါ.. ဟိုချွေးနားက ခြံပဲ.."

မီးရောင်စုံလေးတွေ မြင်နေရသည့်ခြံထဲကို လှမ်းပြီး ဖြုလိုက်သဖြင့် ကားလေးကိုမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် မဆင်းတော့ဘူးနော်...”

“အို... မဟုတ်တာ ဆင်းပါ... မော်လီနဲ့မိတ်ဆက်ဖူးချင်လို့”

မဏိဝတီ စောင့်ခေါ်နေသောကြောင့်... ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

“လာ... မဏိ”

မွေးနေ့ရှင် မော်လီက... မဏိဝတီကို အပြေးကလေး လာပြီး လက်ဆွဲကာခေါ်ခဲ့လေသည်။

“မော်လီ... ဒါ... ကိုရတုဒီပါတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ မော်လီပါ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြုအပြန် လေးနှင့် မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ထိုင်ကြဦးကွာ... ကိုယ်စားဖို့စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

မဏိဝတီနှင့် ရတုဒီပါကို စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုတွင် ထားခဲ့ပြီး... မော်လီထွက်သွားလေသည်။

ရတုဒီပါကတော့ နား မျက်စိတို့ကိုစွင့်ရင်း... ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေလေတော့သည်။

“ကိုဒီပါ... ဘာကြည့်နေတာလဲဟင်”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး... ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာနေတာပါ”

“မဏိတို့ဘေးမှာ ရန်သူတွေရှိနေမယ်လို့ ထင်ထားလို့ဘူး...”

“ဟုတ်တယ်... စိတ်ထဲမှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြုံမယ်ဆို ထင်နေတယ်”

“ဒါဆို... ခဏပဲနေပြီးပြန်မယ်လေ”

မဏိဝတီကို အချိန်ခပ်ကြာကြာနေခွင့် မပေးတာကို စိတ်ထဲမှာ မကောင်းပေမယ့်... အမှောင်ထုသိပ်ပြီးမစိုးမိုးခင် ခြိမ်းခြပ်သည် အန္တရာယ်ကင်းနိုင်သည်။

ရတုဒီပါ နယ်မြေမကျွမ်းကျင်သဖြင့်... ရန်သူ၏ထောင်ချောက်ထဲကို ရောက်ရှိသွားနိုင်လေသည်။

ရတုဒီပါတို့စားပွဲသို့ စားသောက်စရာများကိုလာပြီး ပို့သောသူအနားသို့ရောက်လာ၍စားစရာများချပေးရင်း... အတစ်စောင်ကိုပါ ချထားခဲ့သည်။

“ဟင်...”

စားသောက်စရာ လာပြီးပို့သော ချာတိတ်မှာမျက်ချင်း... ထွက်သွားသောအခါမှ... ထိုချာတိတ်မှာ ဖျံလေးဆိုသည်

ကို ရတုဒီပါသတိပြုမိလိုက်သည်။

ရတုဒီပါ.. စားကိုဖတ်ကြည့်လိုက်တော့...

“ကိုရတုဒီပါ

ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်ပါ။ ရန်မူမယ်သူတွေ အနီးဆုံးမှာရောက်နေတယ်.. ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ခြံကနေစောင့်နေမယ်.. ကျွန်တော့်နောက်ကနေ ကာမောင်းပြီးလိုက်ခဲ့...

ရတုဒီပါ စိတ်ထဲမှာထင်သလို ဖြစ်နေလေပြီ...

“ဘာရေးထားလဲ.. ကိုဒီပါ”

“မကီ.. အမြန်ဆုံးသွားကြရအောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

လာပြီးချပေးသော စားသောက်စရာများကို.. ထလောက်သာစားပြီး၊ ထလာခဲ့ကြသည်။

“ဟယ်.. ပြန်တော့မလို့လား မကီ”

“အေးကွာ.. အိမ်မှာကိစ္စလေး တစ်ခုရှိလို့.. နောက်အေးအေးဆေးဆေးလာခဲ့မယ်ကွာ”

“မကီကတော့ လုပ်ပြီ.. ဒို့သူငယ်ချင်းတွေဆုံတုန်း”

ဖျံလေး

ဆုတ်ပွဲလေးကျင်းပမလို့ စီစဉ်ထားတာ...”

ရတုဒီပါ၊ ပါ.. နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ခဲ့တော့သည်။

ကားကိုမောင်းပြီးထွက်တော့ ခြံဝတွင် ဖျံလေးဆိုင်ကယ်

ဆို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နောက်မှလိုက်ပြီးမောင်းခဲ့လေသည်။

ရတုဒီပါကို ကားလေး.. ခြံနှင့်သိပ်ဝေးဝေး မရောက်

ခင်မှာ.. ကား(၂)စီး မီးမှိတ်ပြီးမောင်းလာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“မကီသတိထားတော့.. ကားထိုင်ခုံက ခါးပတ်ကို

မထိထား...”

“အင်း...”

မကီ ခါးပတ်ကိုဝတ်ပြီးသည်နှင့်.. လီဟကိုအားစိုက်

တင်ကာ ဖျံလေးနောက်ကို လိုက်ခဲ့လေသည်။

လူရွင်းပြီး၊ အိမ်ခြေတွေနှင့်ပေးသော ခပ်လှမ်းလှမ်း

အကွာကိုရောက်သည်နှင့် နောက်မှကားနှစ်စီး.. ဘီလူး သရဲသလို မောင်းလိုက်လာကြလေသည်။

ဖျံလေးဆိုင်ကယ်မှာ မြေနီလမ်းမှ ကတ္တရာလမ်းမသို့

တက်တော့ တောင်ခြေတောလမ်းတစ်ခုသို့ မောင်းဝင်သွားသည်။

“ကိုဒီပါ. . ဒါ တောလမ်းကြီး”

ဖျံလေး. . အကြောင်းရှိ၍သာ တောလမ်းအတိုင်း
မောင်းဝင်ခိုင်းတာပဲဟု ယုံမိလိုက်သည်။

ရတုဒီပါပေါ်တွင် ဖျံလေးမကောင်းသော အကြံရှိမည်
ဟု မထင်ခဲ့ပေ. . .

တောလမ်းထဲသို့ မောင်းပြီးမဝင်ခင်. . ရွှေတိုလွှမ်းပြီး
ကြည့်လိုက်တော့ ကားလမ်းကိုပိတ်ပြီး ရပ်ထားသောကားကြီး
ကပ်စီးကို ဝေဝေဝါးဝါးတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ရတုဒီပါ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ကတ္တရာလမ်း
အတိုင်းသွားလျှင် ဘယ်လိုမှလွတ်လမ်းမရှိနိုင်ပေ. . ဒါကြောင့်
တောလမ်းအတိုင်း ဖျံလေးမောင်းဝင်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ရတုဒီပါတို့ မောင်းပြီးဝင်သလို နောက်မှကားနှစ်စင်း
လည်း လိုက်ပြီးဝင်လာတော့သည်။

တောလမ်းကြမ်းသဖြင့် အမှီတော့လိုက်မလာနိုင်ပေ။
ဖျံလေးဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး ကားကိုပါရပ်ခိုင်းသဖြင့် ရပ်ဘေးလိုက်
ရသည်။

“ဖျံလေး. . .”

“ကိုဒီပါ မြန်မြန်လာ”

ဖျံလေး ရွှေကနေဦးဆောင်ပြီးခေါ်သည့်နောက်ကို. .
ထိုက်ခဲ့ရင်း. . .

မဏိဝတီလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိလေသည်။
မဏိဝတီလည်း မငြင်းခဲ့ပေ. . ကြုံနေရသည်က အန္တရာယ်တွေ
နှင့်မို့ သူမကိုယ်တိုင်. . ရတုဒီပါလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထား
ပေသည်။

တော်တော်လေး ပြေးလာပြီးနောက် မဏိဝတီ မောနေ
ဆန်ရှိသည်။ နောက်မှခြေသံတွေတော့ မကြားရသေးပေ. . .

“မဏိ. . မောနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်. . ခြေထောက်တွေအရမ်းနာနေပြီ”

“ဖျံလေး. . နားလို့ရမလား”

“ရွှေနားက လျှိုလေးကိုကျော်ပြီးရင်. . နားလို့ရပြီ၊

ဒီနေရာက ဒီကောင်တွေမှီလာနိုင်တယ်”

“မဏိ. . .”

“ကိုဒီပါ”

“ခဏလေး အားတင်းပြီးသွားကြရအောင်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့”

မဏိဝတီကို ဘေးမှတွဲပြီး. . ဖျံလေး ခေါ်ဆောင်တဲ့

လျှို့ဝှက်လေးဆီကို ရောက်အောင်သွားခဲ့သည်။

“ကိုဒီပါ. . မမကို ပွေ့မပြီးအောက်ကိုဆင်းရအောင်”
လျှို့ဝှက်လမ်းက. . ချိုင့်လို့ဖြစ်နေသဖြင့် မဏိဝတီဆင်းလို့

မလွယ်ပေ။

“မဏိ. . ပွေ့မယ်နော်”

“အင်း. . .”

မဏိဝတီကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့မပြီး. . လျှို့ဝှက်အောက်သို့
တိန်းပြီးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

မဏိဝတီမှာ စိုးရိမ်မှုများဖြင့်. . ရတုဒီပါကိုတင်းကျပ်
စွာဖက်ထားလေသည်။

လျှို့ဝှက်အောက်ကို ရောက်တော့. . ဖျံလေး ချုံ့နွယ်များဖြင့်
ပြန်ပြီးပိတ်သလို လုပ်နေသည်။

“ဒီကောင်တွေ. . ဒီလျှို့ဝှက်လမ်းကိုသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနား
မှာ အသံတိတ်ပြီးနေကြရအောင်”

ချုံ့များဖြင့်ပိတ်နေသော ချိုင့်ကြီးအောက်တွက် သုံး
ယောက်သား နားကားသံတိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ငြိမ်နေကြသည်။

မဏိဝတီကတော့ ရတုဒီပါရင်ခွင်ထဲတွင် ခေါင်းလေး
တိုးပြီးနေလေသည်။ ခဏကြာတော့ ခြေသံများ. . စကားသံများ

တို့ ကြားနေရလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . မြန်မြန်လိုက်ကွာ၊ တော်ကြာ
ပျောက်သွားဦးမယ်”

“ဆရာ မဲခေါင်. . ခုလည်းမတွေ့တော့ဘူး”

“ဆက်ပြီးသာလိုက်. . ဒီလမ်းကလွဲပြီးသွားလို့ မရဘူး၊
ခွေးနားဆိုရင် ချောင်းရှိတယ်. . ဘယ်လိုမှဖြတ်ပြီးကူးလို့မရဘူး၊
ဦးစွာကွ”

ရတုဒီပါတို့ ကြားနေရသောစကားသံတွေ၊ ခြေသံတွေ
တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာသွားသည်နှင့်. . .

“ကိုဒီပါ. . ရပြီ၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ သွားကြမယ်”

ချုံ့ပုတ်ကြီးထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြပြီး. . .

“ဖျံလေး ကျေးဇူးပဲကွာ”

“ကိုဒီပါရယ်. . အတုံ့အလှည့်ဆိုတာ ရှိရမှာပေါ့”

“မင်းက ဒီတောလမ်းကို တော်တော်လေးကျွမ်းတာပဲ”

“ကျွမ်းတာပေါ့ ကိုဒီပါရယ်. . ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်
လေးကတည်းက ဒီတောထဲမှာကျင်လည်ခဲ့တာ. . ဒီလျှို့ဝှက်လမ်းကို
သိတာဆိုလို့ ကျွန်တော့်ကိုမဆိုးပညာသင်ပေးခဲ့တဲ့. . မဆိုးကြီး
အန်ထော်နီပဲသိတာ”

“ငါတို့ ဘယ်ကိုဆက်ပြီးသွားရမှာလဲ”

“ရှေ့နားက ဝါးတံတားကိုကျော်ပြီးရင် . . မုဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့တံလေးကိုရောက်မယ် . . အဲဒီကိုရောက်မှ နားကြတာပေါ့”

“ဒီကောင်တွေ . . ဒီတဲကို မသိနိုင်ဘူးလား”

“သိလည်း မလာရဲဘူး”

“ဘာလို့လဲ . . ဖျံလေး”

“ဒီတဲကို လာဖို့ . . ဒီကောင်တွေ ချောင်းရိုးတစ်ခုကို ဖြတ်ရမယ်လေ၊ ဒီချောင်းရိုးကို ခုလိုအချိန်မှာ ဘယ်သူမှမဖြတ်ရဲဘူး . . ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျောက်တောင်တွေကြားက ညဘက်စီးတဲ့ရေဟာ လူမပြောနဲ့ တိရစ္ဆာန်ကောင်ကြီးတွေတောင် ဖြတ်ကူးတာနဲ့ ကမ်းကိုမရောက်ဘူး . . သွေးခဲပြီးသေတာပဲ”

“ဟင် . . ငါတို့ ကူးဖို့ကျတော့ရော”

“ဝါးတံတားရှိတယ်လေ . . .”

“ကိုဒီပါ . . ဖြစ်ပါ့မလား”

မဏိဝတီ ကြောက်စိတ်ကလေး ဝင်နေလေသည်။

“မမ . . ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ ဖျံလေးခေါ်တဲ့နေရာက အန္တရာယ်ကင်းတယ်”

အမှောင်ထုက ရှိနေပေမယ့် . . လဆန်းရက်မို့ လရိပ်က အမှောင်ကိုဖြတ်ပြီး . . လျှောက်လို့ရနေသည်။

“ကိုဒီပါ . . ဒီမှာခဏနေ”

ရတုဒီပါတို့ နှစ်ယောက်ကို . . ဖျံလေး ထားခဲ့ပြီး၊ ကမ်းဘက်နားမှကြီးစကို ဆွဲယူလိုက်သည်နှင့် ဝါးသုံးလုံးကိုစည်းထားသော ဝါးတံတားကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ဖျံလေး . . ကမ်းပေါ်သို့ဝါးတံတားကို တင်ပြီးမှ . .

“ကိုဒီပါနဲ့ မမ . . သွားလို့ရပြီ . . ရော ဝါးလုံးရှည်ကို ရေနဲ့ထောက်ပြီး သွားကြရမယ်”

ဖျံလေး ပြောသည့်အတိုင်း . . ဝါးလုံးရှည်နှင့် ရေကို ထောက်ကာ ချောင်းကိုကူးခဲ့ကြသည်။ ချောင်းဆိုပေမယ့် အကျယ်ကြီးမဟုတ်ပေ။

မဏိဝတီကတော့ . . ရတုဒီပါ လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ပြီးလိုက်လာလေတော့သည်။

“ဟူး . . .”

တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်မှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ဖျံလေး . . ဝါးတံတားကို ပြန်ပြီးသိမ်းနေလေသည်။

“စိတ်ကူးတော့ ကောင်းတယ်ကွာ . . .”

“မကောင်းလို့မဖြစ်ဘူး ကိုဒီပါ. . ကျွန်တော့်ဘဝက မြို့ပေါ်မှာ အခြေအနေမကောင်းလို့ တောထဲကိုဝင်ပြီဆိုရရင် ခုလိုပဲပြင်ဆင်ထားရတာ. . .”

ချောင်းလေးကို ကျောခိုင်းပြီး ခဏကြာအောင်လျှောက် လာတော့. . လ၏အလင်းရောင်အောက်တွင် တဲအိမ်ကလေး တစ်အိမ်ကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား. . .”

“မရှိဘူး ကိုဒီပါ. . ဒီမှာနေတဲ့မုဆိုးကြီးက အကျွတ် တရားရပြီး ရသေ့ဝတ်သွားပြီ. . ကျွန်တော့်အတွက် ပုန်းခိုရာ နေရာလေးဖြစ်နေတာပေါ့”

တဲအိမ်ကလေးထဲကိုရောက်တော့ ဖျံလေးမီးခွက်ကို မီးထွန်းညှိကာ. . .

“အေးအေးဆေးဆေး နားကြတော့. . မနက်ကျမှ ပြန် ဖို့စီစဉ်ကြရမှာ. . ကျွန်တော်ရေခွေးအိုးလေးတည်ဦးမယ်၊ မြို့က အအေးထက် တောထဲကအအေးက ပိုပြီးအေးတယ် ကိုဒီပါ”

တဲနောက်ဘက်. . မီးဖိုလေးထဲကို ဝင်သွားပြီး၊ ရေခွေး အိုးတည်ရန် မီးမွှေးနေလေသည်။

“အား. . ကျွတ်. . ကျွတ်. . .”

“ဟင်. . မဏီ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခြေထောက်တွေ အရမ်းနာနေတယ်”

မဏီဝတီ ခြေထောက်လေးကို ကြည့်လိုက်တော့. . ပြေးလွှားစဉ်ကရှခဲ့သော ဒဏ်ရာလေးများကြောင့် ဖြူဖွေးသော မဏီဝတီခြေသလုံးနှင့် ခြေဖမိုးတို့တွင်. . အနီရောင်သွေးစလေး တွေကို မြင်နေရသည်။

“မဏီ. . ခဏလေးစောင့် ရေခွေးအိုးဆွတာနဲ့ ဒဏ်ရာ တွေကိုဆေးပြီး မတ်တီးစည်းထားပေးမယ်”

“ရပါတယ်. . ကိုဒီပါရယ်”

မဏီဝတီ ပြေးလွှားရသောအချိန်ကြောင့် မောပန်းနွမ်း နယ်နေပြီမို့. . တဲထဲရံလေးကို မှီနေလေတော့သည်။

“ဖျံလေး. . ရေခွေးရပြီလား”

“ရပြီ. . ကိုဒီပါ”

“ငါ့ကို ခွက်တစ်ခွက်နဲ့ အပတ်စုတ်ကလေးတစ်ခု ပေးကွာ”

“ရမယ်. . ကိုဒီပါ”

ဖျံလေး. . ရေခွေးတို့ ခွက်ကလေးတစ်ခုထဲထည့်ကာ အဝတ်စလေးကို လှမ်းပြီးပေးလေသည်။

“မဏိ.. ခြေထောက်လေး.. ဆင်းလိုက်”
 “ကို.. ကိုဒီပါရယ်၊ ငရဲတွေကြီးကုန်ပါလိမ့်မယ်”
 “ငရဲကြီးတာတွေ.. မကြီးတာတွေ ခဏဘေးဖယ်ထား၊
 အရေးကြီးတာ ခြေထောက်က သွေးတွေနဲ့ဒဏ်ရာကို အရင်
 ဆေးရမယ်”

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဆေးရှိတယ် ကိုဒီပါ.. စပ်တော့စပ်
 တယ်နော်”

“အေး.. ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ မဏိဆေးထည့်ရ
 အောင်...”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”

မဏိဝတီ ခြေထောက်မှသွေးစနှင့်ဒဏ်ရာတွေကို ဆေး
 ကြောပေးရင်း.. မဏိဝတီမျက်လုံးစုံကို အမှတ်မထင်ကြည့်မိ
 လိုက်သည်။

မဏိဝတီလည်း ရတုဒီပါကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲကြည့်
 နေရာမှ အကြည့်ချင်းဆုံသည်နှင့် မျက်လွှာလေးကိုချလိုက်သည်။

ရတုဒီပါတို့ နှစ်ယောက်တွင် ရင်ခုန်စရာကောင်းသော
 အခြေအနေမျိုး မဟုတ်တော့တာကို သိနေခဲ့ကြပြီ မဟုတ်
 လား...

“ဆေးထည့်မယ်.. မဏိ”

“အား.. စပ်.. စပ်တယ်”

မဏိဝတီ.. ခြေထောက်လေးကိုရုန်းပြီး မျက်လုံးစုံ
 နှိတ်ကာ ရတုဒီပါလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်
 ထားလေသည်။

“ရပြီ.. မဏိ”

“မမ.. မနက်ကျရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“မဏိ.. အိပ်ချင် အိပ်တော့လေ”

“အင်း”

မဏိဝတီ ခေါင်းကလေးကို ညိတ်ကာ.. ဝါးခင်းလေး
 ပေါ်တွင် လှဲချလိုက်တော့သည်။

မဏိဝတီရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းခြင်းတစ်ဖက်နှင့်
 အတူတပ်ပါလာသည်ကတော့ ကျေနပ်မှုတစ်ခုပင်..

ထိုကျေနပ်မှုကတော့.. သူ့ဘေးတွင် ရတုဒီပါရှိနေခဲ့
 ခြင်းပင် မဟုတ်လား...

“မမောင်းလို့ ငါကဘာဆက်ပြီးလုပ်ရမှာလဲ . . ကျားကြီး
န . မြန်မြန်မောင်းကွာ”

ကျားကြီး ကားမောင်းထွက်လာရင်း . . ဦးမာန်ခင်ဘက်
တို့ လှမ်းပြီးကြည့်တော့ . . .

“မင်း . . ဘာကြည့်တာလဲ ကျားကြီး”

“ဆရာရဲ့ သေသပ်တဲ့ရိုက်ချက်ကို သဘောကျလို့ပါ”

“မင်းဆရာ လက်ရည်ကို . . ခုမှ သဘောပေါက်တာ
လား . . .”

“ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ် . . ဒီတစ်ခါ ရိုက်ချက်က
သိပ်ပြီး ပီရီလိုပါ . . သက်ဆိုင်ရာကတောင် မရိပ်မိလိုက်ကြဘူး”

ဦးမာန်ခင် . . သီရိမွန်ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့တွင် ကား
တို့ယူမသွားဘဲ၊ အငှားကားတစ်စီးဖြင့်သွားခဲ့ပြီး . . တိုက်ခန်း
အရှေ့ဘက်မှကပ် . . နောက်ဖေးလှေကားမှတက်ခဲ့သည်။
သီရိမွန်နေသော(၅)လွှာသို့ရောက်မှ အိမ်ထဲကိုဝင်ခဲ့သည်ကို
သီရိမွန်က အံ့အားသင့်ခဲ့ပေမယ့် . . ဦးမာန်ခင်အကြံကို မရိပ်
မိခဲ့ . . .

ဦးမာန်ခင်က သူ့နောက်ကိုလူတစ်စု လိုက်နေတယ်
အကြောင်းပြပြီး . . သီရိမွန်ကို လက်ထပ်စာချုပ် မူကြမ်းကို
ပြခဲ့သည်။ တရားရုံးတွင် တိတိလင်းလင်းလက်တပ်မည်ဆိုကာ
အယုံသွင်းပြီး . . အတူစားသောက်ရန် စီစဉ်ခိုင်းခဲ့သည်။

“မင်းအတွက်စိတ်မကောင်းပါဘူး . . သီရိမွန်”

ကောင်းကင်ထက်ပေါ်သို့ လွင့်တက်နေသော . . မီးနှိုး
များကို ကြည့်ပြီး ဦးမာန်ခင် ခပ်ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် ပြောလိုက်ထေ
သည်။

သီရိမွန်တစ်ယောက် . . လှေကားပေါ်မှပြုတ်ကျပြီး
သေဆုံးခဲ့လို့ ဒီနေ့အသုဘချသောနေ့ပင် မဟုတ်လား . . .

“မင်းက . . မာန်ခင်ဆိုတဲ့လူကို အစွယ်ပြတာကိုးကွ . .
ခုတော့ မင်းဘဝလေး မလှမဝနဲ့အဆိုးသတ်ခဲ့ပြီလေ . . ဂွတ်ဘိုင်း
သီရိမွန်”

ဦးမာန်ခင် ရပ်ထားသောကားပေါ်သို့ ပြန်ပြီးတက်လိုက်
သည်နှင့် . . .

“ဆရာ . . မောင်းရတော့မလား”

သီရိမ္မန်တစ်ယောက်.. ဦးမာန်ခင်အယုံသွင်းမှုကို ယုံစားမိခြင်းသည် သူမဘဝအတွက် နောက်ဆုံးခရီးကိုရောက်ရှိဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဦးမာန်ခင်နှင့်အတူတူ စားသောက်ရင်း.. အအေးခွက်ထဲတွင် အိပ်ဆေးကိုသီရိမ္မန်အလစ်တွင် ထည့်လိုက်သည်။

အိပ်ဆေးထည့်ထားသော အအေးခွက်ကိုသောက်မိသည့် သီရိမ္မန်တစ်ယောက် ဦးမာန်ခင်၏ချော့မြူသည့်စကားကြားထဲတွင်.. သာယာရင်း အိပ်ပျော်သွားမှ လွှဲကားပေါ်ကနေ အောက်ကိုတွန်းချခဲ့လေသည်။

ဦးမာန်ခင်ကိစ္စအဝဝကို အဆုံးသတ်ပြီးမှ နောက်ဖေတံခါးပေါက်ကနေ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ အားလုံးက သီရိမ္မန်လွှဲကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီးသေဆုံးတယ်လို့ မှတ်ယူခဲ့သည်ဟူသော အကွက်ကို ရအောင်လုပ်ယူခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သီရိမ္မန်နေထိုင်သော တိုက်ခန်းတွေမှာ လူနေထိုင်မှုက သိပ်ပြီးမရှိကြသေးခြင်းသည်.. ဦးမာန်ခင်အတွက် အကွက်ကောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဆရာ.. မြစ်ကြီးနားက ဖုန်းလာတယ်”

“ကျော်လေးဆီကလား...”

“ဘုတ်တယ် ဆရာ”

“ဘာတဲ့လဲ...”

“ရတုဒီပါနဲ့ မဏိဝတ်.. ပျောက်နေတယ်ကဲ့”

“ဘာကွ”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့်.. ဦးမာန်ခင် မျက်နှာဆစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်း”

“ကျော်လေး ပြောတာကတော့.. မွေးနေ့တစ်ခုက ရတုဒီပါတဲ့နဲ့ယောက် အပြန်မှာ ကျားရာဇာအဖွဲ့က.. နောက်ဆေးလိုက်ရင်း တောထဲမှာခြေရာ ပျောက်သွားတာတဲ့”

“ဟင်.. ကျားရာဇာတို့ မိသွားသလား”

“မိတဲ့သတင်းတော့ မကြားဘူးတဲ့”

“ဒါဆိုရင် ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဆရာ...”

“မင်း.. ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ရတုဒီပါနဲ့ မဏိဝတ်တို့ကို စိတ်ချရပါ့မလား.. တောထဲမှာဆိုတော့...”

“တော်စမ်းကွာ.. ငါမကြားချင်တဲ့စကားကိုမပြောနဲ့”

ကျားကြီးပြောစကားက.. ဦးမာန်ခင်ရင်ကို တုန်လှုပ်သော စကားဖြစ်နေသောကြောင့် မကြားချင်ပေ။

“ကျော်လေး.. ဘာဆက်ပြီးပြောသေးလဲ”

“အကြောင်းထူးတာနဲ့ အကြောင်းပြန်မယ်တဲ့...”

၁၁၂

ရွှေဘဝင်

“ကျားရာဇာ.. ကျားရာဇာ.. မင်းနဲ့ငါတော့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ.. မင်းပဲ အစွယ်ကောင်းသလား၊ ငါပဲ အစွယ်ကောင်းသလားဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“ဆရာ.. ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးထားလဲ”

“ကျားရာဇာဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ အစွယ်ကိုရိုက်ချိုးပစ်ရမှာပေါ့ကွ”

“ရတုဒီပါကိုရော..”

“ဒီကောင့်အကြောင်း ငါသိတယ်.. ငါ့ဆီကို မဏိဝတီရောက်အောင်ခေါ်ခဲ့မယ့်ကောင်ကွ”

“ဆရာ.. ယုံကြည်သလား”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း.. ကျားကြီး”

ဦးမာန်ခင် ဒေါသကိုသိသောကြောင့် ဘာမှဆက်ပြီး မပြောတော့ဘဲ.. ကားကိုသာ ဂရုတစိုက် မောင်းနေလေသည်။

ဦးမာန်ခင်.. ရတုဒီပါကို ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မာန်ချိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့်.. တစ်ခါမှ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ဒါကြောင့်လည်း ရတုဒီပါနဲ့ပတ်သက်လျှင်.. အလျော့ဘက်က နေ ဆက်ဆံခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် ရတုဒီပါ၏စိတ်ဓာတ်နှင့် သတ္တိက.. ဦးမာန်ခင်ထက် ပိုသည်ဟုဆိုရမည် သွေးအေးသော ဖြင့် ရက်စက်တတ်သည့် ရတုဒီပါကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဦးမာန်ခင်တွေ့ခဲ့ဘူးသည်။ ဒါကတော့ ရတုဒီပါ(၅)တန်းကျောင်

သားတုန်းက အိမ်မှာမွေးထားသော ခွေးနက်က ရတုဒီပါကို.. ကိုက်သည်ကို ချက်ချင်းမတုံ့ပြန်ဘဲ သွေးအေးအေးဖြင့်သတ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ကတည်းက.. ကြောက်ဖို့ကောင်းသောကလေးဆိုသည်ကို သိခဲ့ရသည်။

♥ ကောင်းကင်ပြို ည

တော်သက်ပြီး ရင်ခုန်စေခဲ့သော ဝေဒနာသည် မရှိခဲ့ဘူးပေမယ့်
... မကိဝတီဆိုသော မိန်းကလေးပေါ်တွင် ကရုဏာသက်
လေသည်။ ဦးမာန်ခင်၏ဇနီးသည်ဘဝကို ရောက်ရှိမည့်...
မကိဝတီကို နှမြောနေမိသလိုဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်...

“ကျွ...
“ဟင်”

ရတုဒီပါကားနားသို့... ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ရပ်သံကြောင့်
ညည်းကြည့်လိုက်တော့...

“ဖျံလေး”
ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ပြီး၊ ရတုဒီပါနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။
“ဘာတွေ လွမ်းဆွတ်နေတာလဲ... ကိုဒီပါ”
“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ဒီနေရာလေးက သာ
လို့ငေးနေတာပါ”

“ငေးရုံသက်သက်ပဲလား... ကိုဒီပါ”
“မင်းစကားက ဘာလဲကွ”
“ဪ... ငေးမောခြင်းရဲ့နောက်မှာ လွမ်းဆွတ်ခြင်း
အတိအကျ ကပ်ပါနေမလားလို့”

“မင်းပြောသလို... တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း လွမ်းချင်
တာ... ဒါပေမယ့်ကွာ၊ လွမ်းစရာဆိုလို့ ငါ့နှလုံးသားမှာ အမေ
အင်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး”

ရန်ကုန် ပြန်ရက်က နီးကပ်လာသဖြင့်...
ရတုဒီပါ... ကားကိုသေသေချာချာပြင်ဆင်ပြီး၊ အနီး
အနားသို့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရတုဒီပါ ရင်ထဲတွင်...
မကိဝတီကို ဦးမာန်ခင်လက်ထဲသို့ ပို့ဆောင်ရမည်ကို လွန်စွာပင်
စိတ်လေးလံနေသလို ခံစားရသည်။

ရတုဒီပါ မလွဲသာ၍သာ... ဦးမာန်ခင်ထံမှ ငွေကိုယူခဲ့
ရပေမယ့်... ထိုငွေကြောင့် လုပ်ဆောင်ရသောအလုပ်မှာ...
ရတုဒီပါ မလုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေရသလို...

ကားလေးကို ကုက္ကိုပင်အောက်တွင်ထိုးရင်ပြီး၊ မကိဝတီ
နှင့် တစ်ညတာနေထိုင်ခဲ့ရသော တောထဲကညလေးဟစ်ညကို
ပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။

ရတုဒီပါ ဘဝတစ်လျှောက်တွင်... မိန်းကလေးတွေနှင့်

“ခံစားချက်ပိုင်းကိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ကိုဒီပါတူနေပြန်ပြီ
ကျွန်တော့်မှာကတော့ လူ့လောကကြီးမှာ မရှိတော့တဲ့မိဘတွေ
ကိုပဲ.. လွမ်းနေရတာ”

“မင်း.. ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“သွားတုန်းကတော့ မြို့ထဲကိုပဲ.. ကိုဒီပါတိုတွေ့တာ
နဲ့ ဝင်လာတာ.. ကိုဒီပါတို ရန်ကုန်ပြန်ရက်နီးနေပြီလား”

“အင်း.. သန်ဘက်ခါလောက်ဆို ပြန်ဖြစ်ပြီ”

“မဏိဝတီပါ.. ခေါ်သွားရတော့မှာပေါ့”

“ဟင်..”

ဖျံလေးကို.. မဏိဝတီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခု
မပြောထားခဲ့ပေမယ့်.. ဖျံလေးက သိနေလေပြီ။

“ဘာလဲ.. ကိုဒီပါတို အံ့ဩနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီကိစ္စတွေ မင်းဘယ်လိုလုပ်သိနေတာ
လဲ ဖျံလေး”

“ကိုဒီပါတို.. ကျွန်တော်က သတင်းရောင်းစားတဲ့တောင်
လေ.. ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ကျွန်တော်မသိတဲ့သတင်းဆိုတာ
ခပ်ရှားရှားပဲ”

“ကဲ.. မဏိဝတီနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဘယ်လောက်
သိထားသလဲဆိုတာ ပြောစမ်းကွာ”

“မဏိဝတီကိစ္စကိုပြောရရင်.. ဦးရွှေမောင်နဲ့ ဦးမာန်ခင်

အကြောင်းကိုပါ ပြောရလိမ့်မယ်..”

ဖျံလေး ကိစ္စတော်တော်များများကို သိထားသည့်
သဘောရှိသည်။

“ကဲ.. ပြောကြည့်ကွာ”

“ကျွန်တော်မပြောခင် ကိုဒီပါတို တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးလေ..”

“ကိုဒီပါတိုနဲ့ ဦးမာန်ခင် ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ..”

“ပတ်သက်မှုရှိတယ်.. ဒါပေမယ့်ဝေးတယ်လို့ ပြောရင်
ပြောလို့ရတယ်”

“မဏိဝတီကို ကိုဒီပါတိုလားခေါ်တာ.. ဦးမာန်ခင်
လွတ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်.. ငါက ငွေတစ်ခုကြောင့် လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်
ကလွဲပြီး.. ဦးမာန်ခင်နဲ့ ငါ့ကြားမှာ ဘာမှခံစားမှုမရှိဘူး”

“ဒါဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပြမယ်.. တကယ်တော့
ဦးရွှေမောင်ဟာ ဦးမာန်ခင်ရဲ့လှည့်စားခြင်းခံရတဲ့ လူတစ်
ယောက်ပါ”

“မင်းပြောတာ.. သေချာလား ဖျံလေး”

ရတုဒီပါတို ထင်မှတ်ထားသောကိစ္စမို့.. ဖျံလေးစကားကို
လက်ခံမိသည်။

“ကျွန်တော်က သတင်းကိုဘယ်တော့မှ မခိုင်လုံဘဲ

မပြောဘူး ကိုဒီပါ”

“မင်းသိခဲ့တာကို ပြောပြကွာ”

“ဦးမာန်ခင်.. ဦးရွှေမောင်နားကို ကပ်ခဲ့တဲ့အချက်

(၂)ချက်ရှိတယ်”

“ဘာတွေလဲ”

“ပထမအချက်က.. ဦးရွှေမောင်သမီး မကိဝတီကို လိုချင်လို့.. ဒုတိယအချက်က ဦးရွှေမောင်စီးပွားရေးကိုအုပ်စိုးနိုင်ဖို့”

ဖျံလေး ပြောနေတာတွေသည် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော..

စကားများပင်..

“ဒါကြောင့် ဦးရွှေမောင်ရဲ့အားနည်းချက်ကို ဦးမာန်ခင်ရှာတော့.. မိန်းမသေပြီး၊ မုဆိုးဖို့ဖြစ်နေတဲ့ ဦးရွှေမောင်ကို သိရိမ္မန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို အသုံးပြုပြီး ဦးမာန်ခင်လိုချင်တာတွေကို ယူသွားခဲ့တာ”

“မင်းဆိုလိုတာက.. သိရိမ္မန်ဟာ ဦးမာန်ခင် လူပေါ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့.. ကိုဒီပါ၊ သိရိမ္မန်.. ဦးရွှေမောင်ဆီကို မရောက်ခင်.. ကျွန်တော်နဲ့ရန်ကုန်မှာ ဆုံခဲ့တာပါ။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူ့သိချင်းဆိုနေတုန်း အမှတ်မထင်ဆုံခဲ့တာပါ.. နောက်ဒီမြို့ကိုရောက်လာတော့ သူနဲ့ထပ်ပြီးဆုံခဲ့တယ်.. ဒီတုန်းက သိရိမ္မန်ဘေးမှာ ငမန်းဆိုတဲ့ထောင်ထွက်

တစ်ယောက် ပါ၊ ပါလာသေးတယ်”

ငမန်းဆိုသည့်စကားကြောင့် ရတုဒီပါအမှတ်ရလိုက်မိသည်။

ရတုဒီပါ ထောင်က သွက်လာသည့်နေ့က ဦးမာန်ခင်အိမ်တွင်လက်စွမ်းပြခဲ့ရသော သူ..

“သိပ်ကြောပါဘူး.. သိရိမ္မန်တစ်ယောက် ဦးရွှေမောင်အနားကို ရောက်ခဲ့တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ငွေရပေါက်ရှာတော့တာပဲ”

“ဘယ်လို ငွေရပေါက်လဲကွ..”

“သိရိမ္မန်သမီးကြောင်းကို ရန်ကုန်မှာပြန်စုံစမ်းတယ်”

“မင်းစုံစမ်းတော့ ဘာသိခဲ့ရလဲ”

“သိရိမ္မန်ဟာ.. ဦးမာန်ခင်ရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး.. ဦးမာန်ခင်က တိုက်ခန်းတောင်ဝယ်ပေးထားသေးတယ်.. ဒီအချက်အလက်တွေနဲ့ သိရိမ္မန်ကို အကျပ်တိုင်ပြီး ငွေတောင်ညှစ်ခဲ့ဘူးတယ် ကိုဒီပါ”

“မင်းခုခဲ့တယ်.. ဆိုပါတော့”

“(၁၀)သိန်းလောက်တော့ အရသာရှိရှိ ကားလိုက်ရတယ်”

“မင်းဘာလို့ ဦးရွှေမောင်ကို မပြောခဲ့တာလဲကွာ”

“ကိုဒီပါ.. အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်စည်းဖောက်ပြီး ပြောခဲ့ရင် ကျွန်တော့်အရိုးတွေလောက်ဆို ဆွေးလောက်ပြီ”

လေ.. ပြီးတော့ သတင်းရောင်းစားသူဆိုတာ ကတိတည်ရတယ်.. သစ္စာရှိရတယ်၊ တစ်ယောက်ဆီက ငွေရပြီးပြီဆိုရင် ဒီအပေါ်မှာတော့ စည်းကမ်းထားပါတယ်.. ဒါပေမယ့်ဗျာ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး”

“မင်းက.. ဘာကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလဲ”

“ဦးရွှေမောင် စီးပွားရေးကျသွားတာကို ဘာမှစိတ်မကောင်းဖြစ်စရာမလိုပါဘူး.. ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ သမီးဖြစ်တဲ့သူက ဦးမာန်ခင်ဇနီးဘဝ ရောက်ခဲ့တာကိုပါ.. ဒါတော့ ဘာမှပြုပြင်လို့မရတဲ့အခြေအနေကို နောက်ခဲ့ပါပြီ”

မဏိဝတီအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကင်းဝေးမှု မျက်နှာလေးက.. ရတုဒီပါ မျက်လုံးအိမ်တွင် မထွက်..

“ဪ.. စကားကောင်းနေတာနဲ့ မေ့တော့မလို့”

“ဘာလဲ.. ဖျံလေး”

“ကိုဒီပါအတွက် အထူးသတင်းတစ်ခု..”

“ဘာလဲ.. မင်းက ငွေနဲ့လဲမလို့လား”

“ဟာဗျာ.. ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တခြားသူတွေကိုသာ သတင်းကို ငွေနဲ့ရောင်းပေမယ့်.. ကိုဒီပါကို ဘယ်တော့မှ ငွေနဲ့မရောင်းဘူး.. အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့ ခင်ခဲ့တာပါ”

“ငါယုံပါတယ်.. ကဲ.. မင်းသတင်းကိုပြောပါဦး”

“ကျားရာဇာ တပည့်တွေဦးရွှေမောင် ခြံထဲကိုဖောက်

ဝင်ပြီး.. မဏိဝတီကိုဖမ်းဆီးဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတယ်”

“ဘာ.. သေချာလား”

“ကျွန်တော်ပြောရင်.. လွဲခဲ့ပါတယ်၊ ကျားရာဇာတပည့်တစ်ယောက်ဆီက ကြားခဲ့တာ”

“ဖျံလေး..”

“ဘာများလဲ.. ကိုဒီပါ”

“ကျားရာဇာနဲ့ မဏိဝတီဘယ်လိုပတ်သက်လဲ..”

“မဏိဝတီနဲ့ရော ဦးရွှေမောင်နဲ့ရော မပတ်သက်ဘူး.. ပတ်သက်တာက ဦးမာန်ခင်”

“ဘယ်.. ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ဦးမာန်ခင်က.. ကျားရာဇာပေါ်မှာ ခွက်ကျပြီး၊ ရတနာတွေကို ကြားကနေယူသွားခဲ့တာ.. ဒါကြောင့် ဦးမာန်ခင်ရဲ့ သတို့သမီးလောင်းကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

ဖျံလေးစကားသုံးသည်နှင့် အိမ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော.. မဏိဝတီနှင့် ဦးရွှေမောင်တို့အတွက် စိတ်ပူမိသွားလေသည်။

“ဖျံလေး.. ကျေးဇူးပဲကွာ.. ငါပြန်ဦးမယ်”

“ကိုဒီပါ.. ကျွန်တော်ပါလိုက်မယ်.. ရှေ့ကနေသွားပြီး၊ အခြေအနေကြည့်ပေးမယ်.. ကိုဒီပါ နောက်ကနေလိုက်ခဲ့”

“ကောင်းပြီကွာ..”

ဖျံလေး.. ဆိုင်ကယ်ထွက်သွားပြီးမှ နောက်ကနေလိုက်

ခဲ့လေသည်။ မဏိဝတီတို့ အိမ်ကြီးနားသို့မရောက်ခင်တွင် . .
ဖျံလေးဆိုင်ကယ် ပြန်လှည့်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ရတုဒီပါ . . ကားနားရောက်တော့ . . .

“ဖျံလေး . . ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော်တို့နောက်ကျသွားပြီ”

“ဟင် . . .”

“ဒီကောင်တွေ . . ခုလေးတင် ပဏိဝတီရော . .
ဦးရွှေမောင်ပါ ကားနဲ့ခေါ်သွားကြပြီ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဖျံလေး ခုစာမျှစဉ်းပြီး . . ဆိုင်ကယ်ကို သစ်ပင်ခြေ
ရင်းတွင်ထောင်ကာ . . .

“ဖြတ်လမ်းကနေလိုက်မယ် . . ကိုဒီပါ”

“မှီပျံမလား . . .”

“မှီနိုင်တယ် . . ဒါပေမယ့် စွန့်စွန့်စားစားတော့ မောင်း
ရမယ်”

“မောင်းတဲ့အပိုင်းတော့ မပူနဲ့ . . မင်းသာလမ်းပြကွာ”

“ကဲ . . မောင်းတော့ . . ကိုဒီပါ”

ဖျံလေး ပြသည့်လမ်းအတိုင်း မောင်းထွက်လာရင်း . .

“ရှေ့နားက တောင်ကုန်းလမ်းကို မောင်းဝင်တော့ . .
လမ်းကကြမ်းတယ် . . ကားလမ်းမဟုတ်ဘူးကိုဒီပါ . . ကားမောင်း

ကွမ်းကျင်မှဖြစ်မယ်နော်”

“မင်းသာ ခါးပတ်ပတ်ထား”

တောင်ကုန်းလမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲသို့ ကားကိုကွေ့
ချလိုက်ပြီး . . မောင်းဝင်လာခဲ့တော့သည်။ လမ်းမှာတစ်ချက်
နားယွင်းသည်နှင့် တိမ်းမှောက်ပြီး ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ကျသွား
နိုင်သည်။ ဖျံလေး အသက်ပင်မရှူနိုင်ဘဲနေလေသည်။

“ရှေ့တံတားက သိပ်ပြီးမကောင်းဘူးနော် ကိုဒီပါ”

ကားဂီယာကို ချိန်းလိုက်ပြီး . . လီဇာကို ပပ်ဆတ်ဆတ်
လေးနင်းနေရာမှ အရှိန်နှင့်ဖိနင်းကာ တံတားဟောင်းကြီးကို
ကျော်ဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ပြောင်း . . .”

“ဝုန်း”

ကား၏နောက်တွင် တံတားအပိုင်းအစများ ကျိုးပဲ့ကျသံ
တွေကို ကြားနေရလေပြီ . . .

ရတုဒီပါတို့ကားကတော့ အန္တရာယ်တံတားကို ကျော်
ဖြတ်နိုင်ခဲ့လေပြီမဟုတ်လား . . .

“ဟူး . . .”

ဖျံလေးထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရပြီး . . .

“ကိုဒီပါ . . တကယ်တော်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့
သေပြီထင်နေတာ”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်ရှိသေးလဲ ဖျံလေး”

“ဒီတံတား ကျော်ဖြတ်နိုင်ပြီဆိုရင်တော့ ရွှေမှာဘာမှ အခက်အခဲမရှိတော့ဘူး.. ရွှေတောင်ကြားအဆင်းကနေ စောင့်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဒီကောင်တွေ.. ကျော်သွားရင်ရော ဖျံလေး”

“ဒီအတွက် မပူနဲ့.. ဒီကောင်တွေကား အမြန်ဆုံး မောင်းတာတောင် တောင်ကြားလမ်းကို မရောက်နိုင်ဘူး”

“တောင်ကြားလမ်းတွေတွင် ကားကိုလမ်းလယ်ခေါင် တွင်ရပ်ကာ.. ကားပျက်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ကြသည်။

ကားလမ်းက ကားတစ်စီးစာသာသာ လမ်းဖြစ်၍.. ကျော်တက်ဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်သည့်အပြင်.. ရတုဒီပါကားက လမ်းလယ်တည့်တည့်တွင် ရပ်ထားသဖြင့် ဘေးကိုကားမရွေ့ဘဲ ဘယ်လိုမှ ကားမောင်းလို့မရနိုင်ပေ။

“ကိုဒီပါ.. ဒီကောင်တွေဆီမှာ လက်နက်ပါတယ်”

“မင်းက ရွှေကနေ အယောင်ပြထား.. ငါ နောက်ထဲ နေဝင်ပြီးတိုက်မယ်.. သူတို့လက်နက်က ကိုယ့်လက်နက်ဖြစ် အောင်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ကောင်းတယ်.. ကိုဒီပါ”

“ဖျံလေး.. မင်း ငါ့အတွက်ကြောင့် အန္တရာယ်ကိုဖိတ် ခေါ်သလိုဖြစ်နေပြီကွာ”

“ကိုဒီပါ.. ဒီအတွက်တော့ ဘာမှဖြစ်မနေနဲ့ကော့ဗျား၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အန္တရာယ်ဆိုတာ ပြောရလောက်တဲ့ကိစ္စ ခပ်ခပ်မဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ.. ဟော.. ကားသံကြားတယ်”

“အင်း.. .”

ရတုဒီပါတို့ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဖျံလေးကိုကားနား တွင်ထားခဲ့ပြီး၊ ဘေးချဲ့တွင် ရတုဒီပါဝင်ပြီးပုန်းနေလိုက်တော့ သည်။

ခဏကြာတော့ ကျားရာဇာတပည့်တွေ၏ကား ရောက် သာပြီး.. .

“ဟေ့ကောင်.. ကားကို ဘေးရွှေ့လေကွာ.. တောက်”

ကားထဲမှ ပြောနေသည်ကို ဖျံလေးမကြားချင်ယောင် ဆောင်ကာ ကားစက်ဖူးဖွင့်ထားပြီး စက်ကိုငုံကြည့်နေလေသည်။

“ဖိုးထောင်.. သွားပြီးပြောစမ်းကွာ၊ အရေးထဲ ကား စုတ်နဲ့လာပြီးတိုးနေသေးတယ်”

ကားပေါ်တွင် စုစုပေါင်း(၄)ယောက်.. .

နှစ်ယောက်က ကားပေါ်မှဆင်းသွားပြီး.. ကျန်နှစ် ယောက်နှင့် မဏိဝတီတို့သားအဖသာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ရတုဒီပါ.. ကားနားသို့ ခြေသံလုံစွာဖြင့် ကပ်ပြီး.. တားမောင်းသောကောင်ကို အောက်သို့ဆွဲချလိုက်သည်။

“ဟေ့.. ဟေ့ကောင်”

နောက်မှကောင်က သေနတ်ထုတ်ပြီး.. ရတုဒီပါကို ပစ်မည်အပြု...

"ကဲကွာ..."

ရတုဒီပါ ကောက်လာသောတုတ်တိုဖြင့် လှမ်းပြီးပေါက် လိုက်သည်။ ဖျံလေးနားကို ရောက်သွားသော နှစ်ကောင်ထဲမှ တစ်ကောင်ကို ကားစက်ဖုံးဖြင့်ဖိအုပ်ပြီး.. တစ်ကောင်ကို ဖျံလေးကားဂေါက်တံဖြင့် ခိုက်ချလိုက်လေသည်။

ရတုဒီပါတို့ ပွဲစဉ်က သိပ်ပြီးမကြာလိုက်ပေ၊ ကျားရာဇာ တပည့် လေးကောင်လုံး မရုမလှဖြင့်မေ့နေကြလေပြီ...

"ကိုဒီပါ..."

"မဏိ"

မဏိနှင့် ဦးရွှေမောင်တို့ကို ကားပေါ်မှခေါ်ခဲ့ကြပြီး.. ကားကိုပြန်ကွေ့ကာ မောင်းခဲ့ကြလေတော့သည်။

"ဘယ်လိုလုပ် သိခဲ့ကြတာလဲ.. ကိုဒီပါ"

"ဒီကျေးဇူးရှင်ကြောင့်ပေါ့..."

"ဪ.. ကိုဖျံလေးပြောလို့ သိတာပေါ့.. ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ရှင်"

"ဒါကတော့ တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ"

"မောင်ဒီပါ"

"ပြောပါ.. အန်ကယ်"

"သမီးလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့.. အန်ကယ်ထပ်ပြီး ပြောချင်တယ်ကွယ်"

"အန်ကယ် ပြောချင်တဲ့စကားကို ကျွန်တော်သိနေပါ သေး.. စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ မဏိဝတီကို ကျွန်တော်အသက် နှင့်သရွေ့ စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်"

မဏိဝတီ မျက်နှာလေး ငုံ့လျက်..

"ဖျံလေး..."

"ပြောလေ.. ကိုဒီပါ"

"မင်း.. ဒီမြို့မှာဆက်ပြီးခြေချဖို့တော့ မလွယ်တော့ သေးလို့ ငါထင်တယ်"

"ကိုဒီပါရယ်.. ဒီမြို့မှာ ခြေမချရင် ကျွန်တော်က ဘယ် နားခြေချရမှာလဲဗျာ"

ဖျံလေးပုံစံက ဘာကိုမှမမှုတဲ့ပုံစံ...

"ကျားရာဇာက.. မင်းကို အလွတ်ပေးမှာမဟုတ် တော့ဘူး"

"ဒါတော့ သေချာတယ် ကိုဒီပါ.. ဒီကောင့်တပည့်တွေ ပြန်ပြီးသိတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုအမဲဖျက်ကြတော့မှာ"

"ဖျံလေး.. မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလားကွာ"

"ဗျာ..."

"မင်းမှာက နောက်ဆံတင်းစရာမှ မရှိတာပဲ"

ရတုဒီပါစကားကို အဖြေမပေးသေးဘဲ.. ဖျံလေးတို့
စားနေလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ.. ဖျံလေး”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလောကကို စိတ်ကုန်နေပါပြီ..
လိုက်ခဲ့မယ်ဗျာ.. ရန်ကုန်ရောက်မှ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ထိုင်
စားသောက်တော့မယ်”

“မင်း.. ဘာကယ်ပြောတာလား ဖျံလေး”

“တကယ်ပြောတာပါ.. ကိုဒီပါ”

ရတုဒီပါ ကားမောင်းရင်း.. ဖျံလေးလက်မောင်းဆွဲ
ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေတော့သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲဆုံခဲ့ကြသော..
ရတုဒီပါနှင့် ဖျံလေးတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကံကြမ္မာက အစ
ကတည်းကအရှည်ကြီးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေပြီမဟုတ်လား..

ဒုက္ခိတဖခင်ကြီးကိုတော့ ထားခဲ့ရမည့်အဖြစ်ကို..
အကိတ်မခံစားနိုင်ပေ။ ပြန်မည့်ရက် တစ်ရက်စောပြီး ညခန်း
တွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သဖြင့်.. ရတုဒီပါ ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်နေလေပြီ။
ဖျံလေးက ကားပေါ်သို့ရောက်နေသည်။

“ဒက်ဒီ”

“သမီးလေး.. မျက်ရည်မကျနဲ့တော့ ဒက်ဒီလူမိုက်ကြီး
အတွက် ဘာမှငဲ့မနေနဲ့တော့.. သမီးလေးဘဝကို ဟောဒီက
အောင်ရတုဒီပါရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာနေပါ။ ဒက်ဒီဆီကို
အခွင့်ကြုံမှပြန်လာခဲ့ပါတော့”

“သမီး.. ဒက်ဒီဆီကိုပြန်လာခဲ့ဦးမှာပါ.. သမီးသွား
ဆီနော်”

“အေး.. အေး”

မဏိဝတီ. . . ဖခင်ဖြစ်သူကို ဦးချကန်တော့ပြီးသည်နှင့်
“အန်ကယ် သွားခွင့်ပြုပါဦး. . .”

“ကောင်းပါပြီကွယ်. . .”

ဦးရွှေမောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး. . . ခြံထဲမှကားလေးကို
မောင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ရတုဒီပါတို့ စပြီးထွက်သည့်အချိန်က ည(၁၀:၀၀)နာရီ
“မဏိအိပ်ချင်ရင်. . . အိပ်ပြီးလိုက်ခဲ့လေ”

“ဟင့်အင်း. . . မဏိ မအိပ်ချင်ပါဘူး”

“စိတ်မကောင်းစရာတွေ ဝမ်းနည်းစရာတွေကို ဖယ်
ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ. . . ရှေ့ဆက်ရင်ဆိုင်ရမည့် ဘဝသစ်ကို
အားအင်အသစ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့အားမွေးထားပါ”

“မဏိဘေးမှာ. . . ကိုဒီပါရှိနေသရွေ့ မဏိစိတ်ဓာတ်
တွေကို အမြင့်ဆုံးတင်ထားပါမယ်”

ကားလေးမှာခရီးခိုက် အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာနှင့်ဖြတ်
သန်းနေရဆဲပေ။ ဖျံလေးက နောက်ခန်းတွင်အိပ်ပျော်နေသလို
မဏိဝတီလည်း မျက်လုံးကလေးမှိတ်ပြီး၊ လိုက်ပါ-ဟာပေသည်။
ဖျံလေးနှင့် ရတုဒီပါ တစ်လှည့်စီမောင်းကြမှာဖြစ်သည်။

မြို့အတွက်ရောက်တော့. . . အိမ်ခြေများနှင့်ဝေးပြီး
ကွင်းပြင်နှင့်တောင်တန်းတွေကိုပဲ တွေ့နေရလေသည်။ ညဉ့်

နတ်လာလေလေ. . . နှင်းများမှာမိုးရွာသလိုကျလာလေသည်။

အားမီး ကို စုံထိုးထားသည့်ကြားမှ. . . ရှေ့ကကားကို သဲသဲကွဲကွဲ
ထင် မတွေ့တော့ပေ။

ရတုဒီပါ ကားကိုဆက်ပြီးမောင်းနေလျှင်. . . အန္တရာယ်
များနိုင်သည်ကို သဘောပေါက်ကာ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ရတော့
သည်။ ကားရပ်သံကြောင့်. . .

“ကိုဒီပါ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မဏိဝတီ မျက်လုံးကလေးဖွင့်ပြီးမေးသလို. . . ဖျံလေး
ဆည်း နီးလာတော့သည်။

“ကားဆက်မောင်းလို့ မရတော့ဘူး. . . နှင်းတွေအရမ်း
ကျနေတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့. . . တစ်ခါမှ ဒီလိုနှင်းကျတာမတွေ့ဖူးဘူး”

“ကိုဒီပါ. . . ကားပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းဆက်ပြီးနေရင်တော့
လွယ်ဘူး”

ကားကို မှန်အလုံပိတ်ထားသည့်ကြားက. . . အအေး
ဒဏ်က တော်တော်လေးကို ပြင်းရှလှသည်။

“ဘယ်လို လုပ်ရင်ကောင်းမလဲ. . . ကားစက်ကို တစ်ည
လုံးနှိုးထားရမယ့်ပုံ ဖြစ်နေပြီ”

“ရှေ့နားကို မောင်းသွားရင်တော့ ခရစ်ယာန်ဘုရား

ကျောင်းတစ်ခုကိုရောက်မယ် ကိုဒီပါ. . အဲဒီမှာဝင်ပြီး နားရစ်
မကောင်းဘူးလား၊ မီးလေးဘာလေး လှုံ့မှဖြစ်မယ်”

“ကောင်းသားပဲ. . .”

ရတုဒီပါ ကားစက်ကိုပြန်နှိုးကာ. . ဆက်ပြီးမောင်းလာ
ခဲ့တော့သည်။

သိပ်ကြာကြာ မမောင်းလိုက်ရ. . ခရစ်ယာန်ဘုရား
ကျောင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကျောင်းထဲကို မောင်းဝင်လိုက်. . ကိုဒီပါ”

“ငါတို့ကို လက်ခံပါ့မလား”

“လက်ခံပါတယ်. . ဒီဘုရားကျောင်းမှာက သင်းအုပ်
ဆရာနဲ့ကျွန်တော်က ရင်းနှီးပါတယ်”

ဖျံလေးပြောသည့်အတိုင်း ဘုရားကျောင်းထဲသို့ မောင်း
ပြီးဝင်လိုက်တော့သည်။

နှင်းတွေက မိုးသည်းထန်စွာရွာနေသလား မှတ်ရသည်။
ဖျံလေး ဘုရားကျောင်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး. . ခဏကြာတော့ ပြန်
ပြီးထွက်လာသည်။

“ကိုဒီပါ. . အဆင်ပြေတယ်၊ ဒီတစ်ညဟော့ မှာနား
ပြီး ခရီးဆက်ကြရမယ်. . ကဲ. . အဲဒီလိုဝင်ကြရအောင် အသံ
တောင် မီးလှုံ့ဖို့လုပ်နေပြီ”

ဘုရားကျောင်း၏နောက်ခန်းလေးတွင် (၄)ယောက်
သားထိုင်ကာ မီးလှုံ့နေတော့သည်။

“မဏိ. . အိပ်ချင်အိပ်လေ ညဉ့်နက်နေပြီ”

မီးဖိုဘေးလေးတွင် ခင်းထားသောကော်ဇောပေါ်တွင်
ခရီးဆောင်အိတ်ကို. . ခေါင်းလေးပြုပြီး မဏိဝတ်အိပ်ရန်ပြင်
နေလေတော့သည်။

ဖျံလေးကတော့ သင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် ရှေးဟောင်း
နှောင်းဖြစ်များ ပြောဆိုနေလေသည်။

ရတုဒီပါမှာတော့. . ဦးမာန်ခင်လက်ထဲကို မဏိဝတ်
ပို့ဆောင်ပေးရမည့် အလုပ်ကို. . စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိ၏။

“ကိုဒီပါ. . .”

“မဏိ. . .”

“ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲ. . အိပ်လိုက်ပါလား၊
မနက်ကျရင် ကားဆက်ပြီးမောင်းရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“အိပ်လို့မရအောင် ဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်. . . ဘာသောကတွေရောက်နေလို့လဲ”

မဏိ. . အိပ်နေရာမှထကာ ရတုဒီပါဘေးတွင် ထိုင်နေ
လေသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ. . သောကဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်... ဘာအတွေးတွေရောက်လာလို့လဲဟင်”

“ကျွန်တော့် အတွေးထဲရောက်နေတာက... မဏိကိစ္စပါ”

“ရှင်... မဏိကိစ္စဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... မဏိ... ဦးမာန်ခင်လက်ထဲကိုပို့ပေးရမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်နေရသလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါတော့ရှင်ရယ်... မတတ်သာတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့စေ့ညွှန်းရာတစ်ခုလို့ပဲ သဘောထားရမှာပေါ့”

“မဏိ... တကယ်ပဲ ကံကြမ္မာကို ရှိမယ်ဖွဲ့လိုက်ပြီလား”

“မဏိအတွက် ရုန်းထွက်ဖို့အခွင့်အရေး... မရှိတော့ဘူးလေ”

မဏိအတွက် ရတုဒီပါ... ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်သော အခြေအနေမှာ ရှိနေသဖြင့် အားပေးနှစ်သိမ့်စကားကိုပင် မပြောနိုင်တော့ပါ...

“ဒီနှစ် ဆောင်းရာသီက အချမ်းပိုသလိုပဲနော်”

မဏိစကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်သောကြောင့်... ရတုဒီပါ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာစကားကို ဆက်ပြီးမပြောတော့ပေ...

“မဏိ... အိပ်တော့လေ”

“ကိုဒီပါလည်း အိပ်လိုက်ပါလား... မနက်စောစောထကြရမှာမဟုတ်လား”

“အင်း...”

မဏိဝတီကို ခေါင်းလေးညိတ်ပြပြီး... အခန်းလေးထဲတွင် လှဲနေလိုက်လေသည်။

ဖျံလေးနှင့် သင်းအုပ်ဆရာကြီးကတော့ အပြင်တွင်...

စကားပြောကောင်းနေတုန်း...

“ကိုဒီပါ... ကိုဒီပါ”

“ဟင်...”

မဏိဝတီ ခေါ်သံကြောင့် အိပ်ပျော်စတွင်ပြန်ပြီးနိုးလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... မဏိ”

“မဏိ... ကြောက်... ကြောက်တယ်”

မဏိမျက်နှာတွင် ချွေးစလေးတွေတောင်သီးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာကို ကြောက်တာလဲ... မဏိ”

“ဟို... ဟို...”

မဏိနှုတ်ဖျားမှ စကားသံထွက်မလာဘဲ... ကြောက်ရွံ့

နေသောမျက်နှာလေးကို မြင်တွေ့နေရလေသည်။

“မဏိ.. အိပ်မက်တွေများ မက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်.. အိပ်မက်ထဲမှာ ဦးမာန်ခင်ရဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ မဏိကိုအတင်းဆွဲခေါ်နေတာ မြင်နေရတယ်”

“ဪ.. မဏိရယ်”

မဏိဝတီကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့်ကြည့်ပြီး.. မဏိဝတီဘေးတွင် ထိုင်နေလိုက်သည်။

“စိတ်က ချောက်ချားနေတာပါ.. ပြန်ပြီးအိပ်လိုက်”

“မဏိ.. ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မရဘူး၊ မျက်လုံးထဲမှာ ဦးမာန်ခင်မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေတယ်”

“မဏိ”

“ကိုဒီပါ”

“မင်းကို.. ကိုယ်ကတိတစ်ခု ပေးမယ်”

“ဘာ ကတိများလဲဟင်..”

“ဦးမာန်ခင် မင်းအပေါ်မှာအနိုင်ကျင့်တာမျိုးကို.. ကိုယ်ကာကွယ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ”

“မဏိကြောင့် ရန်တွေထပ်ပြီး.. မများစေချင်ပါဘူး ကိုဒီပါရယ်”

“ကိုယ်နဲ့ ဦးမာန်ခင်ဟာ.. မိတ်ဆွေမဟုတ်ခဲ့သလို ရန်သူလည်း မဖြစ်ခဲ့သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်.. မဏိနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရန်သူဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားပါစေ”

“ကိုဒီပါ..”

“ဘာမှစိတ်ထဲမှာ.. တွေးမနေပါနဲ့.. ဦးမာန်ခင်ဘဝထဲကို မရောက်ခင်မှာ စိတ်ကိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ”

“မဏိ.. ခွင့်တစ်ခုလောက်တောင်းချင်တယ်”

“ဘာများလဲ.. မဏိ”

“ကိုဒီပါပခုံးပေါ်မှာ ခေါင်းလေးမို့ပြီး အိပ်ပါရစေ”

ရတုဒီပါ.. အပြေစကားကို နှုတ်မှမပြောတော့ဘဲ၊ ပခုံးလေးကို မဏိဝတီဘက်ကို ရွှေ့ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. ကိုဒီပါရယ်၊ တကယ်ဆို မဏိအနေနဲ့ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးကို မပြုသင့်ပါဘူး.. ဒါပေမယ့် မဏိဘဝမှာအားကိုးယုံကြည်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝလေးမှာ ခဏလောက် နားခိုခွင့် ရယူချင်တာတစ်ခုပါပဲ”

အပြင်ဘက်တွင် ဒီဇင်ဘာညရဲ့ လေတိုးသံတွေကို.. ကြားနေရလေပြီ..

နှစ်ဦးသား စကားသံတွေတိတ်ဆိတ်နေပေမယ့်.. ရင်ခုန်သံတွေကတော့ လွန်စွာမြန်ဆန်နေသလားပင် ထင်မှတ်ရ

လေတော့သည်။

“ကိုဒီပါ.. ကိုဒီပါ”

“ဟင်.. ဖျံလေး”

ဖျံလေး.. သူတို့အခန်းဆီသို့ ဝင်လာကာ..

“အပြင်ဘက် လမ်းကြောမှာ ကား(၃)စီးမောင်းလာနေ

တယ်”

“ဟင်...”

“ဟိုကောင်တွေ အနံ့ရသွားပြီထင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ဒီကောင်တွေ လူရောလက်နက်တွေပါ တောင့်တောင့်
တင်းတင်းနဲ့လာကြမှာသေချာတယ် ကိုဒီပါ.. လောလောဆယ်
ရှောင်ရမယ်.. ကျွန်တော့်ကို ကားသော့ပေး”

“မင်း.. ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကားကို လုံခြုံတဲ့နေရာကို ရွှေ့ပြီးထားမှ ဖြစ်မယ်”

“ရော.. ကားသော့”

ရတုဒီပါ.. ခါးကြားမှ ကားသော့ကိုလှမ်းပြီးပေးလိုက်

လေသည်။

“သမီးနဲ့သား.. ဖာသာနောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ”

သင်းအုပ်ဆရာကြီးနောက်ကို ရတုဒီပါနှင့် မဏိဝတီတို့

နှစ်ယောက် လိုက်သွားကြပြီး..

“ကျွီ...”

“ဟင်”

“ဟယ်...”

ရုပ်လုံးထွင်းထားသည့် ရုပ်တုကြီးကိုလှည့်လိုက်သည်
နှင့်.. အံ့ဂွက် အခန်းလေးတစ်ခန်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သားနဲ့ သမီး.. ဒီထဲမှာဝင်ပြီးနေ၊ ကျန်တာကို ဖာသာ
နှင်းမယ်”

အခန်းလေးမှာ ကျယ်သော်လည်း နိမ့်သဖြင့် ခြေဆန့်
ထိတ်ဆန့်နေရပေမယ့်.. မတ်တတ်ရပ်လို့မရပေ။ ရတုဒီပါတို့
နှစ်ယောက် အခန်းလေးထဲကိုဝင်လိုက်သည်နှင့် ရုပ်တုကိုပြန်ပြီး
ညွှတ်ကာ ပိတ်လိုက်လေသည်။

အခန်းထဲမှ အပြင်ကိုလှမ်းပြီးမြင်နိုင်သော အပေါက်
တစ်ခုတစ်ပါးရှိနေလေသည်။ မဏိဝတီနှင့် ရတုဒီပါတို့
နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်စွာဖြင့်ထိုင်နေရင်း အပြင်ကအခြေ
အနေတို့စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိတွေ့မှုတို့သည်
သောလင်လောင်းရိပ်အောက်ကို တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိနေ
သလိုပင်ဖြစ်နေလေသည်။

မဏိဝတီက ရတုဒီပါကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားသလို
ရတုဒီပါလည်း မဏိဝတီပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိလေသည်။
“ဟာသာ . . ဒီကို လူစိမ်းတွေရောက်နေတယ် မဟုတ်
လား”

ဘုရားကျောင်းခန်းမထဲကို လည်သာကုတ်အင်္ကျီအနယ်
နှင့် ဝင်လာသူက . . အသံမာမာနှင့်မေးလိုက်လေသည်။

“ကျားရာဇာ မင်းရှာကြည့်လေ . . တွေ့ရင်ရောက်နေ
မှာပေါ့ . . မတွေ့ရင်ရောက်မလာဘူးဆိုတာ ယုံပါ”

“ဟာသာ . . ကျုပ်ကိုတော့ မညာနဲ့နော်”

“မုသားစကားကို အကြောင်းမဲ့ . . ငါမပြောတတ်ဘူး
ကျားရာဇာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ရှာကြစမ်း”

ကျားရာဇာ သူတပည့်တွေကို ဘုရားကျောင်းထဲရှာခိုင်း
လေတော့သည်။

“ဖိုးထောင်”

“ဗျာ . . နာရာကြီး”

“မင်းတွေ့ခဲ့တာ သေချာလား”

“သေချာပါတယ် ဆရာရယ် . . ဒီကောင်ရယ် မဏိဝတီ
ရယ် . . ဟို ဖိုးလေးဆိုတဲ့ကောင်တောင် ပါသွားတယ် . . ကား

ဘုရားကျောင်းဘက်ကို တွေ့သွားတာပါ”

“ကားဝင်သွားရင် တွေ့မှာပေါ့ကွ . . ခုကားမှမတွေ့တာ”

“ကားကို . . ဖွက်ထားမှာပေါ့”

“ဒီဘုရားကျောင်းထဲမှာ ကားကဘယ်နေရာမှာ စောင်နဲ့
ခွပ်ထားလို့ရမှာလဲ . . ဖိုးထောင်”

ဘုရားကျောင်း အခန်းများကို တစ်ခန်းစီရှာခဲ့သော . .
ကျားရာဇာတပည့်တွေပြန်ပြီး ရောက်လာပေမယ့် ရတုဒီပါတို့ကို
မတွေ့ . . .

“မတွေ့ဘူးဆရာ”

“ဟို . . အပြင်က ကောင်တွေရော ဘာထူးလဲ”

“ဆရာ . . ဘာမှ မတွေ့ဘူး”

“ဖိုးထောင် . . မင်း . . မင်း . . ကဲကွာ”

“ဖြောင်း”

“ဆရာ . . အ”

တပည့်ဖြစ်သူကို အိုးချလိုက်လေသည်။

“ငါ . . သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ပါလို့ ပြောရက်နဲ့

ဘာ ဟိုကောင်တွေပတ်တာကို ခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား . .
ထောင်ရင်သေတော့မယ်”

“ဆရာရယ် . . ဒီကောင်တွေ ဒီထဲကိုဝင်သွားတာပါ”

“ကဲ.. အပြင်ကပဲ စောင့်ကြတော့.. ထွက်လမ်းထဲ
ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတာ.. ဟာသာ”

“ပြောပါ.. ကျားရာဇာ”

“ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က သဘောကောင်းတဲ့လူဆိုတော့
မဟုတ်ဘူး.. ခင်ဗျားညာတာကို သိရင်တော့ မလွယ်ဘူးမှတ်
ကျားရာဇာ.. သင်းအုပ်ဆရာကြီးကို ကြိမ်းမောင်းပြီး
ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ကွီ.. .”

သင်းအုပ်ဆရာကြီးက တံခါးကိုပြန်ပြီးဖွင့်ပေးပြီး..

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. ဟာသာ”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ.. မကောင်းတဲ့လူတွေ
လက်ထဲကို မထည့်ပေးတာပါ”

“ဟို.. ဖျံလေးခရာ”

“ကိုဒီပါ.. ကျွန်တော်ဒီမှာ”

“ဟင်.. .”

လူတစ်ထိုင်စာ ပန်းအိုးကြီးထဲမှ ဖျံလေးထွက်လာသည်။

“ကားကို မင်းဘယ်မှာဝှက်ခဲ့တာလဲ ဖျံလေး”

“ဘုရားကျောင်းနောက်က လျှိုကြီးထဲမှာဝှက်ထားတာ
ဒီကောင်တွေ.. အဲဒီနားကို မလာရဲဘူးဆိုတာ သိလို့.. အဲဒီ

သွားပြီးထားတာ”

“ဒီနေရာက.. ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ.. သဒ္ဓါင်းလေ ကိုဒီပါ”

“အယ်.. .”

“ဟုတ်တယ် လူလေး.. အရင်အင်္ဂလိပ်လက်ထက်
အာဏာစစ်သဒ္ဓါင်းလေ၊ သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ
မသွားရဲကြဘူး”

“တကယ်လည်း ခြောက်လို့လား”

မဏိဝတီ ကြောက်ကြောက်နှင့်မေးလေသည်။

“ဝိညာဉ်လောကဆိုတာ ပြောရခက်တယ်လေ.. ရှိချင်
မရှိမယ်၊ မရှိချင်လည်း မရှိဘူး.. ဟာသာနေခဲ့တာ နှစ်
(၂၀)ကျော်တဲ့အထိ ဘာမှမတွေ့ဖူးသေးပါဘူး၊ တချို့လူ
တွေတော့ ဒီစစ်သဒ္ဓါင်းကြီးကနေ အင်္ဂလိပ်စစ်သားတွေ
ဆက်ထွက်ပြီးလမ်းလျှောက်တာတို့.. ဆေးလိပ်မီးတောင်းတာ
တို့ ကြုံဖူးတယ်ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဟာသာ.. သမီးတို့မြို့ကလူတွေကလည်း
စစ်သဒ္ဓါင်းကြီးမှာ သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှမလာရဲ
ဘူးရဲဖြစ်နေကြတာ...”

မဏိဝတီကို သင်းအုပ်ဆရာကြီး ပြုံးလိုက်ကာ..

“ဒါက အရေးမကြီးဘူး.. မနက်ကျရင် ဒီကနေပြန်ပြီး ထွက်ဖို့က မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီကောင်တွေ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အပြင်ကစောင့်တဲ့ကောင်က စောင့်ပြီး အထဲကိုဝင်ပြီးမွေ့တော့ မှာ...”

“ဖျံလေး...”

“ကိုဒီပါ.. ဘာပြောချင်လဲ ပြောလေ”

“ငါက ဒီနယ်ကိုမကျွမ်းကျင်ဘူး.. မင်းဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအထွက်လမ်းကို မသိဘူးကိုဒီပါ”

“လူလေးတို့ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ဖာသာစီစဉ်ပေးမယ်.. ဒီကနေထွက်တဲ့အောက်လမ်းတစ်ခုရှိတယ်.. ခရီးကတော့ ကြမ်းတယ်.. ဖာသာ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖာသာ”

“ထွက်ဆိုရင် မိုးလင်းအောင်မစောင့်ဘဲ.. ခုကတည်းက ထွက်ကြရင်ကောင်းမယ်.. ဖာသာလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ စိတ်ချရတဲ့နေရာရောက်မှ လှည့်ပြန်မယ်.. မနက်မိုးမလင်းခင် ပြန်ပြီးရောက်မှ ဒီကောင်တွေ သံသယကင်းမှာ.. ကဲ သွားဖို့ပြင်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘုရားကျောင်း အနောက်ဘက်တံခါးမှ အပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်နှင့် ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေသော သင်္ချိုင်းကိုတွေ့လိုက်သောကြောင့် မဏိဝတီ.. ရဲတုဒီပါ လက်မောင်းကိုမလွှတ်ဆမ်းကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ခဏနေဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖာသာ”

ဖာသာ လက်ကလေးပြကာ ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး.. ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို ယူကာ.. ပြန်ပြီးထွက်လာသည်။

“ဒီထဲမှာ သေနတ်(၂)လက်နဲ့ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေပါတယ်.. ခုသွားရမယ့်ခရီးက လူထွက်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရှိတတ်တယ်.. လက်နက်မပါဘဲရင်ဆိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး”

“သေနတ်ရော ပစ်တတ်ရဲ့လား”

“ပစ်တော့.. ပစ်တတ်တယ် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တော့တုတ်ဘူး”

“ကျည်ဆံထွက်အောင် ပစ်တတ်ရင်ဖြစ်တယ်”

သင်္ချိုင်းနောက်တွင် ငှက်ထားသော ကားဆီသို့ရောက်တော့...

“စက်မနွီးနဲ့ အောက်ကိုတွန်းပြီးသွားကြမယ်.. အောက်”

ရောက်မှ စက်နှိုးပြီးသွားကြမယ်”

သင်းအုပ်ဆရာကြီးပြောသည့်အတိုင်း ကားကိုအောင်
ထဲသို့ တွန်းပြီးလာခဲ့ကြလေသည်။ တောင်ကုန်းဆင်းလေးဖြင့်
နေသောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲမရှိဘဲ... တောင်ခြေသို့ရောက်
ကြလေသည်။

“လူလေး... ကားမီးကိုဖွင့်ပြီးမောင်းလိုက်... ပိတ်ပြီး
မောင်းလိုက်လုပ်”

“တစ်ခါတည်း ဖွင့်ထားရင်မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး... တချို့သားကောင်တွေကို အချက်
သလို ဖြစ်သွားမယ်”

“ဟုတ်တဲ့”

ရတုဒီပါ... သင်းအုပ်ဆရာပြောသည့်အတိုင်း ကား
မီးဖွင့်ပြီးမောင်းလိုက်... မီးမှိတ်မောင်းလိုက်နှင့် ဘောလင်း
တိုင်း မောင်းလာခဲ့ကြသည်။

“လူလေး... ကားကိုရပ်လိုက်... ပြီးရင် ကားမှန်တွေ
တင်ထားစမ်း”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခွေးအ... အူသံကိုကြားနေရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟာသာ... ဒီကောင်တွေလိုက်လာကြ

နဲ့တူတယ်”

ဖုံလေးကပါ ဝင်ပြီးပြောနေလေသည်။

ရတုဒီပါကတော့ ဘာမှမတွေ့ရသေးပေ... ရွှေတွင်
သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ချုံတွေကိုသာ တွေ့နေရသည်။ ကားကို
ဆက်မောင်းလာရင်း...

“ဟာ...”

ရတုဒီပါ မျက်လုံးတွင် မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွား
လေသည်။

ကားမီးရောင်တည့်တည့်တွင်... မျက်လုံးများမီးဝင်း
ဝင်းတောက်နေသော ခွေးအုပ်ကြီးကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

မောင်းလာသောကားကို ဝရံမစိုက်ဘဲ... ရွှေတည့်
တည့်တွင် ရပ်နေကြသည်။

“ဟာသာ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဝင်သာတိုက်ပြီး မောင်းကွာ၊ ဒီကောင်တွေအုပ်က...
အကောင်(၁၀၀)ကျော်လောက်ရှိတယ်... တစ်ကောင်ချင်းဖြိုလို့
အားမှာမဟုတ်ဘူး... မင်းကား မှန်တွေကောင်းရင်တော့ ဘာမှ
ထုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကားမှန်တွေကတော့... သေနတ်ကျည်လောက်ပဲ
ပေါက်တယ်”

“ဒါဆိုရင်.. အတင်းသာဖြတ်ပြီးမောင်းကွာ”

ရတုဒီပါ.. ဝီယာကိုချိန်းပြီး စက်ချိန်ဖြင့်ကာမောင်းလေတော့သည်။ ခွေးအုပ်ကြီးကလည်းမခေ.. အချိန်ဖြင့်မောင်းလာနေသောကားဆီကို ပြေးဝင်လာနေလေသည်။

“ဖြောင်း..”

“ဝုန်း”

အသံတွေက ဆူညံပွက်လောရိုက်ပြီး ကားဘီးအောက်တွင် ရောက်သွားသည့်ကောင်တွေရှိသလို ကားရှေ့ဘန်ဘာနှင့်တိုက်ပြီး လွင့်သည့်ကောင်က လွင့်ကုန်ပေမယ့်.. နောက်ဆုံးသွားခြင်းမရှိဘဲ.. ကားမှန်တွေကို ပြေးကိုက်နေကြသည်။

မဏိဝတီမှာ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး မှန်ကိုပင်မကြည့်ရဲပေ..

အချိန်ပြင်းစွာမောင်းနေသော ကားနောက်သို့ ထပ်ကြပ်တွေ့လိုက်နေဆဲ..

“လူလေး.. ကားပေါ်မှာ ဓာတ်ဆီအပိုပါလား”

“ပါတယ် ဖာသာ.. ကားနောက်ခန်းထဲမှာ”

“ဖျံလေး.. အဝတ်စကို ဓာတ်ဆီစိမ့်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖျံလေး အကျီတစ်ထည်ကိုထုတ်ယူပြီး.. ဓာတ်ဆီဆွတ်လိုက်လေသည်။ သင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဓာတ်ဆီဆွတ်

သောအဝတ်စကို ကားပေါ်မှာရှိသော သံချောင်းဖြင့်ပတ်ကာ..

“ကားမှန်ကို ဖွင့်ဖို့ပြင်ထား...”

“ဖွင့်လိုက်ရတော့မလား.. ဖာသာ”

“မဖွင့်နဲ့ဦး.. ငါဖွင့်ဆိုမှဖွင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားနောက်တွင် ခွေးအုပ်ကြီးက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လိုက်လာနေကြတော့သည်။

ဖာသာက နေရာတစ်ခုကိုရွေးချယ်ကာ..

“ဖွင့်တော့...”

ရတုဒီပါကားမှန်လှောင်များကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သင်းအုပ်ဆရာ ဓာတ်ဆီဆွတ်ထားသည့် အဝတ်စကိုမီးရှို့ပြီး ဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်သည်နှင့် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သွားတော့သည်။ သင်းအုပ်ဆရာ မီးအဝတ်စပစ်ချလိုက်သောနေရာက သစ်ရွက်သစ်ခြောက်တွေစုန်နေသော နေရာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ရတုဒီပါ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ ခွေးအုပ်စုဆက်ပြီးမလိုက်လာကြတော့ပေ.. အနောက်တွင် မီးတွေက တောက်လောင်နေဆဲ..

“ဖာသာ တောမီးများဆက်သွားမလား”

“မဆက်နိုင်ပါဘူး.. ငါရှိခဲ့တဲ့နေရာက သစ်ပင်တွေနဲ့

ဝေးတယ်.. ချုံတွေလောက်ပဲရှိတာ၊ ဒါကြောင့်နေရာကို နွေပြီး ပစ်ခဲ့တာ”

ရတုဒီပါ.. ကားကိုဆက်မောင်းရင်း ကားဘီးမှာတစ် ဖက်ကိုဆွဲလာသောကြောင့်..

“ဟာသာ.. ကားရပ်လို့ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်.. ဒီကောင်တွေ ဒီမီးနဲ့ သစ်ကိုင်းတွေရဲ့ မီးခိုးနဲ့ကို မခံနိုင်ဘူး.. ခုလောက်ဆိုသေတဲ့ကောင်တွေကို ပြန် ပြီးစားသောက်နေကြပြီ”

ရတုဒီပါ.. ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ကိုဒီပါ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားရှေ့ဘီးပေါက်သွားတယ် ထင်တယ်”

မဏိဝတီမှလွဲ၍ ရတုဒီပါတို့(၃)ယောက်လုံးကားပေါ်မှ အောက်ကိုဆင်းပြီးကြည့်တော့ ကားဘီးပေါက်နေလေပြီ။

“ဖို့လေး.. ကားဘီးထုတ်ကွာ၊ လဲကြရအောင်”

ဖို့လေးနှင့် ရတုဒီပါ.. ကားဘီးလဲရန်လုပ်နေချိန်တွင် ဟာသာက သစ်ကိုင်းခြောက်တွေနှင့် မီးဖိုလေးလုပ်ကာ မီးမွှေး နေလေသည်။

“ကားပေါ်က သမီး.. အောက်ကိုဆင်းပြီး၊ အနွေး ဓာတ်ရအောင်မီးလှုံ.. ဒါမှ အချမ်းဒဏ်သက်သာသွားမှာလေ”

မဏိဝတီ ကားပေါ်မှဆင်းကာ မီးဖိုဘေးတွင်မီးလှုံနေ လေသည်။

နှင်းတွေက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပိတ်မှောင်နေ အောင်ကျနေလေဆဲ..

“ဒီဇင်ဘာနှင်းကတော့ တကယ်ပဲကွာ.. မိုးရွာနေတာ ကျနေတာပဲ”

“ဟာသာကားဘီးတော့လဲပြီးပြီ ဆက်သွားလို့ဖြစ်မလား”

“ဒီနှင်းနဲ့ဆက်ပြီးသွားလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူးကွ.. ဒါပေ မယ့် ဒီနေရာမှာဆက်ပြီးနေရင် ရေခဲရိုက်သလိုဖြစ်သွားမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဟာသာ..”

“ရှေ့နားဆိုရင် ကျောက်ဂူဇရပ်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်.. ကားကို (၁၀)မိနစ်လောက်တော့ ဂရုစိုက်ပြီးမောင်းသွားရမယ်၊ ဒီကျောက်ဂူဇရပ်ကတော့ မုဆိုးတွေစခန်းချတဲ့နေရာပဲ..”

“ဒါဖြင့်.. သွားကြမယ်”

အားလုံး ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ပြီးမောင်းခဲ့လေသည်။

ရတုဒီပါတို့ကားလေး ကျောက်ဂူဇရပ်ရှေ့သို့ရောက် သည်နှင့် ကားပေါ်မှ လိုအပ်တာများကိုယူခဲ့ကြပြီး ဝင်ခဲ့ကြလေ သည်။

ကျောက်ဂူဇရပ်ထဲရောက်မှ နွေးထွေးသလိုရှိသွား

သည်။

“ဟာသာ.. ဒီဇရပ်က လူတွေလုပ်ထားတာလား”

“အတိအကျတော့ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ကြပါဘူး..

ကြားဖူးတဲ့အထဲမှာ အရဆိုရင် အခင်ကတရားကျင့်ကြံကြတဲ့ သူတော်စင်တွေနေခဲ့တဲ့နေရာလို့ပြောကြတာပဲ.. ဂူလည်း မဟုတ်၊ ဇရပ်လည်းမဟုတ်ဖြစ်နေတာ”

“ဟာသာ.. သားကောင်အန္တရာယ်ကရော စိတ်ချရသလား”

“သားကောင်အန္တရာယ်ဆိုလို့.. ဒီနေရာက အံ့သြစွာ တော့ကောင်းတယ်.. ဒီကျောက်ဂူဇရပ်နားကို ဘယ်သားကောင်ဆိုးမှ မလာကြဘူး.. ပြီးတော့ ဒီကျောက်ဂူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သားကောင်မှပစ်လို့မရဘူး.. ပစ်တဲ့မုဆိုးဟာ ကံဆိုးမှုတစ်ခုခုကို ကြုံရတတ်တယ်တဲ့”

“အံ့သြဖို့တော့ကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်.. မယုံလို့မရတဲ့ ကိစ္စတော်တော်များများတော့ ဒီလောကကြီးထဲမှာရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ကံစိတ်ချလက်ချသာ နားဆီပေမယ့်.. သတိတော့ရှိကြပေါ့ကွာ”

ကျောက်ဂူဇရပ်မှာ လူဆယ်ယောက်လောက်နေထိုင်ရသဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရာယူခဲ့ကြလေသည်။

သန္တာမွန်စာပေ

“ဟာသာ.. ဒီကနေ ကားလမ်းကိုဘယ်လောက် မောင်းရဦးမလဲ”

“မနက်ကနေ မောင်းရင်.. နေ့ခင်းလောက်ဆိုရောက်နိုင်တယ်”

“ဟာသာက ဘယ်နေရာက လှည့်ပြန်မှာလဲ”

“ဒီကျောက်ဂူဇရပ်ကပဲ ပြန်မယ်”

“ဟင်.. ဟာသာဖြစ်ပါ့မလား”

“ဒီလမ်းတွေက ဟာသာသွားနေကျတွေပါ.. လူလေးဆိုသွားရမယ့်လမ်းကို ပြုပြီးတာနဲ့ဟာသာပြန်မယ်”

သင်းအုပ်ဆရာပြသည့်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ကြရင်း.. ရွာလေးတစ်ရွာကို လှမ်းပြီးမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟံသာ.. ပြောတဲ့ရွာနဲ့တူတယ်”

“ဒါဆို.. ကားလမ်းကို ရောက်ဖို့နီးပြီ”

ရွာဆီသို့ ကားကိုမောင်းလာရင်း.. လက်ကနာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ နေ့လယ်(၁၁:၀၀)နာရီပင်ထိုးနေလေပြီ..

“ဗိုက်က ဆာလာပြီ”

ဖျံလေးပြောလိုက်သောစကားကို မဏိဝတီမှ..

“ဟုတ်တယ်.. ညက မောမောနဲ့သာအိပ်ခဲ့ရတာ..

မနက်ရောက်မှ ဗိုက်ကဆာနေတယ်”

“ရွာထဲရောက်မှ တစ်အိမ်အိမ်ကိုအကူအညီတောင်းပြီး စားကြတာပေါ့ကွာ”

ရတုဒီပါတို့ကား ရွာထဲသို့မောင်းဝင်လာသည်နှင့် ရွာသူ

ရွာသားတွေက အံ့အားသင့်စွာနှင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ရတုဒီပါတို့ကားမောင်းဝင်တဲ့နေရာက ရွာရဲ့အနောက်ဘက်အခြမ်းက ဖြစ်ပြီး.. တာထဲမှမောင်းဝင်လာသည်ကို စိတ်ဝင်စားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကားကို အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင်ထိုးရပ်လိုက်ပြီး..

“ဖျံလေး.. ဆင်းပြီးစည်းရုံးကွာ”

“စိတ်ချ.. ဒါမျိုးကတော့ ပိုင်တယ်”

ဖျံလေး ကားပေါ်မှဆင်းကာ.. အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး

ခဏအကြာတွင် ပြန်ပြီးထွက်လာကာ..

“ကိုဒီပါ.. OK တယ်”

မဏိဝတီနှင့်အတူ.. ကားပေါ်မှဆင်းကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

စကားသံဝဲဝဲနှင့် လူကြီးက ခရီးဦးကြုံဖြုတ်ပြီး..

“ထိုင်ကြဟေ့.. ငါ စားဖို့စီစဉ်လိုက်မယ်၊ ဘာမှအားနောနဲ့ ငါတို့က ခုလိုနည်းသည်တွေကို အရမ်းကျွေးမွေးချင်တာ”

အိမ်ကလေးမှာ တောအနီးတွင် ဆောက်ထားသော အိမ်ဆုံပေမယ့်.. ပျဉ်ခင်း၊ ပျဉ်ကာနှင့်သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့ နို့လှသည်။

“ဖျံလေး.. ထမင်းစားပြီးရင် ခရီးဆက်မှဖြစ်မယ်ကွာ၊ တော်ကြာ.. ငိုးချုပ်မှ ရောက်နေရင်နားစရာမရှိဖြစ်နေမယ်”

“ဒီကနေ.. နောက်ထပ် သုံးနာရီလောက်တော့ မောင်း

ရမယ်ထင်တာပဲ”

“ကောင်လေးတွေ ရေချိုးလိုက်ကြပါလား.. ရှေးနားမှာ ကျောက်ကန်ကြီးရှိတယ်.. သဘာဝစမ်းရေကန်ကြီးက သွားချိုး ချေ”

အိမ်ရှင်တိုင်းရင်းသားကြီးက နောက်ဖေးမှလှမ်းပြီး ပြော လိုက်သည့်စကားကြောင့်...

“မဏိ.. ရေချိုးလိုက်ပါလား”

“ချိုးချင်တယ်.. တစ်ယောက်တည်း မချိုးရဲဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုဒီပါ.. လိုက်သွားလိုက်ပါ၊ ပြီးမှ.. ကျွန်တော်တို့ချိုးကြတာပေါ့”

“ဒါဆို.. သွားကြမယ်”

နှစ်ယောက်သား အိမ်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကျောက်ကန် ကြီးဆီကိုလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

သဘာဝအလျောက်ဖြစ်နေသော ကျောက်ကန်မှရေ တို့သည် ကြည်လင်ပြီး၊ ရေအောက်မှ ငါးလေးတွေတောင်မြင် နေရသည်။

“ဘယ်လိုချိုးရမလဲ မသိဘူး.. ရေထဲဆင်းပြီးချိုးလို့ ကောင်းပါ့မလား”

“ခဏနေဦး”

ရတုဒီပါ.. ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားကြည့် လိုက်တော့...

“မဏိ.. ဟိုကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှာ သွားချိုးပါလား။ သူတွေရေချိုးဖို့ လုပ်ထားတဲ့တံတားလေးရှိတယ်”

မဏိက ရတုဒီပါကို လက်ကလေးလှမ်းပြီးပေးလိုက် သဖြင့် လှမ်းဆွဲပြီး.. ကျောက်တုံးလေးများကို ကျော်ဖြတ်သွား ခဲ့ကြရသည်။

“မဏိ.. သွားရေချိုး.. ကိုယ်ဒီက စောင့်နေမယ်”

“အင်း”

ကျောက်ကန်ဘေးတွင် ရှိနေသောသစ်ပင်ကြီးကို မှီပြီး မဏိဝတီရေချိုးနေသည်ကို စောင့်နေလေသည်။

ရတုဒီပါ.. နှလုံးသားကို အကြိမ်ကြိမ်မေးနေမိသည်။

မဏိဝတီကို ရတုဒီပါချစ်နေမိပြီလား.. မဖြစ်နိုင်သည့် ဘိစ္စတစ်ခုကို ရတုဒီပါစိတ်ကူးယဉ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မဏိဝတီဆိုသော မိန်းကလေးက.. ဦးမာန်ခင်ဇနီး

သောင်း မဟုတ်လား...

“ကိုဒီပါ.. ကယ်ပါဦး”

“ဟင်...”

မဏိဝတီအသံကြောင့်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့မဏိဝတီ နို့လ(၂)ယောက်ဆွဲနေသည်။

ထိုင်နေရာမှ.. အပြေးသွားပြီး...

“ခင်ဗျားတို့.. ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲကွဲ့.. သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေးတို့

သဘောကျလို့ ခေါ်နေတာ”

“ဘာဗျ. . ခင်ဗျားတို့ ခေါ်ချင်တိုင်းခေါ်လို့ရမလား”

“ဟေ့ကောင်မမာ. . မင်း ငါတို့ဘာကောင်လဲဆိုတာ မသိဘူးလား”

“သေချင်ဆော်နံနေပြီ. . ဒီနယ်မှာ ကျားဆိုးညီနောင်ကို ပြန်ပြီးပြောရဲတဲ့သူ မရှိဘူးကွ. . ဟေ့ကောင်မခေါ်ခဲ့ကွာ”

“ရှင်. . . လွတ်. . . လွတ်. . . နော်”

မဏိဝတီကို အတင်းဆွဲနေသောကြောင့်. . ရတုဒီပါ စကားဖြင့်ပြောလို့မရတော့ဘူးဆိုသည်ကို သဘောပေါက်လို့သည်။

“ညီ. . ဒီကောင့်ကိုရှင်းစမ်းကွာ”

“စိတ်ချ”

ခါးကြားမှ ဓားကောက်ကိုထုတ်ပြီး. . ရတုဒီပါကို တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်တော့သည်။

“ကဲကွာ. . .”

ရတုဒီပါ အသက်မီးရှောင်လိုက်ပြီး. . နံကြားသို့ ဆက်ပိုက်လက်သီး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“အိ. . .”

နေသား ချက်ကောင်းကိုထိသွားဟန်ရှိ၏။ နောင်တစ်ကြိမ်ပြန်ပြီး ရန်ပြုနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ. . ဒူးထောက်ပြီးအသက်မှာ မျက်နှာကိုခြေထောက်နှင့် ကန်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်ကျောက်တုံးအောက်တွင် မချက်ချက်. . လုံးလုံးပြန်ပြီးမထနိုင်တော့ပေ. . .

“ညော်. . မင်းကလက်စွမ်းထက်တာကိုး ကဲလာပြီဟဲ့”

တိုလှလည်း ပထမလူလို ဓားကောက်ကိုထုတ်ပြီး ကိုယ်နှိပ်သည်။ ပထမနေလိုတော့. . စွတ်ပြီးမဝင်ဘဲ သတ်နှင့်. . ရတုဒီပါကို တိုက်ခိုက်သည်။

လက်နက်ရှိသူနှင့် လက်နက်မဲ့ဆိုတော့. . ရတုဒီပါ သတိထားပြီး၊ မှားကွက်ကို စောင့်နေရသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ သေစမ်းကွာ”

ဓားကောက်ကို ဝှေ့ရမ်းပြီး၊ အပိုင်ပင်ပိုင်းသည်ကို ပွတ်တာသိကာ ရှောင်လိုက်ပြီး၊ ဓားကောက်ကိုင်ထားသောလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ. . ဂျှိုဇိုနည်းဖြင့်ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်တော့ အောက်တွင်ရှိသော ကျောက်တုံးနှင့်ခေါင်းရိုက်ကာ သွေးများဖြာထွက်သွားလေသည်။

“ကိုဒီပါ”

ထမီရင်ရှားဖြင့် အနားသို့ရောက်လာသော မဏိဝတီ-

“မဏိအဝတ်အစား ဝတ်လိုက်ဦး. . .”

ကျားညီနောင်နှစ်ကောင်ကတော့ တုတ်တုတ်ပင်မလှုပ်ဘဲတိယကောင်ကတော့. . သွေးများဖြင့် ဘာဖြစ်မှန်းကိုပင် ခြေတုတ်တော့ပေ. . .

မဏိဝတီကို လက်ဆွဲပြီး ပြန်မည်အပြု. . .

“ဟေ့ကောင်.. ရပ်စမ်း”

“ဟင်..”

“ဟယ်”

ရတုဒီပါနောက်တွင် လူတစ်စုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ လက်ထဲမှာလည်း ဓား၊ လှံတွေအပြည့်နှင့်...

“မင်းက.. ငါ့သားတွေကို လုပ်ခဲ့တဲ့ကောင်”

အုပ်စုထဲမှ အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူကြီးက ဒေါသမျှတ် နှာနှင့် ရတုဒီပါတို့ကို ပြောနေလေ၏။

“ခင်ဗျား.. သားနှစ်ကောင်က မိုက်ခိုင်းလို့တုံ့ပြန်တာပဲ”

“မင်း.. တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ကောင်ပဲကွ.. ဒီနယ်မှာ ငါ့သားနှစ်ယောက်ကို လက်နဲ့ထိဖို့မပြောနဲ့ မျက်ထဲနဲ့တောင် ကြည့်ရဲတဲ့သူမရှိဘူးကွ၊ ခုကြည့်စမ်း.. ငါ့သား အကြီးကောင် သွေးတောင်ထွက်နေပြီ၊ မင်းကို အလွတ်ပေးစရာမရှိဘူး.. ဟေ့ကောင်တွေ”

ထိုလူကြီးက အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့်.. ရတုဒီပါနှင့် မဏိဝတီတို့ကို စိုင်းထားလေသည်။

“ဦးကေသာ.. နေပါဦး၊ ဒါ.. ကျွန်ုပ်ဧည့်သည်တွေပါ”

“ဪ.. ဦးသျှင်ထောင်၊ ခင်ဗျားဧည့်သည်တွေက ကျုပ်သားနှစ်ကောင်ကို သွေးထွက်အောင်လုပ်ခဲ့ပြီဗျာ.. ကျုပ်ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ.. မသိလို့ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“မရဘူးဗျာ.. ကျုပ်သားခံရသလို နှစ်ဆလောက်ပြန်ပြီး ခံရမှ ကျေနပ်မယ်”

အခြေအနေက ဘယ်လိုမပြန်ပြီးတောင်းပန်၍ မရနိုင်သော အခြေအနေမျိုးကိုရောက်နေပြီဆိုသည်ကို ရတုဒီပါ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ကြာတယ်.. ဖမ်းပြီးခေါ်ခဲ့”

ရတုဒီပါ ပြန်ပြီးတုံ့ပြန်ဖို့ အင်အားချင်းမမျှသလို.. ဘေးတွင်မဏိဝတီရှိနေသဖြင့်.. ထွက်ပေါက်ရှာလို့ မရနိုင်ပေ။

ဦးကေသာ လူတွေက.. ရတုဒီပါအနီးကို အတင်းဝင် တပ်မည်အပြု..

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း...”

“ဟာ...”

သေနတ်သံကြောင့် အားလုံးရှေ့ကို မတိုးတော့ဘဲ.. နောက်ကိုပြန်ပြီး ဆုတ်သွားကြသည်။

သေနတ်ကို ကိုင်ပြီးရောက်လာသူက ဖျံလေး..

“ဒီသေနတ်က တစ်တောင့်ထိုးသေနတ်မဟုတ်ဘူး.. ငွေတိုလို့ခေါ်တယ်၊ ကျည်ဆံအနည်းဆုံး ဆယ်တောင့်လောက် ခြံသေးတယ်နော်”

ဦးကေသာ လက်တွင်ကိုင်ထားသောဓားကို တင်းကျပ် နှာ ဆုပ်ကိုင်ထားပေမယ့်.. ရှေ့ကိုတော့ မတိုးရဲပေ။

“ဘယ်လိုလဲ.. ခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပေါ်မှာ ရှင်းဆင်ရင်ပြောရော.. ကိုဒီပါ”

ဖျံလေး.. ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

အငြိအနေကို သဘောပေါက်သွားသော ဦးကေသာ သူ့သားနှစ်ယောက်ကိုမူ့ပြီး.. ပြန်ဆုတ်သွားကြတော့သည်။ ရတုဒီပါဘို့ကို ကျေနပ်သည့် ပုံစံမျိုးတော့ လုံးဝမရှိ..

“ဦးလေး.. ဒီကောင်တွေက ဘာလဲ”

“အင်း.. ပြောရရင် လူစုဖွဲ့ လူမိုက်လုပ်နေတဲ့ကောင်တွေပါ.. ဒီနယ်မှာ မကောင်းမှုမှန်သမျှတို့ အကုန်လုပ်တယ်”

“သက်ဆိုင်ရာရှိနေတာပဲ မတိုင်ဘူးလား”

“သက်ဆိုင်ရာကိုတိုင်တဲ့သူအတွက် အသက်အန္တရာယ် များလှယ်လေ.. ပြီးတော့ ရဲစခန်းနဲ့အရမ်းဝေးတဲ့ရွာဆိုတော့ ဒီကောင်တွေ ဗိုလ်ကျတာကို ခံနေရတာပေါ့.. သက်ဆိုင်ရာက မေးထုတ်ထားပြီးသားပါ.. ဒီကောင်တွေ တောထဲမှာ ပုန်းလွှဲပြီးနေကြတာ”

“ဒါမိကိုပြန်ရောက်၍ မနက်စာ စားပြီးကြသည်နှင့်..”

“ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး..”

“အေးကွယ်.. ဦးလေးအနေနဲ့တစ်ညလောင့် အိပ်သွားဖို့ပြောချင်ပေမယ့်.. ဦးကေသာတို့ရန်က စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး မြန်မြန်လေးသာသွားကြကွယ်.. ဒီကောင်တွေ

နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ပြီးလာနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးသျှင်ထောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် မောင်းထွက်အာခဲ့လေသည်။

“ကိုဒီပါ..”

“မကီ”

“မကီတို့အတွက် အန္တရာယ်တွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခုပဲ နှင်..”

“ဟုတ်ပါဗျာ.. ကျားရာဇာဘေးက လွတ်တော့လည်း ကျားညီနောင်ရန်က ထပ်ပြီးတွေ့ရတယ်လို့.. ကျားတွေနဲ့ ကျားပေးကောင်းတယ်.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

ဖျံလေး သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်နေလေသည်။

“ဟော.. ဟိုမှာ”

“ကင်”

“ဟယ်”

မြင်း(၁၀)ကောင်နှင့် လူတစ်သိုက်.. ရတုဒီပါတို့ကား သိသိ ဒုန်းစိုင်းလာနေကြသည်ကို လှမ်းပြီးတွေ့နေရသည်။

“ဖျံလေး.. တိုက်ပွဲတော့ ထပ်တိုးပြန်ပြီဟေ့”

“ကိုဒီပါ.. ကျားကို ဂရုစိုက်ပြီးသောင်း၊ တစ်ယောက်

နှင် ကျွန်တော်ရင်းမယ်”

ရတုဒီပါတို့ မောင်းနေသည့်လမ်းမှာ မြေနီလမ်းပြင်ပြီး

မညီညာသဖြင့် ကားလမ်းလို ကားကိုအမြန်မောင်းနိုင်ပေ။

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

မြင်းပေါ်က သေနတ်သမားတွေမှ လှမ်းပြီးပစ်စေသည်။

ပစ်မှတ်က ကားဆီကို ဦးတည်ပေမယ့် . . . မထိမှန်ခဲ့ပေ။
မြင်းတွေက တဖြည်းဖြည်းနီးလာနေပြီဖြစ်သည်။

ဖျံလေး . . . သေနတ်ကိုသေသေချာချာချိန်ပြီး၊ မြင်းအုပ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း . . .”

မြင်းသမားအုပ်စုထဲမှ တစ်ကောင်တော့ စိုက်ကျသွားသဖြင့် ရတုဒီပါတို့ကားအနီးကို ရဲရဲတင်းတင်းမကပ်ရဲကြတော့ပေ . . .

“ဟုတ်လှချည်လားကွ”

“ကိုဒီပါ . . . သိပ်ပြီးအထင်မကြီးနဲ့ ထိချင်ရာထိဆိုပြီး ပစ်နေတာ . . . အလွန်ကံဆိုးတဲ့ကောင် မှန်တာပဲ”

ဦးကေသာတို့အုပ်စုလိုက် ကားဆီသို့မကပ်တော့ဘဲ . . . လူစုခွဲကာ လိုက်လာကြတော့သည်။ ဖျံလေးလည်း သေနတ်ကျည်ဆံကုန်သလောက် ရှိနေလေပြီ . . .

ဦးကေသာတို့ဘက်မှ သုံးယောက်လောက်ကျောပမယ့် လိုက်လာမှုက မရပ်သွားပေ . . . ကားနှင့်မြင်းတွေကတော့ နီးလိုက် ဝေးလိုက်ပင် . . . ကံကောင်းသည်က ဦးကေသာတို့သေ

နတ်ကျည်ဆံတွေက ကားကိုတောင် မထိမှန်သေးပေ။

“ဟာ . . . ရှေ့မှာ . . . စမ်းချောင်းကြီး”

ကားဖြတ်ပြီး မောင်းလို့ရ မရကို ခန့်မှန်းလို့မရ . . . ရေစီးမှုတွေက အသံပင်ထွက်နေသဖြင့် ကားကိုရပ်ပြီး အောက်တွင်နေရာယူထားလိုက်ရသည်။

ဦးကေသာအဖွဲ့လည်း မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ရတုဒီပါတို့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဝိုင်းထားလေတော့သည်။

“ဖျံလေး . . . ကျည်ဆံအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“သေနတ်နှစ်လက်ပေါင်းမှ (၃)တောင့်လောက်ပဲရှိတော့ဘယ်”

ရတုဒီပါတို့ နောက်ဆုံးအချိန်ကိုရောက်ခဲ့လေပြီ . . .

“ကိုဒီပါ . . . ဒီမှာ ဒါတွေတော့ရှိတယ်”

ဟာသာပေးလိုက်သော အိတ်ထဲမှ စံနက်တံမိုင်း(၁၀)ခု လောက်ကို တွေ့လိုက်သောကြောင့် . . . အားတက်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဒိုင်း . . . ချွင်”

ရတုဒီပါတို့ အကာအကွယ်ယူထားသော ကျောက်တုံးကို သေနတ်ကျည်တွေက ထိမှန်လေပြီ . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ သေနတ်ကျည်ကုန်နေပြီမဟုတ်လား၊

အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံရင် အသက်ချမ်းသာမယ်နော် . . . ဟေ့ကောင်တွေ တက်ပြီးပစ်ကြစမ်း”

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

သေနတ်သံတွေ ဆူညံပွက်လောရိုက်ပြီး၊ ပြေးတက်လာသောအုပ်စုဆီသို့..

“ရှော့.. လာပြီဟေ့”

“ဝုန်း”

ဖျံလေးပစ်လိုက်သော စံနက်တံခိုင်းမှာ မေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ပြေးတက်လာသောကောင်တွေ အသက်မသေပေမယ့်၊ တစ်ကိုယ်လုံးစုတ်ပြတ်ပြီး လွင့်စဉ်ကုန်တော့သည်။

“ဒိုင်း..”

“အ”

“ကိုဒီပါ”

ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို သေနတ်ကျည်ဆံရှုပ်ထိသွားပြီး.. သွေးများထွက်လာလေသည်။

မဏိဝတီ.. ရတုဒီပါ၏ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့်ဖိထားသည်။

“မဏိဝတီ.. ရှုပ်ထိတာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ကဲကွာ..”

“ဝုန်း.. ဝုန်း”

ဖျံလေးစနက်တံခိုင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ပစ်လိုက်သောကြောင့် မီးခိုးလုံးတွေနှင့် ပေါက်ကွဲမှုဒဏ်ကို ဦးကေသာတို့အုပ်စု မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ..

“ဆုတ်.. ဆုတ်..”

ဦးကေသာ.. သူတပည့်တွေကို အတင်းပြန်ပြီးဆုတ်ခိုင်းလေသည်။

ဒဏ်ရာရသောကောင်တွေလည်း ခြေဦးတည့်ရာပြေးကြတော့သည်။

“ကိုဒီပါ.. ဘယ်လိုနေလဲ”

“ရတယ် ဖျံလေး.. အပေါ်ယံအရေပြားကို ထိသွားတာ”

“သွေးတွေအရမ်းထွက်နေတယ်”

မဏိဝတီမျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်ဥများဝေသိလျက်

“ပတ်တီးစည်းထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

ဖာသာပေးလိုက်သည့် ဆေးပစ္စည်းများထဲမှ ဆေးနှင့်တော်တီးကိုယူကာ.. ရတုဒီပါကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်တော့သည်။

“ဟိုကောင်တွေကတော့ သုတ်ခြေတင်သွားပြီ ကိုဒီပါ”

“အသေအပျောက်ခံလား..”

“မရှိဘူး.. ယမ်းတွေက အပျော့စားယမ်းတွေပါ။ ဒီကောင်တွေကတော့ တကယ့်မိုင်းတွေမှတ်ပြီး ပြေးကြတာ”

“ဖျံလေး.. စမ်းချောင်းအခြေအနေကို လေ့လာဦး၊ တားနဲ့ဖြတ်လို့ရပါ့မလား..”

“မပြောတတ်ဘူး.. ကိုဒီပါ၊ ရေစီးသံကတော့..”

မည့်ပုံပဲ..ဟော ဟိုမှာလှေတစ်စင်းလာနေပြီ မေးကြည့်ဦးမယ်”
ဖျံလေး.. ချောင်းနံဘေးကိုဆင်းသွားပြီး၊ လှေကိုလက်
ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

လှေသမားက အနားသို့တပ်လာပြီး..

“ခနက တိုက်ပွဲဖြစ်တာ ဆရာတို့လား...”

“ဟုတ်တယ်.. ဦးကေသာအဖွဲ့နဲ့ဖြစ်နေတာ”

“ဒီလူတွေ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့အတင့်ရဲလာပြီဗျာ..
သက်ဆိုင်ရာကလည်း ချေမှုန်းတော့မှာပါ.. ဒါနဲ့ ဆရာတို့က
ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“ဒီကနေ.. မြို့ကိုသွားတဲ့ကားလမ်းကို သွားမလို့”

“အတော်လေးကို လိုသေးတာပဲ”

“ဒီချောင်းကို ကားနဲ့ဖြတ်လို့ရပါ့မလား”

“ခုချိန်ဖြတ်လို့တော့.. မလွယ်ဘူးဆရာ၊ တောင်ကျရေ
က အရမ်းစီးနေတာ ရေကသိပ်ပြီးမနက်ပါဘူး.. ခါးလောက်ပဲ
ရှိတာ.. မနက်ကျရင်တော့ ရေနည်းပြီးရေစီးလျော့သွားမှာ
အဲဒီတော့မှ ကားနဲ့ဖြတ်ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာပဲအိပ်ရ
မယ့်အခြေအနေကိုရောက်နေပြီ”

“ကျွန်တော်ဘာကူညီပေးရမလဲ ဆရာ”

“စားစရာ သောက်စရာလေးဝယ်ချင်တယ် ရမလား”

“မဝယ်ပါနဲ့ဗျာ.. ကျွန်တော်လာပြီးပို့ပေးမယ်၊ ညဘတ်

မီးလုံဖို့ထင်းနဲ့ ရွာကလူငယ်(၅)ယောက်လောက်ခေါ်ပြီး.. ဆရာ
တို့အတွက်အဖော်ရအောင် ခေါ်လာပါ့မယ်.. စောင့်နေဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖျံလေး ကမ်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို
ပြောပြလေသည်။

“မထူးတော့ပါဘူး.. ဖျံလေးရာ ဖြစ်သမျှအကြောင်း
အကောင်းပေါ့”

“ကိုဒီပါ ကားပေါ်မှာ ခဏလောက်မှေးလိုက်ပါလား”

မဏိဝတီမှ ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်ကိုဒီပါ.. နားနေလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်ပတ်
ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်ဦးမယ်”

ဖျံလေးထွက်သွားပြီးနောက် မဏိဝတီ.. ရတုဒီပါကို
ဘေးမှတွဲ၍ ကားပေါ်သို့ခေါ်ခဲ့လေသည်။

“ဦးမာန်ခင်တော့.. ကိုဒီပါကို တစ်မျိုးမြင်နေမလား
မသိဘူးနော်”

“ဖြစ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ.. ခေါင်းထဲမှာမရှိပါ
ဘူး”

“ဟင်.. ကိုဒီပါ ကိုယ်တွေပူနေတယ်”

“ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့်ဖြစ်မယ်.. ချမ်းသာသလိုပဲ”

ရတုဒီပါတို့တွင် အနွေးအကိုိုကလွဲပြီး ခြုံရာကောင်
ဆိုသောကြောင့် ခက်နေလေသည်။

“ဟိ . . အိ . . အိ”

“ကိုဒီပါ”

“ရ . . ရ . . တယ် . . မဏိ”

လက်တွေ့ခြေတွေအပြင် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေသော
ကြောင့် . . မဏိဝတီ ဘာလုပ်ရမည်ကို ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက်
ချကာ . . ရတုဒီပါကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်လေသည်။

“မဏိ . . .”

“ကိုဒီပါ . . ဘာမှမတွေးနဲ့တော့”

မဏိဝတီ၏ ထွေးဖက်မှုကြောင့် အချမ်းဒဏ်က သက်
သာသလိုရှိသွားလေပြီ . . တိုမြင်ကွင်းကို ဦးမာန်ခင်မြင်ခဲ့ပါက
ရတုဒီပါကို ဘယ်လိုမှခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ အင်အားမရှိနိုင်ပေ . .
ဖြစ်ခဲ့သောကိစ္စအားလုံးသည် လုပ်ယူခဲ့ခြင်းမဟုတ် . . ကံကြမ္မာ
က ပြုလုပ်ခဲ့သော အကြောင်းတရားများပင် ဖြစ်လေတော့
သည်။

“တောက် . . .”

ဦးမာန်ခင်တစ်ယောက် ပေါက်ကွဲမှုတွေ ဖြစ်နေလေပြီ

“ဆရာ . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲကွ . . ဒီကောင်တွေ ဘယ်ကိုရောက်
နေသလဲဆိုတာ သိမှမသိတာ . . ဟိုကောင်ဆီကရော ဘာ
သတင်းပို့လဲ ကျားကြီး”

“ညကတည်းက ဦးရွှေမောင်အိမ်က ထွက်သွားတာ
တဲ့ . . သူလည်း ခုထိခြေရာခံနေတုန်းပဲ ဆရာ . . ကျားရာဇာဟို့
အဖွဲ့တွေတော့ ပိုက်စိတ်တိုက်ပြီးရှာနေတဲ့သဘောရှိတယ်”

“ဒါဆိုရင် . . ဒီကောင်အဖမ်းမခံရသေးဘူးဆိုတာ သေ
ချာတယ်”

“ဆရာ . . ဒီကောင် . . ဆရာမဏိဝတီတို့ နှိပ်နှိပ်

လား...

“ကျားကြီး... မင်းပါးစပ်ပိတ်စမ်း၊ ငါမကြားချင်တဲ့ စကားကို မပြောနဲ့... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရတုဒီပါ ကျားရာဇာတို့ လက်က လွှတ်အောင်ပြေးရင်း တစ်နေရာကိုရောက်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဦးမာန်ခင်... ဦးမာန်ခင်”

“ဘာလဲ... ငမန်း”

အပြင်ကနေ ရောက်လာသည့်ငမန်းမျက်နှာတွင်... ထိတ်လန့်မှုများ ရှိနေလေသည်။

“ဟဲ့... သီရိမွန်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ ရဲက စုံစမ်းမှုတွေ လုပ်နေပြီ”

“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ် ဦးမာန်ခင်... သီရိမွန်နဲ့ဆက်သွယ်တဲ့သူ တွေကို စစ်ဆေးနေတယ်... ကျွန်တော့်ဆီကိုလည်း ရောက်လာ တယ်”

“ဟင်... မင်းကို ဘာတွေမေးလဲ”

“သီရိမွန်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ... သေတဲ့နေ့က ဘယ်မှာရှိနေသလဲ... စုံနေတာပဲ၊ ဦးမာန်ခင်... ပြီးတော့ ဦးမာန်ခင်နဲ့သီရိမွန် ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာကိုလည်း

နေတယ်”

“မင်း... ဘယ်လိုဖြေလိုက်လဲ”

“ရိုးရိုးသိကျွမ်းရုံသက်သက်လို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟူး... တော်သေးတာပေါ့၊ သီရိမွန်လေ့ကားပေါ်က ထိုင်ကျပြီးသေတာကို ဘာလို့စုံစမ်းနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အထင်ကတော့ သက်ဆိုင်ရာက သီရိမွန် လေ့ကားပေါ်က လှိုင့်ကျသေတာကို လက်မခံလို့နေမှာပေါ့”

ဦးမာန်ခင် သူ့ဘက်က... အားနည်းချက်၊ မှားယွင်းမှု တွေကို ပြန်တွေးပြီးစဉ်းစားပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှလစ်လပ်ခဲ့သည် မရှိခဲ့ပေ...

“ဆရာ... အောက်မှာ ရဲတွေရောက်နေတယ်... ဆရာ ဆို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘာ... အေး... အေး... ခုလာခဲ့မယ်၊ ငမန်း... မင်း ဆင်းမလာနဲ့ ငါသွားပြီး တွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ငမန်းကိုအပေါ်မှာ ထားခဲ့ပြီး၊ အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့ သည်။

အောက်ထပ်ညောင်ခန်းတွင် ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့် ရပ်တွက် (၂)ဦး ပါလာလေသည်။

“ဘာကိစ္စများရှိလဲ မသိဘူး”

“ကိစ္စကတော့ မကြာခင်က သေဆုံးသွားတဲ့မသီရိမွန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိချင်တာလေးတွေ ရှိလို့လာခဲ့တာပါ အန်ကယ်”

“သီရိမွန်နဲ့ အန်ကယ်က.. သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးတော့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့.. သူ့အကြောင်းကို မေးမယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ပြီး ပြည့်စုံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ် အန်ကယ်.. သိသလောက်ပေါ့”

“ဆရာက.. ဘာကို သိချင်တာလဲ”

“အန်ကယ်နဲ့ သီရိမွန်တို့ရင်းနှီးတာ ကြာပြီလား”

“အင်း.. သိပ်မကြာသေးဘူး (၆)လလောက်ပဲရှိဦးမယ်”

“မသီရိမွန် အန်ကယ်အိမ်မှာ.. အဝင်အထွက်ရှိတာ တော့ သေချာပါတယ်နော်”

“ရှိပါတယ်.. သူငွေကြေး မပြေလည်ရင် အန်ကယ်ဆီက ခဏလှည့်ပြီးသုံးတဲ့အခါ လာတတ်ပါတယ်”

“အပြင်မှာရော.. ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြလား”

“ခရီးသွားဟန်လွှဲအဖြစ်တော့.. ကြုံတတ်ပါတယ်”

“မသီရိမွန်မှာ အိမ်ထောင်ရှိလား”

“ရှိခဲ့ဘူးတယ်.. မြစ်ကြီးနားက ဦးရွှေမောင်ဆိုတဲ့ သူငွေတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျဖူးခဲ့တယ်”

“သူတို့ကွဲနေတာ.. ကြာပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. (၂)လလောက်တော့ ရှိပါပြီ”

“မသီရိမွန်တိုက်ခန်းကို အန်ကယ်ရောက်ဖူးလား”

“ဟင်..”

ရဲအရာရှိစကားကြောင့် ဦးမာန်ခင် ပြေရခက်သွားသည်။

“သီရိမွန် အလည်ခေါ်တုန်းကတော့.. တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့သိခဲ့တာက ဒီတိုက်ခန်းကိုအန်ကယ် ငှားယူခဲ့တယ်လို့ သိထားပါတယ်.. ဟုတ်ပါသလား အန်ကယ်”

“ဒီသတင်းက မှားပါတယ်.. အန်ကယ်နဲ့သီရိမွန်ကြားမှာ ဒီလောက်ထိမရင်းနှီးဘူး.. ခု.. သီရိမွန် လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျသေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးအန်ကယ်.. ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးချက်အရ.. ပြောရရင် မသီရိမွန်ဟာ လုပ်ကြံခံခဲ့ရတာပါ”

“ဟေ့...”

သက်ဆိုင်ရာကို ပုံမှားရိုက်ခဲ့ပေမယ့်.. မရဘူးဆိုသည်ဆို ဦးမာန်ခင်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“မသီရိမွန်သေဆုံးစဉ်မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သန္ဓေသား နှစ်ယောက်လေး.. ကဲ.. ခုလို ကျွန်တော်တို့မေးတာတို့ ရင်းမြစ်

၁၇၆

ရွှေဘဝင်

ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွယ်”

“ဪ... အန်ကယ်”

“ဘာများလဲ”

“မသိရုံမှန် အမှုမပေါ်ခင်မှာ အန်ကယ်အနေနဲ့ခန့်သွားလာမယ်ဆိုရင်... ကျွန်တော်တို့ကို အသိပေးအကြောင်းကြားပေးပါ... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

ရဲအရာရှိ ပြောစကားအရ... ဦးမာန်ခင်အပေါ်တွင် သံသယပစ်မှတ်အဖြစ် ထားရှိနေပြီမဟုတ်လား... သိရှိအတွက် ဦးမာန်ခင်အာဆက်ပြီး လုပ်ရမလဲဆိုသည်ကို စဉ်းနေမိတော့သည်။

“ကိုဒီပါ...”

“မင်း... ဘာပြောချင်လဲ ဖျံလေး”

ကားအောက်ပိုင်းတွေက ခရီးကြမ်းကိုမောင်းလာရသောကြောင့် ဝပ်ရှော့တစ်ခုတွင် ဝင်ပြီးပြင်ရင်း နားနေချိန်ဖြစ်သည်။

မဏိဝတီကတော့ ဈေးထိတွင် ဝယ်စရာလေးရှိသဖြင့် မှတ်သွားသည်။

“မဏိဝတီကို တကယ်ပဲ... ဦးမာန်ခင်လက်ကိုအပ်မှာ...”

“ဖျံလေး... မင်းစကားက ငါ့ကိုအဓိပ္ပာယ်တင်မို့နဲ့...”

“ဟာလို့ပဲ”

“ကျွန်တော်မေးတဲ့အမေးကို ကိုဒီပါသဘောပေါ်မလား”

ပါ”

“ငါ မညာချင်ပါဘူးကွာ.. ငါ့ရင်ထဲမှာ မဏိနဲ့ပတ်သက်ပြီး.. ဝေဒနာတစ်ခုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်.. ဒါပေမယ့် အချောင့်နှိုက်စားတဲ့ လူအဖြစ်နဲ့တော့ လက်မခံချင်ဘူး”

“ကိုဒီပါရယ်.. ဘာကိုအချောင့် နှိုက်စားတယ်လို့ သတ်မှတ်ရတာလဲ.. ခုကိစ္စက နှစ်ယောက်လုံးရဲ့နှလုံးသားကိစ္စလေ”

“ဖျံလေး.. ငါက ကတိတစ်ခုပေါ်မှာ မပျက်ကွက်ချင်ဘူး.. ကတိဆိုလို့ ဦးမာန်ခင်ပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိတဲ့သဘောတော့မဟုတ်ဘူး.. ငါယူထားတဲ့ ငွေကြေးပေါ်မှာ ကတိမပျက်ချင်တာ”

“ကိုဒီပါ ကတိနဲ့ပတ်သက်ပြီး.. ကျွန်တော်ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး.. ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ဇာကယ်ဆို မဏိဝတီဘဝဟာ သနားဖို့ကောင်းပါတယ်.. ဦးမာန်ခင်ရဲ့ ယုတ်မာတဲ့အကြံအစည်ကြောင့် သူ့အဖေလည်းဘဝပျက်ခဲ့ရတယ်၊ သူလည်း ဦးမာန်ခင်လက်ထဲကို ရောက်ရတော့မယ်.. လုံးဝ မတရားတဲ့အနိုင်ကျင့်မှုတစ်ခုကို ကြုံခဲ့ရတာပါ”

ဖျံလေးစကားတွေမှာ မှန်ကန်နေသဖြင့် မတုန်ပါ.. ဘာမှမပြောသာပေ။

ရတုဒီပါဘက်က ငွေတစ်ခုအတွက် ကတိတစ်ခုဆို

သည်ခဲ့သူဖြစ်ပေမယ့် ထိုကတိအတွက်ပေးဆပ်ရမည့် မဏိဝတီဘဝမှာ.. ထိုက်တန်မှုတော့ သိပ်ပြီးမရှိလှ..

“ကိုဒီပါ စဉ်းစားပါဦးဗျာ..”

“ငါ.. ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ ဖျံလေး”

“ဦးမာန်ခင်လက်ထဲကို မထည့်ဖို့ကိစ္စပါ”

“ဖျံလေး.. ငါလည်းမလည်ချင်ပါဘူး၊ ခက်နေတာကမို့ မဏိဝတီက ဘာမှမဟုတ်ကြဘူးလေ.. ပြီးတော့ သူ့မှာက နှုတ်သွယ်တယ်.. သူ့ချစ်သူလက်ထဲပဲ ပြန်ပြီးထည့်ပေးရမလား”

“ဟာဗျာ.. သူ့ချစ်သူလက်ထဲပြန်ထည့်ပေးဖို့အတွက် ခိုင်ခံ့တော့ ကိုဒီပါ စဉ်းစားမနေနဲ့တော့.. ကျွန်တော်စဉ်းစားနိုင်နေတာက.. ကိုဒီပါအတွက်ဗျ”

“ဖျံလေးရယ်.. ငါ့လိုလူကို မဏိကချစ်မယ်ထင်လို့..”

“ကိုဒီပါ.. ခင်ဗျား၊ ဒီတစ်ခါတော့ ညှိနေပြန်ပြီ.. သာသလောက်ရှိတယ်”

“ဖျံလေး.. မဏိငါ့အပေါ်မှာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ သိတယ်တင်စောင့်ရှောက်တဲ့အတွက်.. ကောင်းနေတာပါ”

“ကဲ.. ကိုဒီပါ.. မယုံရင်မေးကြည့်”

“ဘာကို မေးရမှာလဲ..”

ကို "သူ့ချစ်သူဆီကို ပြန်မလား... ကိုဒီပါနဲ့နေမလားဆိုတာ"

"မေးလည်း မထူးပါဘူး"

"ဘာလို့..."

"သူ့ချစ်သူဆီကို ပြန်မှာပေါ့ကွ"

"ကိုဒီပါ ထင်လား... ဒါဆို လောင်းကြေးလုပ်ရအောင် တကယ်လို့ သူ့ချစ်သူဆီကို မပြန်ဘူးဆိုရင်... ကိုဒီပါ ဆီမှာ အလုပ်(၁)လ မလုပ်ဘဲထိုင်စားမယ်"

"ပြန်မယ်ဆိုရင်ရော..."

"ကိုဒီပါကို(၁)နှစ်... လုပ်ကျွေးမယ်ဗျာ"

"ကောင်းပြီလေ..."

"တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်"

"ဘာလဲ..."

"မဏိဝတီကို... ဘဝတစ်သက်တာ ဇနီးအဖြစ်နဲ့တော့ ချစ်ရမယ်နော်"

"စိတ်ချ... မဏိဝတီသာ ငါ့အတွက်ဖြစ်လား... ယ်ဆိုရင် ဦးမာန်ခင်ကို ငါ့ရင်ဆိုင်မယ် ဖျံလေး"

"ဟော... ဟိုမှာ မဏိဝတီ ပြန်လာနေပြီ မေးတော့"

"ဟာဟွာ... မင်းဟာက ချက်ချင်းကြီး"

"ကိုဒီပါ... အချိန်နဲ့ဒီရေသည် လူကိုမစောင့်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဦးမာန်ခင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ဆိုင်စရာတွေရှိသေးတယ် မဟုတ်လား"

ဖျံလေးစကားကို ဖြတ်ပြီးထွက်သွားလေတော့သည်။

"ကိုဒီပါ... ဖျံလေး ပြုံးစိစိနဲ့ဘာဖြစ်သွားတာလဲ"

"ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချနေတာမဏီ"

"မင်း... ဘာဆုံးဖြတ်ချက်လဲ... မဏိမသိရဘူးလား"

"မဏိသိရမှာပေါ့... ကိုယ်တို့ချခဲ့တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က မဏိအတွက်လေ"

"ဘာ... မဏိအတွက်ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် မဏီ... ကိုယ်မဏိကို ဦးမာန်ခင်လက်ထဲကို မပို့တော့ဘူး"

"ရှင်"

မဏီ... မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

"ကိုဒီပါ... မဏိကို အိမ်ပြန်ပို့လည်း ဘာမှမထူးပါဘူး"

"ကိုယ်... မဏိကို မဏိချစ်သူဆီကိုပို့ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ"

"ဘာ... ကိုဒီပါ"

မဏိဝတီ မျက်နှာလေး ခက်ထန်သွားသည်။ ပြီးတော့..

“မဏိနှုတ်ဖျားက ဒီစကားပြောလို့ ချစ်သူပေါ်မှာ..
သစ္စာမဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ထင်ချင်ထင်ပါစေ.. မဏိ
ချစ်သူဆိုတဲ့စကားတောင် မကြားချင်ဘူး”

“မဏိ.. ဦးမာန်ခင်ဘဝထဲကို အရောက်ခံမလို့လား”

“မဏိဘဝအတွက် ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ
ဖြစ်နေပြီလေ”

“မဏိကို.. ကိုယ်မေးချင်တယ်”

“မေးပါ.. ကိုဒီပါ”

“ကိုယ့်ဒီစကားဟာ.. အခုငဲ့အရေးတစ်ခုကို အလစ်
ချောင်းပြီးယူတဲ့လူဖြစ်မှာကိုတော့ အရမ်းကြောက်တယ်”

“ကိုဒီပါ.. ဘာပြောချင်လဲပြောပါ”

စကားကို မစသေးဘဲ.. မဏိဝတီမျက်နှာလေးကို
စိတ်ကြည့်မိသည်။

ထို့နောက်...

“ကိုယ်.. မဏိနဲ့အတူ ဦးမာန်ခင်ကိုရင်ဆိုင်ချင်တယ်”

“ဟင်...”

ရတုဒီပါစကားလေးကို မျက်လုံးလေး ဝေ့လည်၍
ကြည့်ကာ...

“ကိုဒီပါ.. မဏိကို ရည်းစားစကားပြောနေတာလား
တင်”

“ခုချိန်မှာ ရည်းစားစကားထက် အရေးပါတဲ့စကားပဲ
ပြောရတော့မယ့် အချိန်မို့ပါ”

“ဘာလဲ.. မဏိကိုသနားလို့ပေါ့ဟုတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ်
ဦးမာန်ခင်ကို မုန်းလို့လား...”

“တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်.. ဘာလဲ”

“မဏိကို.. ကိုယ်.. ချစ်ခဲ့လို့...”

“ကိုဒီပါရယ်...”

မဏိခေါင်းလေးငုံကာ နေလေတော့သည်။

“မဏိရင်ထဲမှာ မလွဲသာတဲ့အခြေအနေကြောင့်..
ခေါင်းညိတ်ရတဲ့အဖြစ်မျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး၊ မဏိရင်ထဲ
က တကယ့်ခံစားချက်နဲ့ပဲ ဖြေလိုက်ပါ”

“မဏိ မချစ်ဘူးဆိုရင်.. ဦးမာန်ခင် လက်ထဲကိုပို့
မယ်ပေါ့”

“မဏိရယ်.. ကိုယ်က ဒီလောက်ထိစိတ်ဓာတ်မညံ့ပါ
ဘူး.. မဏိကိုယ့်အပေါ်မချစ်လည်း မဏိအတွက် ကိုယ်..
ဦးမာန်ခင်ကို ရင်ဆိုင်မှာပါ”

“ကိုဒီပါ. . .”

“မဏိ”

“မဏိမှာ ချစ်သူရှိခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ပြစ်ချက်ကြောင့် ကိုဒီပါ ကိုချစ်တယ်လို့ပြောရမှာ အရမ်းအားနာနေသူပါ”

“မဏိရယ်. . . ချစ်ခြင်းတရားဆိုတာ အရမ်းကိုအံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်လေ. . . မဏိရင်ထဲမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကို မေ့နိုင်ခဲ့ရင်ပဲ ကိုယ်ကျေနပ်ပါပြီ”

“မဏိ. . . မေ့လိုက်ပါပြီ၊ ဒီမေ့ခြင်းကို လွယ်လွယ်နဲ့မေ့ ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုတွေများစွာနဲ့ မေ့ခဲ့တာပါ. . . ဒါကိုတော့ ကိုဒီပါယုံပါ”

“ကိုယ်ယုံပါတယ်. . . မဏိရယ်”

မဏိလက်ကလေးကို အရဲစွန့်ပြီးဆုပ်ကိုင်ကာ. . .

“ကိုယ့်အတွက်. . . အပြစ်စကားလေးကြားချင်တယ်”

“မောင်နဲ့အတူ. . . အရာရာကို ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်”

“မောင်တဲ့လား. . . မဏိရယ်”

“ဟေး. . . ဟေး. . . နိုင်ပြီကွ”

“ဟာ. . .”

“ဟင်. . . ဖွဲ့လေး”

ရတုဒီပါတို့နားကို ဘယ်အချိန်ကရောက်နေမှန်းမသိ

သော ဖွဲ့လေးအသံကြောင့် နှစ်ယောက်သားဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ဖွဲ့လေး. . . ဘာနိုင်တာလဲ”

“ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ. . . ကိုဒီပါ ခင်ဗျားနဲ့ပြောနော်”

“အေးပါကွာ”

“မောင်. . . ပြောနော်. . . မပြောရင်၊ ချစ်သူဖြစ်တဲ့နေ့မှာ စိတ်ကောက်လိုက်မှာ”

“စိတ်မကောက်ပါနဲ့ မ၊မဏိရယ်. . . ကျွန်တော်ကြားကပဲ ပြောပါမယ်. . . ကိုဒီပါ ပြောလိုက်မယ်နော်”

“ပြောလိုက်ကွာ”

ရတုဒီပါနှင့် ဖွဲ့လေး ပြောခဲ့သည့်. . . လောင်းကြေး အကြောင်းကိုပြောပြလိုက်လေသည်။

“အံ့ဟ. . . ဘာလို့တစ်လတောင် လုပ်ကျွေးရမှာလဲ. . .

မောင်က တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တော့ဘူး. . . (၂)ယောက် ဖြစ်နေပြီရှင့်. . .”

“ကိုဒီပါ. . . ကတိတည်စေနော်”

“တည်ရမှာပေါ့ကွာ”

“မောင်က ဘာလို့လောင်းရတာလဲ. . . မဏိကမောင်နဲ့ နေမှာပေါ့”

၁၈၆

ရွှေဘဝင်

“မောင်. . အစက မသိခဲ့လို့ပါ”

“စောစောက မေးရောပေါ့”

“မေးရမှာ ကြောက်လို့. . .”

“ကြောက်ရင်ခံပေါ့”

ကြေကွဲစရာ. . ဝမ်းနည်းစရာ. . ထိတ်လန့်စရာတွေ

ကြားမှ ကြည်နူးမှုလေးကဝင်ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။

“ထိုင်ပါ. . ရှေ့နေကြီး”

ဦးမာန်ခင် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေကြီး ဦးမြင့်သော်ကို ညှဉ်းခန်းတွင် ခရီးဦးကြိုပြုရင်း. . .

“လာရင်းကိစ္စက ဘာများလဲ”

“မောင်ရတုဒီပါကိစ္စပါ. . .”

“ဟင်”

ရှေ့နေဦးမြင့်သော် စကားကြောင့်. . ဦးမာန်ခင် အံ့အားသင့်သွားပြီး၊ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်လေသည်။ ရတုဒီပါအမွေကိစ္စ. . .

“မောင်ရတုဒီပါ. . ရှေ့လဆိုင်ရင် (၂၅)နှစ်ပြည့်ပြီမဟုတ်လား”

“ဪ. . ဟုတ်ပါတယ်”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

“မောင်ရတုဒီပါ အဖေ မသေခင်ကလုပ်သွားတဲ့ . .
သေတမ်းစာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလာခဲ့တာပါ”

“သေတမ်းစာဟုတ်လား . . .”

“ဟုတ်တယ် . . ဦးမာန်ခင်၊ အခု ဦးမာန်ခင်လုပ်ကိုင်နေ
တဲ့ ‘ဒီပါ’ ကုမ္ပဏီကြီးဟာ ရတုဒီပါအသက် (၂၅) ပြည့်တာနဲ့ အပြီး
လွှဲယူရမှာလေ”

“ဘာ . . .”

ဦးမာန်ခင် လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသော စကားပင်ဖြစ်
သည်။

ရတုဒီပါ ဖခင်သေဆုံးပြီး၊ ရတုဒီပါမိခင်ကြီးကို လက်
ထပ်ခဲ့စဉ်က ‘ဒီပါ’ ကုမ္ပဏီကြီးကို ဦးမာန်ခင်ရယူလိုချင်လို့ဖြစ်
သည်။ ဒါပေမယ့် . . . ခု ဦးမာန်ခင် ကြားနေရသည့်စကားက
မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင်၊ ရတုဒီပါမိခင်ကြီးက ဦးမာန်ခင်
ကို ထိုက်စွန့်ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှမပြောခဲ့ပေ။ အရမ်းကို
တော်လှပါသည်ဆိုသည့် ဦးမာန်ခင် ဒီတစ်ခါတော့ ခံလိုက်ရပြီ
ဖြစ်သည်။ ‘ဒီပါ’ ကုမ္ပဏီကြီး၏ အမြတ်အစွန်းတွေက မနည်း
သလို . . . ဦးမာန်ခင်ထပ်မံ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတာတွေကလည်း
မနည်းလှပေ . . .

ရတုဒီပါဖခင် . . ဘယ်အချိန်က စီစဉ်ခဲ့တာလဲ၊ ရတုဒီပါ

မိခင်ကြီးကို လက်ထပ်ခဲ့စဉ်က . . ရတုဒီပါ (၅)နှစ်သားပဲ ရှိသည်
မဟုတ်လား . . အနှစ် (၂၀) လုံးလုံးမသိဘဲ၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စကိုလည်း
ခုချိန်မှသိခဲ့ခြင်းမှာ ဦးမာန်ခင်အတွက် လုံးလုံးနောက်ကျနေ
လေပြီ . . .

“ကျွန်း . . ‘ဒီပါ’ ကုမ္ပဏီမှာမြှုပ်နှံခဲ့တဲ့ ငွေကြေးတွေက
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . . .”

“ဒါကိုတော့ ဥပဒေလမ်းကြောင်းပေါ်က ရှင်းပေါ့ဗျာ၊
ဒါပေမယ့် . . အနှစ် (၂၀) ကျော် ‘ဒီပါ’ ကုမ္ပဏီကြီးက ရရှိခဲ့တဲ့
ငွေကြေးတွေနဲ့ လက်ရှိငွေကြေးတွေကိုတော့ ရတုဒီပါ ပိုင်ဆိုင်
ရတော့မှာဖြစ်တယ် . . မနက်ကစပြီး ‘ဒီပါ’ ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ ထုတ်
ငွေအားလုံးကို ဦးမာန်ခင် ထုတ်ပိုင်ခွင့်မရှိတော့ပါဘူး”

“ဗျာ . . .”

“ဒါကို . . ကျုပ်အနေနဲ့လာပြီး အကြောင်းကြားတာပါ။
ရတုဒီပါ မိခင်ကြီးကိုယ်တိုင်က လွှဲပြောင်းပေးရေးစာချုပ်မှာ
လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါပြီ၊ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဦးမာန်ခင် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ . . .

“တောက်”

“ခွမ်း . . .”

ဦးမာန်ခင် . . ရွှေ့ဖန်ခွက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့မဟုတ်

ခွဲလိုက်ပြီး . . ဒေါသတွေက အလိပ်လိုက်တက်နေတော့သည်။
ရတုဒီပါ မိခင်နှင့် ဖခင်က . . ဦးမာန်ခင်ကို လှလှပပ
လုပ်ခဲ့သော ကစားကွက်တစ်ခုပင် . . ဦးမာန်ခင်မှာတော့ သူ
ဒီပါကုမ္ပဏီကြီးကို ပိုင်ပြီးအထင်ဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစား
ခဲ့သမျှတွေ ခုတော့ ဘာတစ်ခုမှဖြစ်မလာတော့ပေ။

ဒါဟာ . . ဦးမာန်ခင်၏ ညွှတ်ကွက်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ဦးမာန်ခင် . . ရတုဒီပါမိခင်ကြီးဆီမှ တရားဝင်ဒီပါ
ကုမ္ပဏီကြီးကို နာမည်ပြောင်းလဲဖို့ပြောခဲ့စဉ်က သားဖြစ်သူ . .
ရတုဒီပါအတွက် ဘဏ်မှာအမွေကိစ္စပဲထားပြီး၊ ဒီကုမ္ပဏီမှာ
သူ့အပိုင်ပဲဖြစ်ရမည်ဆိုသော စကားကို ယုံကြည်မိသည့်အတွက်
ခုလိုကြံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

အသက်(၅)နှစ်သားအရွယ်သာ ရှိသေးသည့် ရတုဒီပါ
ကို ခင်ပြစ်သူက ကြိုတင်ပြီးလုပ်ခဲ့မည်ဆိုသည်ကို မထင်မှတ်
ခဲ့ခြင်းမှာသည် ဦးမာန်ခင်၏လျှော့တွက်မှု အမှားတစ်ခုပင်
မဟုတ်လား . . ခုတော့ သူ့ဒီဇာတ်ကို ဘယ်လိုဆက်ပြီးကရမ
လဲဆိုသည်ကိုသာ စဉ်းစားရတော့မှာဖြစ်သည်။

‘ဒီပါကုမ္ပဏီကို ဦးမာန်ခင် အနှုံးဆုံးမခံနိုင်ပေ . .

“ဆရာ . . ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဘယ်ကလည်းကွာ . . အရေးထဲ”

ဦးမာန်ခင် ဖုန်းရှိရာသို့လျှောက်လာပြီး နားထောင်
တော့ . . .

“ဟဲလို . . .”

“အေးပြော . . ဒီကောင်တွေ ခုဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

“မန္တလေးကိုရောက်နေပြီဆရာ . . .”

“နှစ်ယောက်တည်းလား”

“အားလုံး(၃)ယောက် . . ငနဲတစ်ကောင်ပါ၊ ပါတယ်၊
ဒီကောင်က ဖွဲ့လေးတဲ့ အမှောင်လောကမှာ ဖွဲ့ကျနေတဲ့ကောင်”

“အေး . . ဆက်ပြီးစောင့်ကြည့်၊ ငါ . . ဘာလုပ်ရမယ်
ဆိုတာကို အကြောင်းကြားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသည်နှင့် . . .

“ကျားကြီး”

“ဗျာ . . ဆရာ”

1 “မင်းတို့ မန္တလေးကို ချက်ချင်းလိုက်သွားစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ . . လိုက်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒီကောင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်တော့ . . .”

“ကောင်မလေးကရော . . .”

“အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ပါလာရင်ခေါ်ခဲ့ဟေ့ . . မလွဲသာရင်”

မင်းကိုပါ ရှင်းခဲ့”

“ကောင်းပါပြီ.. ဆရာ”

“အားလုံးပီရိ သေသပ်ပါစေနော်”

“စိတ်ချပါဆရာရယ်.. သတင်းကောင်းလေးကို စောင့်နေ”

“ငမန်း”

“ဟ့.. ဦးမာန်ခင်”

“မင်းက မန္တလေးနယ်မြေကိုကျွမ်းကျင်တယ် မင်းပါလိုက်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးမာန်ခင်တပည့်ဖြစ်သူကို ခိုင်းစေပြီးနောက်.. ပြန်နေလိုက်တော့သည်။ ရတုဒီပါကို အပြတ်ရှင်းနိုင်ပြီဆိုရင်.. ဦးမာန်ခင်အတွက် ‘ဒီပါ’ကုမ္ပဏီကြီးကို ဘာမှလွှဲပြောင်းပေးစရာ မလိုတော့ဘဲ ရရှိမှာဖြစ်သည်။

“ရတုဒီပါ မင်းကို ငါမွေးခဲ့တာ.. ငါ့ရဲ့အကြီးမားဆုံးအမှားပဲကွ.. မင်းအဖေမြတ်ကျော်ကို သတ်ခဲ့စဉ်က မင်းပါ ငါသတ်ခဲ့ရမှာ.. မင်းက အရမ်းကိုကံကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းအဖေနဲ့ငါ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ စားသောက်စဉ်က.. မင်းပါ၊ ပါလာခဲ့တယ်၊ အပြင်မှာ မင်းအဖေကားကို ငါတပည့်

တွေက ဘရိတ်ကြိုးဖြတ်ထားပြီး.. အပြန်မှာတားကားချင်းတိုက်ခဲ့တယ်လေ.. မင်းအဖေကတော့ ပွဲချင်းပြီးသေခဲ့တာတောင်.. မင်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး.. အေး ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို သတ်ရဦးမှာပေါ့ကွာ၊ ‘ဒီပါ’ကုမ္ပဏီကြီးအတွက် မင်းကိုသားအဖနှစ်ယောက်ကို ငါသတ်ရမယ်.. ငါသတ်ရမယ်ကွ.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

ဦးမာန်ခင်.. ရူးသွပ်နေသောလူတစ်ယောက်လို ရယ်မောနေလေတော့သည်။

တကယ်တော့ ဦးမာန်ခင်ဘဝဟာ ချို့ချို့တဲတဲနှင့်နေထိုင်ခဲ့ရသောကြောင့် ချမ်းသာခြင်းကို အရမ်းမက်မောခဲ့သူဖြစ်သည်။

ရတုဒီပါဖခင်.. ဦးမြတ်ကျော်သည် ဦးမာန်ခင်နှင့် ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီး.. ဦးမာန်ခင်ကို ကူညီခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဦးမြတ်ကျော်၏အဆက်အသွယ်ဖြင့် ကျောက်တွင်းတစ်ခုတွင် ဦးစီးလုပ်ကိုင်ရင်း ငွေကြေးလေးစုဆောင်းမိချိန်မှာ.. ဦးမြတ်ကျော်က သူ့ဒီပါကုမ္ပဏီရဲ့ လက်အောက်ခံကုမ္ပဏီလေးတွင် ရှယ်ယာဝင်ခိုင်းပြီး၊ ဦးမာန်ခင် ဘဝကို ဖိုးထောင်ပေးခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့်.. လောဘရမ္မက်တွေ ကြီးထွားနေသည့်

ဦးမာန်ခင်မှာ ကုမ္ပဏီငယ်ကနေ 'ဒီပါ' ကုမ္ပဏီကြီးလို ဖြစ်ချင်
 သောကြောင့် ကျေးဇူးရှင်သူငယ်ချင်းကို လုပ်ကြံခဲ့သည်။ ပြီး
 တော့ . . ဦးမြတ်ကျော်ဇနီးကို ရအောင်သိမ်းပိုက်ပြီး 'ဒီပါ'
 ကုမ္ပဏီကြီးကို ရအောင်ယူခဲ့ပေမယ့် . . ဦးမြတ်ကျော်၏သေ
 ယင်းစာအကြောင်းကို မသိလိုက်ခြင်းကြောင့် 'ဒီပါ' ကုမ္ပဏီကြီး
 ၌ ဆုံးရှုံးဖို့ဖြစ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား . . ဒါကြောင့် ရတုဒီပါကို
 ဆက်ပြီးသတ်ပစ်ရမှာဖြစ်သည်။

“ကိုဒီပါ . . ကျွန်တော်တို့ဘက်က တစ်ခုခုကြိုးစား ပြင်
 ဆင်ထားရင်ကောင်းမယ်”

မန္တလေးမြို့တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် တစ်ညခင်အိပ်ပြီး
 ရန်ကုန်သို့ပြန်ခင် . . ရတုဒီပါတို့သုံးယောက် ဦးမာန်ခင်နှင့် ရင်
 ဆိုင်ရမည့်ကိစ္စများကို ဆွေးနွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖျံလေး . . ဒါက ဘာလုပ်ချင်လဲ . . ငါ့သားလေ”

“ကိုဒီပါနဲ့ . . ဒီတို့တရားရုံးတစ်ခုမှာ သေချာပင်လက်
 ထပ်စေချင်တယ် . . ခုတို့ ဦးမာန်ခင်အနေနဲ့ အလွတ်သဘော
 လုပ်ဆောင်လို့မရနိုင်လောက်ဘူးလေ”

“မင်းပြောတဲ့အကြံ မဆိုးဘူး . . ကော် မင်းလိုသဘော
 ရလဲ”

“မောင်သားကလဲ”

“ဒါဆိုရင်... စီစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ၊ ခက်နေတာတ
မန္တလေးမှာ ရင်းနှီးတဲ့သူမရှိဘူး”

“ဒီအတွက်တော့ မောင်ဘာမှမပူနဲ့... မဏိသုဇယ်ခွင်း
တွေက မန္တလေးသူတွေပါ”

“နောက်တစ်ခုကို စဉ်းစားထားရမယ်”

“ဘာများလဲ... ဖျံလေး”

“မုဏိမခင်... ဦးရွှေမောင်အတွက်လေ”

“ငါ့ဘက်က စဉ်းစားထားတာရှိတယ်၊ အန်ကယ့်ကို
ရန်ကုန်ကိုခေါ်ထားမယ်ကွာ”

“အင်း... မဆိုးဘူး၊ မြစ်ကြီးနားက အိမ်နဲ့ ကိုတော့
စွန့်ပျောက်ပေါ့လေ”

မဏိဝတီ... ခုလိုအခြေအနေမျိုးရောက်မှတော့ ဘာမှ
အင်မတန် မရှိနိုင်တော့ပေ။ ဟည်းခိုခန်းထဲမှ ကူးလေး
အားလုံးမှတ်လာပြီး... မဏိဝတီ သုဇယ်ခွင်းအိမ်ထဲသို့ ဦးတည်
လာခဲ့ကြသည်။

“ကိုဒီပါ”

“ပြော... ဖျံလေး”

“အန္တရာယ်ကတော့ အနီးကပ်ကိုရောက်နေပြီ”

“ဟင်... မင်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့နောက်မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးလိုက်လာ
နေတယ်”

ဖျံလေးစကားကြောင့် နောက်ကြည့်မှန်က ကြည့်လိုက်
တော့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး နောက်ယောင်ခံပြီးလိုက်လာနေလေ
သည်။

“ကျားရာဇာလူတွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒီကောင်တွေ
မန္တလေးထိ နမ့်မကျော်ရဲဘူး”

“ဦးမာန်ခင်လူတွေ ဖြစ်ဖို့များတယ်...”

“မောင်... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရင်ဆိုင်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့... လောလောဆယ် မဏိ
နဲ့ လက်မှတ်မထိုးခင် ဒီကောင်ကိုခြေရာဖျောက်နိုင်အောင်တော့
လုပ်ရမယ်”

“ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်... ကားကို ကျွန်တော်မောင်း
သွားမယ်... ကိုဒီပါတိုက် ဆင်းပြီးနေခဲ့ ဘုရားကြီးမှာ ပြန်ဆုမယ်
လေ... ဒီကောင်ကို ကားနဲ့ခြေရာဖျောက်ဖို့မလွယ်ဘူး”

“အေး... ဈေးချိုဘက်ရောက်ရင် ဈေးထဲမှာခြေရာ
ဖျောက်မယ်”

ကားကို ဈေးချိုဘက်မောင်းခဲ့ပြီး ကားပေါ်ရောက်ခါ
နဲ့ မဏိဆင်းကာ ဈေးထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဖျံလေးက ကားကို

ဆက်ပြီးမောင်းသွားခဲ့လေသည်။

နောက်မှလိုက်လာသည့်ဆိုင်ကယ်သမား ဈေးထဲတွင် ရတုဒီပါတို့နှစ်ယောက်ကို ရှာ၍မတွေ့ဘဲဖြစ်နေချိန်မှာ.. ဈေးတစ်ဖက်ပေါက်မှ ပြန်ပြီးထွက်ကာ.. အငှားကားဖြင့် ဘုရားကြီးဘက်သို့ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဘုရားကြီးအပေါက်ဝတွင် ဖျံလေးက အသင့်စောင့်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုဒီပါ.. ဟိုကောင်ရော”

“ဈေးထဲမှာ ယောင်လည်လည်နဲ့ကျန်ခဲ့တာပဲ”

“ကဲ.. အချိန်ရှိတုန်း လုပ်စရာရှိတာလေးကို လုပ်ကြရအောင်”

မကီသုငယ်ချင်းကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြကာ တရားနဲ့သို့ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဟူး..”

တရားရုံးမှ အပြင်သို့ရောက်မှ လက်ထပ်စာချုပ်လေးကို ကိုင်ကာ.. အားလုံးသက်ပြင်းကိုယ်စီချနိုင်လေတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ်.. အီသူး”

“ရပါတယ်ကွာ.. မင်းတို့အတွက် အခက်အခဲရှိရင် ပြောလေ.. ငါတတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီပေးမှာပါ”

“အေးပါကွာ.. လိုအပ်ရင်ပြောပါမယ်”

အီသူးကို အိမ်ပြန်ပို့ကာ.. ရန်ကုန်သို့ခရီးဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။ ဖျံလေး.. ကားမောင်းပြီး နောက်ခန်းတွင် ရတုဒီပါနှင့် မကီဝတီတို့နှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီ ဖြင့် စဉ်းစားနေကြသည်။

“စကားသံ တိတ်လှချည်လားဟေ့..”

ဖျံလေးကားမောင်းရင်း လှမ်းပြီးပြောလိုက်သောကြောင့်

“စကားသံတိတ်တာ မဟုတ်ဘူးကွာ.. ရန်ကုန်ရောက်ရင် ရင်ဆိုင်ရမယ့်ကိစ္စကို စဉ်းစားနေတာ.. မကီကိုတစ်နေရာမှာထားပြီး.. ဦးမာန်ခင်ဆီကို သွားရမှာပဲ”

“မောင်.. သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“မသွားဘဲ ရှောင်တဲ့ကိစ္စမျိုးက ရန်ကိုပိုပြီးရှည်စေတာကလွဲပြီးအကျိုးမရှိဘူး မကီ.. ရင်ဆိုင်ပြီး အဖြေရှာလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကိုဒီပါ . ပြောတာဟုတ်တယ်.. ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တာအကောင်းဆုံးပဲ”

မန္တလေးမြို့အတွက်တွင်.. ကားတစ်စီးနှင့်ထိပ်တိုက်တိုးပြီး.. ရတုဒီပါတို့ကားနောက်ကို ပြန်ကွေ့ပြီးလိုက်လာခဲ့လေသည်။

“ဦးမာန်ခင်.. တပည့်တွေပဲ”
 “ကိုဒီပါ.. ဒီကောင်တွေပုံကြည့်ရတာ၊ ကျွန်တော်တို့
 ကိစ္စကို သိသွားလို့များလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ.. တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”
 နောက်မှ လိုက်လာသောကားမှာ.. အတင်းဝင်တပ်
 လိုက်လာပြီး၊ ကျော်တက်ရန်လုပ်နေသည်။ ဖျံလေးကားစက်မှု
 ကိုမြင်ကာ.. မောင်းရင်း၊ ကားနှစ်စီးပြိုင်ပွဲလိုဖြစ်နေလေသည်။
 ရတုဒီပါတို့ ကားရှေ့တွင် ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီးရှိနေ
 သဖြင့်.. ကျော်တက်ရန်ခက်နေသည်။

“ကိုဒီပါနဲ့ မကပ်ပြီသာကိုင်ထားတော့.. ကျွန်တော်စွန့်
 စားပြီးမောင်းတော့မယ်”

“ဖျံလေး.. သတိထား”
 ရွှေကားကြီးကို အရှိန်နှင့်ကျော်ပြီး တက်စဉ်.. ရွှေ
 တွင် ကားကြီးတစ်စီး မောင်းဝင်လာသဖြင့်.. ဖျံလေးကားတို့
 လမ်းဘေးသို့ဆွဲချပြီး ပွတ်ကာသိကာမောင်းခဲ့နိုင်ပေမယ့်..
 နောက်မှကားကတော့...

“ဝန်း...”

“ဟာ...”

“အပေ့”

ဖျံလေးမောင်းသလိုလမ်းဘေးသို့ ထိုးပြီးချပေမယ့်..
 စတီယာရင်ကို မနိုင်သောကြောင့် ဘေးမှချောင်းလက်တက်ထဲ
 သို့ ထိုးပြီးကျသွားလေသည်။

“ဖျံလေး ကားကိုရပ်လိုက်.. ဒီကောင်တွေဆီက
 သတင်းသိအောင်လုပ်ရမယ်”

“ကောင်းတယ်.. ကိုဒီပါ”

ချောင်းထဲမှ အလှအယက်တက်လာကြသော ကျားကြီး
 အပါအဝင်.. ဦးမာန်ခင်တပည့်တွေကို ကမ်းပေါ်မှစောင့်ကာ

“မင်းတို့.. ရေထဲမှာဆင်းပြီးနေဦး.. တက်လာရင် ငါ
 အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ.. ကိုရတုဒီပါ”

“မင်းတို့ကို ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး.. ဘာလို့ငါတို့နောက်
 ကို လိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ သိချင်တာ”

ဖျံလေးက သံတုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ပြီး၊
 ရေထဲကကောင်တွေကို ရှိန်ရန်ပြင်ထားသည်။

“မြန်မြန်ပြောနော်.. ရေက တက်နေပြီ”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့.. ပြောပါမယ်၊ ဆရာကြီးတ..
 ဘိုရတုဒီပါတို့ကို အပြတ်ရှင်းခိုင်းလိုက်လို့”

“ဘာ.. ငါ့ကို ရှင်းခိုင်းတယ်.. ဘာတို့နဲ့ထဲ ခေါ်ခေါ်”

ကြောင့်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး.. ‘ဒီပါ’ကုမ္ပဏီကြီးကို ကိုဒီပါလက်ထဲ
မထည့်ချင်လို့ အပြတ်ရှင်းခိုင်းတာပါ”

“ဟင်.. ‘ဒီပါ’ကုမ္ပဏီကြီးက ဦးမာန်ခင်ပိုင်ကုမ္ပဏီလေး
တာလို့.. ငါက ပိုင်ရမှာလဲ”

ကျားကြီး.. ရေထဲမှာ တုန်ယင်စွာဖြင့်...

“အရင်က.. ဆရာကြီးလည်း ဒီလိုပဲထင်နေတာ..
ဟိုတစ်နေ့ကမှ ရှေ့နေကြီးကပြောပြလို့ ‘ဒီပါ’ကုမ္ပဏီကြီးဟာ
ကိုဒီပါပိုင်တာကို သိခဲ့ရတာပါ”

“မင်းပြောတာ.. သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ဗျာ.. တကယ်တော့ ဦးမာန်ခင်ဟာ
ကိုရတုဒီပါအဖေကို လုပ်ကြံပြီး ‘ဒီပါ’ကုမ္ပဏီကို အပိုင်စီးခဲ့တာ
ပါ...”

ရတုဒီပါ (၅)နှစ်သားအရွယ်က အဖေဖြစ်သူနှင့် အိမ်
အပြန်မှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး အဖေကတော့ ပွဲချင်းပြီးဆုံးခဲ့ပေ
မယ့်.. ရတုဒီပါဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပေ။

“တောက်...”

“ကျွန်တော့်ကို တက်ခွင့်ပြုပါ”

“တက်တော့”

ကျားကြီးတို့အုပ်စုကို.. ကျောခိုင်းပြီး၊ ကားဆီသို့ ပြန်
ချိန်တွင်.. သက်ဆိုင်ရာမှ ကားများရောက်လာပြီး၊ ကျားကြီး
တို့အဖွဲ့တို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

“မောင်.. ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“ဦးမာန်ခင်နဲ့ အရင်ရှင်းမယ်”

“ကိုဒီပါ...”

“စိတ်ချ.. ဥပဒေဘောင်ထဲက ငါရှင်းမှာပါ”

ရတုဒီပါတို့ကား.. ရန်ကုန်ဘက်သို့ ဦးတည်မောင်း
လာရင်း.. ရတုဒီပါရင်ထဲတွင် ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် ဦးမာန်ခင်
ကို လက်တံပြန်လိုသော ဒေါသစိတ်တွေ.. မီးတောက်များတဲ့
သို့ လောင်ကျွမ်းနေလေပြီ..

“မောင်.. ဒေါသနဲ့ မဖြေရှင်းပါနဲ့နော်”

“မကီ.. မောင် ဒီလူကြီးကို လက်စားချေချင်တဲ့စိတ်
တွေက ပေါက်ကွဲမတတ်ဖြစ်နေပေမယ့်.. မောင် ဥပဒေအပြင်
ဘက်က လက်စားချေမှာမဟုတ်ပါဘူး.. ဒီလူကြီးကိုထောင်ထဲ
ပို့နိုင်အောင် မောင်စီစဉ်မှာပါ.. ရန်ကုန်ရောက်ရင် သက်ဆိုင်
ရာတို့ ဝင်ပြီးအကြောင်းကြားမယ်.. ပြီးရင် ဒီလူကြီးရဲ့ ခုတ်စတ်
ဇုတ်မာမှုကို ဖော်ထုတ်မယ် မကီ”

“မကီကို.. တစ်ခါတည်းခေါ်သွားမှာလား”

“မခေါ်တော့ဘူး.. အပြင်မှာပဲ စောင့်ခိုင်းမယ်ကွာ
အန္တရာယ်က ပြောလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုဒီပါ.. ကျွန်တော်လည်းလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဖျံလေး”

“ကိုဒီပါနဲ့အတူတူ.. ရင်ဆိုင်ချင်တယ်ဗျာ”

ဖျံလေးတောင်းဆိုမှုကို ရတုဒီပါ.. မငြင်းရတော့ပေ။

“မင်းရောက်လာပြီလား.. ဒီပါ”

“ဟုတ်တယ်.. ခင်ဗျားနဲ့ စာရင်းရှင်းဖို့ရောက်လာတာ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ.. ငါကလည်း မင်းနဲ့စာရင်းရှင်း
ချင်တာနဲ့အတော်ပဲပေါ့”

“ဘာလဲ.. ခင်ဗျားက ကျုပ်အဖေကိုသတ်နှိတ်အား
မရဘူး.. ကျုပ်ကိုပါ သတ်ချင်တယ်ပေါ့”

“အလဲ့.. မင်းက ဒါတွေတောင်သိနေပြီကိုး.. သိပ်
သတ်တယ်.. မင်းအဖေကိုသတ်ပြီး.. ‘ဒီပါ’ကုမ္ပဏီကိုရအောင်
ဆွဲခဲ့တာ.. ဒါပေမယ့် ငါနည်းနည်းညှံသွားလို့ မင်းကိုသတ်ရ
တာပါ.. စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒီပါ.. ဟား.. ဟား.. တား”

“ခင်ဗျား စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့‘ဒီပါ’ကုမ္ပဏီကို ဘယ်တော့
ခင်ဗျားမရသလို့.. ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ဆိုတာ ပိုပြီးဝေးသေး..

ခင်ဗျားအားကိုးတဲ့ တပည့်တွေဘယ်ရောက်နေပြီလဲဆိုတာရော သိပြီးပြီလား...

“အေး... သိပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့်လည်း နောက်တစ်ဆင့်ကို ငါကပြင်ထားတာ... ပြောင်း... ပြောင်း...”

ဦးမာန်ခင်... လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်နှင့်...

“သား...”

“မေမေ”

ရတုဒီပါ မိခင်ကို... ဦးမာန်ခင် ကြိုတင်ပြီးဖမ်းဆီးထား ပြီဖြစ်သည်။

“ခင်... ခင်ဗျား... လူယုတ်မာကြီး”

“ဟဲ... မောင်ရတုဒီပါ၊ မင်းတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ဘဝလေး သာသာယာယာဖြစ်ချင်ရင်တော့... ဒီစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်”

“လူလေး... မထိုးနဲ့... အမေ့ကို သတ်ချင်သတ်ပါစေ”

“ဘယ်... စကားကြော့ရှည်နေပြန်ပြီ”

“ခင်ဗျား... ကျုပ်အမေ့ကို လက်ဖျားနဲ့မထိနဲ့... ထိတာ နဲ့ အသက်ချင်းလဲသွားမယ်နော်”

“မာန်ခင်အတွက် သိပ်မထူးဘူးနော်... ကြာတယ်လို့”

ဖျံလေးက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရာမှ... ရတုဒီပါ

မိခင်ကို ဖမ်းထားသည့်ကောင်ဆီသို့ အမှတ်မထင် ခေါင်းနှင့်ဝင် တိုက်လိုက်သည်။

ရတုဒီပါလည်း ဦးမာန်ခင်၏မျက်နှာကို လက်ပြန်မိုက် ချလိုက်တာကြောင့်... ဦးမာန်ခင် နောက်သို့ကျသွားပြီး...

“ကဲ... သေစမ်းကွာ”

“ဒိုင်း...”

“အား”

ဦးမာန်ခင်လက်မှ သေနတ်အောက်ကိုလွှတ်ကျသွားပြီး၊ သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဦးမာန်ခင်... ခင်ဗျား ဘာမှငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့၊ ဒေါ်သိရိမ္မန်ကို သတ်တဲ့အမှုရော၊ ဦးမြတ်ကျော်ကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ အမှုတွေအပါအဝင် တရားမဝင်ဆေးဝါးအတုတွေ လုပ်ကိုင်နေ တာကို ကျုပ်တို့သက်ဆိုင်ရာက သက်သေအခိုင်အလုံနဲ့ ရပြီးပြီ လောက်ရဲဘော်... ဦးမာန်ခင်ကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီးခေါ်ခဲ့တော့”

“မေမေ...”

“သား...”

သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတိရင်း...

“အမေ့ကို သားလေးနေမကောင်းဖြစ်လို့ ဆေးရုံတင်ရ

မယ်ဆိုပြီး.. ခိုပ်သာကနေ ခေါ်လာတာ၊ ဒီရောက်မှ.. အခု
ကို အကူပံ့ကိုင်ပြီး သားကိုလက်မှတ်ထိုးခိုင်းဖို့ဆိုတာ သိရတာ
ခုတော့.. . ယူ အကူသိုလ်က သူ့ကိုစီရင်သွားပါပြီ”

“အမေ့ကို သားတောင်းပန်ချင်တယ်”

“ဘာများလဲ.. . သား”

“ဟို.. . သားလေ.. . အမေ့ဆီကခွင့်မတောင်းဘဲ.. .

အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ပါ”

“သားရယ်.. . အမေ့ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့.. . သမီး
လေးကတယ်မှာလဲ”

“အမေတွေ့ရမှာပါ.. . ဖျံလေးရေ မကိကိုသွားပြီး
ခေါ်ကွာ”

“OK. . .”

ဖျံလေး အိမ်ထဲမှထွက်သွားပြီး.. . သိပ်မကြာ၊ မကိဝတ်
တိုခေါ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာတော့သည်။

“မေမေ.. . ဒါ.. . မေမေ့ဆွေးမ မကိဝတ်တဲ့”

“ငါ့သားက.. . ခွေးကတ်သားပဲ.. . အချောလေးနော်”
မကိဝတ် ခေါင်းလေးငုံလို့.. . .

“မေမေ.. . သားကို စိုးရိမ်နေတာ.. . ဒီတစ်သက် ငါ့
သားလေး၊ ခုလိုဘဝမျိုးနဲ့ တွေ့ရပါ့မလားလို့.. . ခုတော့ စိတ်ချ

ချပြီ”

“မေမေ.. . ဘာလို့ စိတ်ချရတာလဲဟင်”

“ငါ့သားကို အမေ့ကိုယ်စား ထိန်းသိမ်းပေးမယ့် သမီး
လေးတစ်ယောက်ရလိုက်လို့ပေါ့.. . ကဲ.. . ကဲ အမေတရားရိပ်
သာပြန်ဝင်ရဦးမယ်.. . မင်္ဂလာရက်ကျမှပဲ အမေကနီတော့ခံဖို့
ပြန်ခဲ့တော့မယ်ကွယ်”

“မကိ.. . အမေ့ကိုကန်တော့ရအောင်.. . ဖျံလေး မင်း
ပါကန်တော့လေ.. . ဘာကြောင့်ဆိုတော့ မင်းလည်း အမေ့ရဲ့
သားအငယ်ဖြစ်ပြီကွ”

သုံးယောက်သား.. . အမေ့ကိုကန်တော့ကြလေတော့
သည်။

အမေ ထွက်သွားပြီးနောက်.. .

“မောင်.. . ပြန်ကြမယ်”

“ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ.. . ဒါ.. . မောင်နဲ့မကိတို့ရဲ့အိမ်
အမေ့ခုနစ် ပြောတာ မှတ်မိလား”

“ဘာလဲ.. . မောင်”

“သူ့သားက ဒီတစ်သက်.. . မိန်းမမရတော့ဘူးလို့ အမေ
ကထင်နေတာတဲ့လေ.. . ခုတော့”

ရတုဒီပါ စကားပင်မဆက်.. .

၂၁၀

ရွှေဘဝင်

“ဆက်ပြောလေ.. မောင်”

“ကောင်းကင်ပြိုည ဖြစ်သွားပြီလေ...”

“ကောင်းကင်ကြီးက ဘယ်လိုပြိုတာလဲ”

“ဟောဒီရင်ခွင်ထဲကို...”

“အို...”

မကိဝတီကိုယ်လုံးလေးကို ခါးမှသိုင်းဖက်လိုက်လေ

တော့သည်။

ရွှေဘဝင်

ပရိသတ်ဇနားပေးမှုကို နှစ်ခန့်လေးစားလျက်

